

preailluminata

Sandra Brown
Capitolul 1

– Dar ce-aveți aici, domnișoară? O chiuvetă? întrebă șoferul microbuzului scoțând din portbagaj rucsacul imens și clătinându-se sub greutatea lui. 1-1 întinsese tinerei subțirele îmbrăcate în blugi, cu părul ciufulit, de un auriu roșcat, care aștepta pe trotuar, liniștită.

– Mulțumesc, zâmbi îmbrăcând jacheta decolorată peste puloverul roșu. își trase cu îndemănare pe umeri bretelele rucsacului și, zâmbindu-i încă o dată șoferului, îi făcu din

mână doamnei durdulii care o îndopase cu bomboane de mentă și i făcuse capul calendar pe tot parcursul drumului dinspre New York înapoi.

Ce bine se simțea înapoi acasă! O bucurie o invadea binefăcător, alungându-i oboseala în timp ce străbatea strada principală a orașelului. Se părea că nimic nu se schimbase prea mult în ultimele zece luni, se gândi ea cu mulțumire, trecând pe lângă magazinele atât de familiare dintre care multe erau deja decorate pentru Crăciun, anunțând apropierea sărbătorilor. Era ciudat, reflectă ea, îndesându-și mâinile reci în buzunarele jachetei, că în ciuda existenței ei nomade, a acelui dor de ducă ce o împiedicase să rămână prea multă vreme într-un loc, nu i-ar fi plăcut să se întoarcă acolo unde-și petrecuse ultima perioadă a copilăriei și să găsească totul schimbat. Oriunde s-ar fi dus, nu se simțea cu adevărat acasă decât în acest orașel, Middletown, proprietatea Long Dream și lângă Dorothy.

Se uită la ceasul din turn. Ajunsesese deja în zona pieței și era doar ora patru, deși începuse să se întunece. Fiindcă se pornise și burnița, mări pasul, gândindu-se că nu avea rost să se oprească și să caute în rucsac haina de ploaie. Îi venea greu acum să creadă că, în urmă cu mai puțin de patruzeci și opt de ore, se afla încă sub soarele Noii Zeelande. O luă la stânga pe o stradă cochetă, cu pomi aliniați pe trotuare și se opri în fața unei case de cărămidă roșie, al cărei parter fusese transformat în spațiu pentru birouri. Trecând pe pietrișul din față, ajunse la intrare și uită o clipă de oboseala drumului, fiindcă ochii ei cenușii se opriseră acum asupra y ușii pe care scria cu litere mari: Agenția de secretariat „Ronwood”. Totul atât de simplu și limpede. Numele proprietarului și genul de afacere de care se ocupa. La obiect. Exact genul lui Dorothy.

Își scoase rucsacul din spate, ținându-l cu grijă de curele, apoi împinse ușa și intră în camera de recepție, constatând cu o ușoară surprindere că era goală. Lasă rucsacul pe un scaun și își scoase jacheta. O luă de-a lungul covorului verde spre camera de primire, dar se opri la auzul unei voci stridente venind dinăuntru. Cu siguranță, nu era vocea calmă și blândă a mătușii ei.

– Să știi că am ieșit de-acolo, Dorothy. Nu mai puteam sta mei un minut. Nu, nu e greu de cap... e imposibil! Inuman! Nu m-aș întoarce să lucrez la el nici pentru un milion! Ușa se deschise și o tânără blondă ieși val-vârtej. Ajunse la ușa de la intrare, unde se opri o clipă, uitându-se peste umăr la Jessie.

– Orice ai face, să nu cumva să accepți o slujbă la profesorul Bannister! E cel mai...

Se părea că fata nici nu-și mai găsea cuvintele, așa că scoase un strigăt exasperat și ieși.

Jessie râse. Agitată cum era, fata nici nu-i observase înfățișarea jalnică de pe drum și s.e gândise, probabil, că

era și ea o viitoare angajată. Iar profesorul Bannister, cauza supărării ei, era după toate aparențele, gândi Jessie, vreun bătrân acru care preda la universitatea din apropiere. Dorothy menționase într-o scrisoare că în ultimul timp trimitea tot mai multe secretare la universitate, chiar universitatea care-i oferise lui Jessie un loc la studii când avea optsprezece ani și ea refuzase.

– Vreau doar un an de pauză, îi explicase ea mătușii sale. Să mai călătoresc și eu puțin înainte de a-mi continua studiile.

Se așteptase din partea lui Dorothy să protesteze, însă, deși nu-și dăduse tocmai aprobarea, nu se împotrivi, cu singura condiție ca măcar să urmeze un curs fulger de secretariat după terminarea școlii.

Jessie privi în jos, cu o umbră de melancolie în ochi. Într-un fel sau altul, acel an de amânare a universității se extinsese la patru. Poate de această dată ar trebui totuși să-și găsească locul și să înceapă să se gândească la o carieră. Problema era că îi plăcea această viață boemă. Poate că n-avea: prea mulți bani sau bunuri materiale, dar avea libertate și nu era legată de nici un loc anume.

Puse mâna pe clanță, ezitând. Poate ar fi trebuit să-i scrie lui Dorothy și să-i spună că vine. Mătușa ei va fi surprinsă, firește, să o vadă. Dar se va bucura? Ei, asta-i, se apostrofa, încă nehotărâtă dacă să intre sau nu, de ce lăsă neîncrederile din copilărie să o chinuie chiar și acum, după atâția ani? Era o femeie în toată firea, nu o fetiță de nouă ani.

Împinse încet ușa și intră în încăpere observând-o imediat pe femeia din spatele biroului.

Cam de vreo treizeci și ceva de ani, cu părul negru strâns îngrijit la spate și îmbrăcată într-un costum sobru, aceasta răspândea un aer de siguranță și eficiență. Dorothy Ronwood nu era doar mătușa ei, gândi Jessie cu afecțiune ci și, pentru ultimii treisprezece ani, mamă, soră, prietenă, toate la un loc.

– Bună, mătușică, murmură ea prefacându-se că se alintă.

Femeia ridică privirile din teancul de hârtii care se afla fața ei și avu o ușoară tresărire.

– Bună, nepoțico, răspunse ea sec, însă în ochi i se ghicea un zâmbet cald. Pari înghețată de frig...-Vai de mine, Jess, în picioarele goale și pantofi decupați în decembrie?

– Dacă n-am ghete, dădu Jessie din umeri nepăsătoare. Cât era. de tipic pentru mătușa ei să n-o întrebe imediat cum de venise așa, pe neașteptate, și să ia totul ca pe ceva normal, purtându-se ca și cum trecuseră zile, nu luni întregi de când nu se mai văzuseră. Se întâmpla oare vreodată să o tulbure ceva pe Dorothy?

– Am luat mai devreme avionul, spuse Jessie, cu subînțeles. Adică două luni mai devreme. Se gândise inițial să se întoarcă în Statele Unite în februarie, când expira contractul de muncă

de un an. Se apropia Crăciunul și i se făcuse dor de casă, recunoscându ea în gând. Îi venea să se repeadă să-și îmbrățișeze mătușa, însă Dorothy nu fusese niciodată omul care să-și arate zgomotos sentimentele.

– Ce-i cu părul tău? .

– E mai practic așa. Era atât de cald acolo.

Jessie își trecu o mână prin părul roșcat, zburlit și ușor ondulat. Încă i se mai strângea inima gândindu-se la pletele bogate și lungi, de pe vremea când nici nu-și dădea seama' cât de bine-i stătea de fapt cu părul tuns aproape băiețește ce-i pune în evidență pomeții înalți și trăsăturile delicate, ochii limpezi, de un gri deschis și gura plină, bine conturată. Începu din nou să vorbească, însă trebui să-și înăbușe un căscat.

– Cred că ești frântă de oboseală. Ți-e foame sau vrei să te trănțești în pat și să nu mai știi de nimic? Întrebă Dorothy închizînd dosarul din fața ei. Eu pregătesc un pește pentru cină. Adică, trebuie să-l cumpăr mai întâi. Nu vrei să faci o baie?

Jessie dădu din cap, gândindu-se cu plăcere la căldura învăluitoare a apei. Dacă ar mai putea rămâne trează până să facă baie! Abia acum simți oboseala, aproape că-i era rău. Ar fi avut atâtea să-i povestească lui Dorothy, atâtea întrebări să-i pună, doar trecuseră zece luni... Dar efortul era prea mare în momentul acesta.

– Vorbim mâine, murmură Dorothy. Mergi sus, în apartament.

– Nu-ți face griji cu peștele acela,,., eu, una, nu mai mănânc nimic și afară e o ploaie...

Dorothy scoase dintr-un dulăpior o pelerină de ploaie și și-o puse peste haine.

– Și-așa aveam de pus o scrisoare.

– Și agenția? Întrebă Jessie. Suzy unde-i? adăugă, referindu-se la femeia între două vârste care lucra ca o excepțională pentru Dorothy. Nu cumva a plecat?

– Are gripă, răspunse Dorothy laconic, legându-și cordonul. Jumătate din fetele noastre s-au îmbolnăvit.

– Atunci te aștept aici până te întorci, zise Jessie îndreptându-se spre calorifer să-și încălzească mâinile.

– Nu-i nevoie. Azi nu mai e programat nimeni, așa că potsaîncui.

Dorothy își luă umbrela, își agăță pe umăr geanta și ieși vioaie din încăpere.

Jessie își luă și ea rucsacul și se întoarse în biroul mătușii sale, deschizând ușa ce dădea într-un hol mic și urcând scările înguste. Ultimele trepte le urcă în fugă, fiindcă se auzea sunetul insistent al telefonului.

Aprinzând lumina, ridică receptorul din furcă:

– Domnișoara Ronwood? Întrebă o voce curtenitoare de bărbat, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva.

- Da, aprobă ea fară să se gândească prea mult și rîzînd încîntată de apariția unei pisici pufoase care i se gudura la picioare.

- Dolly, zise ea aplecîndu-se să o mîngîie.

- Thomas Bannister.

Jessie își trecu o mînă prin păr, încercînd să lupte cu somnul acumulat de mai multe zile. Bannister... Bannister. Sigur, profesorul cel imposibil. Și, judecînd după tonul vocii, nu părea în cea mai bună dispoziție. Parcă n-ar fi fost, totuși, chiar atît de bătiîn cum și-l imaginase, dar telefoanele astea mai au câteodată darul de a schimba vocile.

- Cred că am o oarecare nelămurire, domnișoară Ronwood, spuse el pe un ton controlat, însă oarecum nervos. Am crezut cu naivitate că agenția dumneavoastră se ocupă cu plasarea de secretare eficiente și competente. Nu mi-am dat seama că de fapt vă ocupați cu terapia femeilor care suferă în dragoste. Jessie își frecă ochii oboșiți. Asta îi lipsea. Un comediant.

- Domnule profesor Bannister, începu ea hotorâtă, însă el n-o luă în seamă.

- Pot să fac și eu o sugestie? Poate că în loc să ofteze toată ziua și să se uite pe geam, fetele astea nefericite ar face mai bine să ia niște cursuri de gramatică. Cele care termină un asemenea curs pot chiar să folosească după aceea un dicționar.

Arogant nenorocit, îngâmfat și sarcastic..., gîndi Jessie nereușind să-și oprească un căscat.

Vocea de la celălalt capăt al firului se opri brusc, apoi zise:

- Vă plictisesc?

Nu, mă provocați, îi veni lui Jessie să spună, tentată să răspundă afirmativ' Oricât ar fi vrut însă să îi ia apărarea agenției și oricât de impertinent îi vorbea profesorul Bannister, era un client al lui Dorothy și nu trebuia să-l supere. În plus, nu era agenția ei și n-avea nici un drept să se amestece. Cel mai bine era să-l lase în grija lui Dorothy pe încîntătorul profesor. Cel puțin acum îl făcuse să tacă și putea să-i explice că nu era domnișoara Ronwood care credea el.

- De fapt, sunt... începu ea, frecîndu-și exasperată nasul, căci vocea o întrerupse imediat:

- N-am acum timp să ascult scuze întîrziate. Totuși, de dragul bunului simț și în ciuda judecății mele, sunt gata să mai dau o șansă agenției dumneavoastră. Aștept să-mi trimiteti pe cineva mâine dimineață. La nouă punct. Bună seara, domnișoară Ronwood.

- Dar eu nu sunt... se repezi Jessie uitîndu-și manierele elegante, însă legătura se întrerupsese. Oare Thomas Bannister mai ascultă și altceva în afara propriei voci? Era dispus să mai acorde o șansă agenției. Ce mărinimie... Ce generozitate incredibilă!

Punând receptorul jos, nici nu se mai gândi la profesor și se îndreptă spre dormitorul ei.

Se duse la geam și se uită la grădina din spate. În depărtare se zăreau, prin întunericul din ce în ce mai adânc, pajiștile de pe malul râului de la care-și trăgea și casa numele. Vara, câmpul era presărat cu flori sălbatice. În seara aceasta se vedeau numai bălți, iar Jessie știa că, dacă ploaia continua toată noaptea, dimineața se va întinde în zare un lac.

Trase perdelele și se întoarse, inima umplându-i-se de o bucurie ascunsă la vederea camerei atât de familiare, colorată în galben și bej. Pe un perete se întindeau rafturi cu cărți. Nu o lăsase niciodată inima să arunce o carte, așa că mai avea încă toate cărțile ilustrate, cu povești din copilărie. Manuale vechi, cărți de colorat, fără coperti și cu foile rupte, se luptau pentru spațiu cu romanele și volumele de poezie ale marilor clasici într-o confuzie dezordonată. Într-o zi, își promise ea, va face ordine și le va aranja cât de cât mai omenește.

Harta lumii, împânzită cu ace colorate, domina peretele opus. Cu acele cu gămălie galbenă însemnase drumul ei prin Noua Zeelandă unde petrecuse o vară lucrând într-o tabără de copii înainte de a străbate țara cu autobuzul, la venirea toamnei. Acele cu gămălie albastră erau rezervate Europei. Elveția, unde lucrase ca secretară... Franța, unde mersese la cules de struguri... Italia... Spania. Nu stătuse niciodată undeva destul de mult încât să se atașeze de locuri sau de vreo persoană anume.

Se dezbracă, scoase din dulap o cămașă de noapte și o puse pe ea. Își va desface bagajul mâine, hotărî ea, așezându-se pe marginea patului cu rucsacul pe genunchi. Acum nu voia să-și scoată decât câteva lucruri: pieptenele, periuța și cadoul pentru Dorothy. Scotoci după obiectele de toaletă pe care le ținea într-o trusă de plastic. Scoase apoi geanta cu acte și alte lucruri de valoare și împrăstie conținutul pe pat. Pașaportul, banii, colierul de opal primit de Dorothy de la Kevin Brady și un tablou din care-i zâmbeau părinții ei.

Le privi chipurile senine și apoi așeză tabloul pe noptieră. Timpul îi alungase durerea și nu mai simțea acel dor cumplit străpungându-i inima ca un pumnal. Sentimentele îi deveniseră mai obiective. Bărbatul și femeia care muriseră în acel accident de mașină nu-i fuseseră doar tată și mamă, erau doi oameni care-și pierduseră viața prea devreme. Deci nu-i mai părea acum rău doar pentru ea, ci și pentru ei.

Jessie intră în pat și își aținti privirile în tavanul alb. Câteodată se temea că, dacă n-ar fi fost fotografia, ar fi uitat chiar cum arătau părinții ei. Nu-și mai amintea de vocea lor și nu putea vizualiza expresia de pe chipul lor.

Avea nouă ani când muriseră ei... De ce nu putea totuși acum, când se gândea cu destulă detașare la moartea lor, să

își readucă în minte momentul... Bineînțeles, n-ar fi trebuit atunci să tragă cu urechea la ușa sufrageriei în aceea după-amiază acum treisprezece ani. Dar știuse că va avea loc un consiliu de familie în care, la o săptămână de la accident, i se decidea ei viitorul...

– Dacă n-ar fi călătoria asta în jurul lumii... Probabil că putem s-o anulăm... spusese bunica ei, care îi împlotea întotdeauna puloverele și-i făcea prăjitura preferată. Dar cred, continuase ea, că totuși Jessie ar fi mai fericită cu cineva mai tânăr.

– Are nevoie de o influență feminină, spusese unchiul Ben, cel care obișnuia s-o ducă pe umeri. Ar fi fost altceva dacă eu aș fi fost însurat... De fapt cred c-aș putea angaja o femeie să aibă grijă de ea.

– Eu nu mai am mult și nasc, iar gemenii mei abia dacă au împlinit trei ani. În plus, Conan e plecat mai tot timpul cu afaceri, așa că nu știu cum rn-aș descurca să mai cresc un copil, se scuzase mătușa Sharon care-o lăsa s-o ajute când le făcea baie lui Robert și Polly.

– Cred că soluția cea mai bună ar fi o școală cu internat. Așa ar fi printre copii de vârsta ei. Iar noi putem face cu rândul s-o luăm cu noi în vacanțe, zisese unchiul Brett, cel care o învățase să meargă pe bicicletă.

Chiar și acum, Jessie își amintea groaza care-i întunecase atunci mințile. În afară de părinții ei, actfștia erau oamenii la care ținea cel mai mult pe lume și crezuse că și ei o iubeau la fel de mult. Și iată că nici unul nu o voia. Ei bine, uite că nu-i păsa. N-avea nevoie de nimeni. Nu, nu va plânge...

– Jessie poate sta la mine, se auzise o voce calmă, dar hotărâtă.

– Ei, haide, Dorothy, fii rezonabilă. Cum rămâne cu toată cariera ta? Și apoi o garsonieră în New York nu-i cel mai potrivit loc pentru un copil...

Dorothy nu se lăsase convinsă de restul familiei. Își părăsise slujba de la compania farmaceutică, își vânduse garsoniera și se mutase în Iowa, unde își deschisese o agenție... și îi oferise un cămin nepoatei sale.

Jessie deschise din nou ochii. Pentru o clipă rămase dezorientată în întuneric, apoi întinse o mână și aprinse veioza. Dorothy venise, probabil, și o găsisese adormită, fiindcă acum era acoperită cu o pătură. Se uită la ceas. Șase. Deci nu dormea decât de vreo oră.

Se dădu jos din pat, își legă un cordon și ieși încetișor din cameră, constatând surpinsă că era întuneric peste tot și Dorothy nu se zărea nicăieri. Și atunci își dădu seama: era șase dimineața!

Merse în vârful picioarelor de-a lungul coridorului spre bucătărie, ca să n-o trezească pe mătușa ei. Plănuia să-și facă un ceai și apoi să facă mult așteptata baie.

Umplu ibricul și-l puse pe foc, apoi scoase din bufet o ceașcă. Pisica ieși de undeva, de sub bufet, miorlăind și cerându-și mâncarea de dimineață.

- 'Neața, Jess.

Jessie o văzu pe Dorothy în ușa bucătăriei, cu părul negru căzându-i pe umeri, în dezordine.

A, Dorothy, scuză-mă. Te-ai trezit?

- Eram deja trează, zise mătușa ei scoțând încă o ceașcă din bufet. Ai dormit bine?

- Buștean, zise Jessie turnând apă în ceainic și lovindu-se apoi cu palma peste umăr. Doamne, exclamă ea, erși să uit! A sunat profesorul Bannister când erai plecată. Credea că ești tu la telefon și nici nu m-a lăsat să-i explic cine sunt. Trebuia să-ți las un bilet.

- Nu-ți fa probleme, spuse Dorothy liniștită, scoțând din frigider o cutie cu lapte. Ar fi trebuit să-l sun eu ieri, dar voiam să aștept până pot sta de vorbă ca oamenii cu Cindy și să văd despre ce este vorba, căci ieri n-am putut aslu prea mult, iie !a ea. Și, deci ce-a zis? întrebă ea, turnându-și ceai.

Jessie îi spuse pe scurt mătușii sale despre ce vorbise cu Thomas Bannister și apoi rânji.

- Trece-1 pe lista neagră, sugeră ea. Dorothy sorbi din ceașcă.

- Se poate să aibă și el dreptate, admise ea calmă. Cindy e de obicei foarte competentă, dar s-a despărțit de logodnicul ei acum o săptămână și e cam greu s-o scoți la capăt cu ea. Am pus-o să se ocupe de recepție în ultimele zile, adăugă ea oftând și trecându-și mâna prin păml bogat. N-ar fi trebuit să i-o trimit profesorului, dar cu gripa asta nici n-am prea avut de unde alege, iar Cmdy mă asigurase că și-a revenit.

- Și atunci ce-o să facă azi la ora nouă? Ei așteaptă să-i trimiți pe cineva.

Dorothy dădu din umeri.

- Am să-i dau telefon să-i spun că n-am pe nimeni disponibil. Ce să fac, am să pierd un client, dar asta-i situația.

Jessie nu se lăsă păcălită de indiferența ei.

- Și asta nu-ți afectează afacerile?

- Nu direct, presupun, spuse Dorothy. E prima oară când apelează la agenția asta, așa că nu-i tocmai un client de bază. Dar e profesor de istorie la universitate și aș putea pierde alți clienți mai importanți dacă răspândește zvonul că agenția asta nu-i de încredere.

Deci nu se înșelase presupunând că Thomas Bannister preda la universitate. Și-l imagina ținându-și cursurile, ascultând-și cu mare plăcere propria voce și tăind elanul oricărui student care avea curajul să-l întrerupă.

- Și pentru ce anume are nevoie de secretară? întrebă Jessie. N-ar trebui să fie în vacanță la ora asta?

- Scrie o carte.

Da, fără îndoială, un tratat interminabil de istorie pe care plănuia să-l bage pe gât generațiilor viitoare de studenți.

– De ce nu-l scrie de mână și nu-l dă cuiva să-l bată la mașină după aceea?

– Cred că-i vine mai ușor să dicteze.

Probabil că-i place să se știe ascultat cuvîntel cu cuvîntel, gîndi Jessie. Ei, bine, poate n-o să-i fie prea greu să-i facă hatârul câteva zile, pînă ce Dorothy găsea pe altcineva.

– Merg eu, dacă vrei.

Dorothy o măsură cu privirea.

– Ești sigură?

Jessie înclină din cap.

– Excelent. Mulțumesc.

Jessie zâmbi, privind-și ceașca de ceai. Dorothy nu pierdea niciodată vremea cu platitudini, nu facea caz de nimic, știa că dacă i se făcuse o ofertă trebuie s-o ia ca atare.

– Și unde locuiește? în zona universității?

– Nu. într-o casă aproape de William. S-a mutat acolo de vreo câteva luni, de când a ocupat postul la universitate. De fapt, nu l-am întîlnit în persoană, am vorbit doar la telefon. Nu știu mare lucru despre el.

Dar se interesase despre el la universitate, își zise Jessie. Dorothy n-ar trimite niciodată o secretară în casa unui bărbat fără să verifice mai întîi dacă poate avea încredere în clientul respectiv.

– Și cum mai e cu William? întrebă ea, fiindcă în ultimele scrisori Dorothy nu mai pomenise de el. Vă mai vedeți?

– Din când în când, zâmbi Dorothy, însă Jessie văzu imediat umbra din privirile ei expresive. William Tyson, gîndi ea, omul acesta merita să l pună o bombă sub-pernă. Poate asta l-ar fi trezit și pe el la realitate, să n-o mai considere pe Dorothy datoare, cumva, să-l iubească. Ar merita ca ea să se îndrăgostească de altcineva .și în felul acesta s-o piardă. își dădu seama că mătușa ei o privea țintă și se uită spre ea.

– Mă bucur că te văd iar acasă, Jess. Mi-a fost dor de tine.

Jessie se simți cuprinsă de emoție. Știa cât de greu îi venea lui Dorothy să-și exprime sentimentele. Poate chiar din cauza asta avea probleme cu William.

– Și eu mă bucur că m-am întors, răspunse ea veselă. Nici nu se gîndise că lui Dorothy i-ar putea fi dor de ea, că s-ar putea simți vreodată singură... La naiba, iar ea era atît de egoistă! La douăzeci și doi de ani, Dorothy își schimbase viața pentru ea. Și ea ce făcuse în schimb? De cum prinsese ocazia se grăbise să o șteargă în lumea largă.

– încă o ceașcă?

– îhm. Mulțumesc, spuse Jessie absentă. Dorothy⁹

– Da⁹

– Mm... Nimic.

Jessie întinse ceașca, simțindu-se deodată stânjenită. Nu Dorothy era cea care nu-și putea exprima sentimentele sau afecțiunea, își dădu ea seama, ci ea. Era atât dc spontană, de naturală și perfect în largul ei cu oameni pe care abia dacă îi cunoștea, dar când începea să țină cu adevărat la cineva, înăuntrul ei ceva se strângea ca într-un clește. Devenea falsă, exagerată. De exemplu, băiatul acela irlandez pe care-l întâlnise după ce ajunsese în Noua Zeelandă. îl fusese recunoscătoare că o ajutase să-și dea seama cum stau lucrurile, cum se trag sforile, îi plăcuse compania lui și o încântaseră sărutările lui cumiți. Ținuse la el. Chiar foarte mult. Și atunci de ce nu lăsase relației dintre ei nici o șansă? De ce dăduse imediat înapoi când simțise că el ar fi vrut și altceva decât o prietenie romantică, nevinovată? Findcă nu era încă pregătită să-și asigure o asemenea responsabilitate pentru o legătură serioasă. Atâta tot. Sigur, era normal la vârsta ei. Ridică ceașca și sorbi încet, încercând să-și alunge gândurile și să se simtă bine.

Ploaia se transformase în lapoviță, iar Jessie opri mașina pe iarba din fața casei de cărămidă roșie. într-o parte se întindea pământ arat, iar în cealaltă un pâlc de copaci, după care, mai încolo, era ferma pe lângă care tocmai trecuse cu mașina.

încuie portiera mașinii lui Dorothy și își trase peste părul roșcat gluga paltonului cenușiu, apoi, încruntându-se, înainta pe cărarea pietruită până la ușa de Ia intrare. Ghetuțele albastre, asortate cu fusta și puloverul pe care le împrumutase de la Dorothy, nu aveau tocuri mari, însă după pantofii ei ușori purtați de atâta vreme, se simțea acum incomodată de o încălțăminte ceva mai înaltă.

Urcă treptele de Ia intrare și sună la ușă. Dinăuntru se ;iuzi lătratul unui câine. Jessie se întoarse pe călcâie și privi grădina împânzită de tufe de trandafiri și copaci de tot felul. Probabil că în timpul verii era o priveliște splendidă, un belșug de culori și mireisme, își imaginează ea și zâmbi. Cum profesorul nu locuia aici decât de vreo câteva luni, era clar c;i nu el pusese la punct grădina, dar probabil că tocmai aceasta îl influențase în alegerea căsuței izolate în mijlocul naturii. Pe semne că era. și el aproape de pensie și se gândea să-și petreacă timpul liber plimbându-se printre trandafiri, .soiuri cultivate cu grijă, meritând să fie expuse la festivaluri de horticultura. Cindy, predecesoarea ei, depășise cu siguranță orice limite cu o zi în.urma. Bătrânul universitar era probabil un om așezat, numai că la telefon se întâmpla si» nu prea știe cum să vorbească.

Ușa se deschise și Jessie se trezi deodată privind în adâncul unor ochi albaștri, plini de solemnitate și încadrați de o față mică. Fusese convinsă că profesorul era un celibatar convins, că nu avea nevastă și copii. Dar băiețelul acesta de vreo cinci ani era, cu siguranță, prea mic să fie copilul lui. Atunci, nepot⁹

- Bună ziua. Sunteți taxiul? întrebă foarte serios băiatul încheindu-și cu grijă nasturii de la hainele de școală.

- Nu, spuse Jessie luându-și și ea un ton grav și gândindu-se cât de adorabil arăta copilul cu șepcuța îndesată pe cap. Sunt o fată.

Începu să zâmbească, văzând că-l făcuse să râdă, icmarca ei șugubeață dovedind că și el avea simțul umorului.

- Vrei să-i spui buni... domnului Bannister că sunt aici?

- Vine și el imediat, spuse el încruntându-se, fiindcă ajunsese la ultimul nasture și nu mai găsea butoniera.

- Ai încheiat sus cu una mai mult. Instinctiv, Jessie se aplecă și-i încheie hăinuța cum trebuie.

- Mulțumesc, zise băiatul cu seriozitate, privind-o acum de la același nivel. Știi, mi se clatină un dinte, spuse el deodată, cu nonșalanță. Deschise gura larg și îi arătă unde, fericit că ea părea să-l ia în serios și-l privea admirativ.

Jessie se ridică și rămase înmărmurită, fiindcă în pragul ușii stătea acum un bărbat cu un câine negru lângă el. Preocupată de băiețel, nu-l auzise venind și se întreba acum de câtă vreme stătea acolo și o privea. Jacheta acestuia stătea neglijent pe el, deschisă, dezvăluind mușchii puternici ce se ghiceau sub puloverul de cașmir. Picioarele lungi și puternice erau puse în evidență de pantalonii strâmți, ca de armată.

Iritată de nodul în gât pe care îl simți deodată, Jessie înălță capul și observă imediat răceala din ochii albaștri și trăsăturile dure, masculine. Obrazul neras era la fel de întunecat ca și părul negru, însă umbra de barbă nu reușea să ascundă sau să îndulcească bărbia dreaptă și gura hotărâtă. Simți miros de săpun și presupuse că bărbatul se trezise târziu și nu avusese timp decât să facă un duș și să arunce pe el niște haine.

- Domnul Bannister, întrebă ea zâmbind pentru a-și ascunde stânjeneala și la răspunsul lui scurt, printr-o mișcare a capului, îi întinse o mână pentru a-i distrage atenția de la expresia uimită de pe fața ei. Bărbatul acesta înalt, solid, nu putea fi profesorul Bannister. Din motive iraționale, sfidând logica, refuza să-i accepte identitatea, agățându-se de imaginea mentală a bătrânului iubitor de trandafiri, cu inima de aur. În primul rând că avea câteva decenii lipsă-treizeci și ceva de ani, și în al doilea rând avea înfățișarea unuia care lucrează undeva în aer liber, I Vi când o muncă în exclusivitate fizică, nu a unui profesor universitar care-și petrecea ziua în a o catedră: Nu se putea să fie Thomas Bannister, se încăpățâna ea să gândească. N-o încântă ideea de a-și petrece opt ore pe zi în apropierea acestui bărbat și numai la gândul acesta se cutremură, speriată de intensitatea cu care refuza să accepte această slărie de lucruri. El nu-i luă în seamă mâna întinsă.

-Ați întârziat, zise el cu o voce dezarmant de lamiliară, care-i distruse și ultima speranță și o aduse lepede cu picioarele pe pământ, enervată de o asemenea remarcă.

In primul rând, nu întârziase. Pornise chiar foarte devreme de acasă și, uitându-se la ceas, văzu că era înli-adevnr, fViră zece. Enervarea se transformă în exasperare fiindcă, Iară să spună un cuvânt, Bannister trânti ușa în urma lui și îl împinse pe băiat înainte, spre mașina lui I)orothy.

- Domnule Bannister încercă ea să protesteze în urma lui Ghete afuriste! Și omul ăsta oare nu asculta niciodată pe nimeni? Se înșelase, într-adevăr, în privința vârstei, însă puma impresie asupra caracterului său se confirma pe deplin.

- Dar eu nu sunt... încercă ea să-i explice.

- Și ce stați acum și vă uitați ia mine, fir-ar să fie, îi laie el vorba, privind-o nervos de lângă mașină. Descuiați portierele.

Băiatul îl trase de mânecă.

- Ce e, Mark?

Jessie rămase surprinsă de schimbarea bruscă a tonului vocii, când se adresase copilului. Toată nervozitatea îi dispăruse.

- Cred că acela este taxiul.

Thomas se uită spre șosea, unde se vedea apropiindu-se o mașină pe ușile căreia era o reclamă a firmei locale de taxiuri.

- Hm... mormăi el privind înspre Jessie. Deci ești de la agenție, schimbă el deodată modul de adresare. De ce ai lăsat toată aiureala asta să continue, în loc să te fi prezentat prompt?

Se apropie de ea, impunător, privind-o drept în față cu ochii de un albastru sfredelitor.

- Poftim, zise el scoțând din buzunare niște chei și întinzându-i-le.

Jessie întinse mâna și le luă, conștientă bmsc de atingerea degetelor lui pe palma ei. Contactul fizic abia de avusese loc, însă mâna ei începuse să tremure ușor, cuprinsă de valurile de căldură.

- Mă întorc după ce-1 las pe Mark la școală!

Vocea puternică și sonoră scăzu în tonalitate, în timp ce sprâncenele coborâră, aproape unindu-se într-o linie întunecată.

- Mergi și așteaptă în casă.

Jessie simți o strângere în stomac văzându-1 cum o privește de la înălțimea lui. Ii simțea ostilitatea iradiind din întregul corp, iar umbrele din priviri se adânceau când se uita în ochii ei. Cum era posibil să-i trezească o asemenea antipatie unui străin, cu care abia de schimbase vreo două vorbe?

- Ia-ți o pauză pentru cafeaua de dimineață. Lustruiește-ți unghiile. Visează la prietenul tău. Citește-ți revistele. Să

închei cu toate până mă întorc și să nu-mi mănânci mie din timp după aceea.

Jessie se simți mai relaxată, gata să zâmbească. Deci îl judecase greșit. Avea de fapt, simțul umorului. O tachina, încadrând-o în imaginea tipică a secretarelor blonde și cu minte scurtă, atât de îndrăgită de scenariștii comediilor de televiziune. Însă zâmbetul îi îngheță când îi întâlnește privirea dură și deloc dispusă să-i răspundă zâmbetului, și chipul parcă de granit. Doamne, cât de serios era! Înseamnă că nu glumise nici un moment...

Înainte să aibă vreme să se gândească la asta, el se întoarce și se îndreaptă spre taxi, lăsând-o pe Jessie să privească descumpănită în urma lui, urmărindu-i cu -uimire și supărare silueta înaltă și hotărâtă. Era cel mai îngrozitor și necioplit bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, un snob intelectual arogant și bătăran. Nu era de mirare că îi trebuia o secretară pe termen limitat, căci nimeni cu mintea la cap nu l-ar fi suportat multă vreme și n-ar fi acceptat să fie tratată ca o prostuță. Cindy fusese, fără îndoială, una din multele secretare care se perindaseră pe acolo și fuseseră nevoite să plece.

Se uită cu ochii micșorați înspre mașina lui Dorothy. De ce ar mai rămâne să suporte impolitețile acestui bărbat? Avea toate motivele să se urce chiar acum în mașină și să se întoarcă în oraș. Mătușa ei avea să înețeleagă și să-i dea dreptate, dacă va auzi ce soi de om era Thomas Bannister. La naiba! Probabil că apelase la agenția lui Dorothy doar pentru că fusese refuzat de altele. Toate instinctele îi spuneau să urce în clipa aceea în mașină și să plece.

Se strâmbă. Își dădea seama că nu putea să-și alunge acele simțăminte revoltătoare care se insinuau undeva în adânc. Vrând-nevrând, trebuia să recunoască totuși că dorința de a fugi n-avea de fapt nimic de-a face cu manierele lipsite de eleganță ale viitorului ei șef, ci cu ceva greu de definit.

Of, Doamne, se certă ea în gând. Ce, era o școlăriță timidă care să fie redusă la o bâlbâială speriată doar din pricina unor cuvinte mai aspre? Strânse din dinți. Nu, nu putea să se întoarcă la Dorothy să-și recunoască neputința și să lase agenția baltă. Își recăpăta încrederea în sine. Îi venea acum să râdă de momentul de panică dinainte. Nu se va lăsa intimidată de un șovin dictatorial învățat să domine. Nu exista pe lumea asta nici un Thomas Bannister căreia să nu-i poată face față. Cufundat în lumea lui îngustă, universitară, își dezvoltase, pare-se o imagine exagerată asupra propriei importanțe și probabil că își învățase studenții să ia poziție de dreți la cel mai mic gest al său.

Se întoarce brusc și o luă hotărâtă pe cărarea pietruită până la ușa casei. Nu se va lăsa speriată și nu va fugi scheunând din fața unui bărbat. Cu atât mai puțin din fața lui Thomas Bannister!

Capitolul 2

Cu mișcări sigure, . Jessie deschise ușa. Thomas Bannister nici n-o întrebese cine e, n-așteptase nici măcar să-i confirme faptul că venise trimisă de agenție, dăduse cheile casei pur și simplu unei străine. Dacă era vreo răufăcătoare, vreo hoată, vreo piromană? Și el de ce nu-și ducea singur băiatul cu mașina la școală? Când venise văzuse o mașină roșie prin ușa garajului. Și soția lui unde era? Deschise ușa, iar câinele negru se repezi pe lângă ea, afară, în grădină. La naiba!

- Vin' aici, băiatule... fetițo... Câine! strigă ea încurcată, apoi încercă degeaba să fluiera. Ai să te uzi, mai spuse, neputincioasă. Ignorând-o cu totul, câinele se postase în fața porții închise și se uita, cu ochii mari și negri, înspre câmpul de dincolo de șosea.

Jessie se întrebă, exasperată, ce-ar fi trebuit să facă acum. Putea ea să târască în casă cu forța un ditamai câine lăptos, când vedea clar că acesta voia cu orice preț să stea afară? Sigur, exact asta îi lipsea. Oftă și păși peste prag, intrând într-un hol lung. Pe parchetul roșiatic se vedeau urme de noroi, labe de câine și pași de copil. Într-un colț erau îngrămădite de-a valma ziare vechi și tot soiul de ghete. Ridică din sprâncene. Era, oare, doar o închipuire, sau toate ghetetele erau pentru piciorul stâng? Atunci unde erau cele pentru dreptul?

Un hanorac de copil, pestriț colorat, un pulover bărbătesc și un palton mare erau atârdate într-un cuier. Nimic femeiesc, observă ea și rânji. Nici un semn dacă gustul doamnei Bannister în materie de haine era la fel de îndoielnic precum îi era cel în privința bărbaților. S-ar putea să existe femei, gândi ea dând din umeri, care să considere masculinitatea lui Thomas Bannister atrăgătoare, privind-o ca pe o provocare la adresa feminității lor, dar din fericire ea nu era genul. Ostentația asta bărbătească o lăsa rece. Reacția inițială față de profesorul Bannister hotărî ea, fusese rece, așa cum ar trebui să fie și de-acum încolo. Și cum își permitea s-o trateze atât de familiar, ca și cum îi era secretară de nu știu când?

Își dădu jos paltonul, și-l agăță în cuier. Își aranjă absentă părul cu mana, trăgând dusa ureche o șuviță febelă și apoi, luându-se după mirosul de pâine prăjită, porni de-a lungul holului. Pereții golași ar fi putut găzdui câteva tablouri, pentru a mai estompa întinderea de vopsea alburie care cuprindea și tavanul, gândi ea critic și deschise ușa din capăt.

Rămase o clipă nemișcată, încruntându-se ușor- și cuprinzând cu privirea bucătăria largă, în genul celor pe care le întâlnești în ferme. Se vedea clar că nu curățenia era punctul forte al familiei Bannister.

Chiuveta și zona din jurul acesteia erau încărcate cu vase murdare, rămase nu doar de la micul dejun, ci și din urmă. Un tricou cu dungi, o cravată, stilouri, ziare, cărți, un joc de

puzzle, o cutie de acuarele zăceau împăunate pe scaunele din jurul mesei. Probabil că micul dejun fusese servit în picioare sau poate în sufragerie, fiindcă și masa era plină. Cel puțin, în cea mai mare parte. O sticlă pe jumătate goală de whisky, cu un pahar lângă ea, stătea chiar pe marginea mesei. Ilmm. Rămase de azi noapte... sau azi dimineață.

Ochii i se opriră asupra unei ghete singuratice de copil așezată, din motive greu de ghicit, pe polița de deasupra șemineului mare de cărămidă care domina unul din pereții bucătăriei. Cu capul plecat pe o parte, studie obiectul, gânditoare. Practic, dar nu din cale afară de potrivit ca ornamentație. Bine, gusturile, nu se discută, acceptă ea, dar ea, una, n-ar fi ales un asemenea bibelou. Râse și luă gheata, ducând-o în hol și punând-o lângă perechea ei. Asta era. începea să le dea de capăt.

Țârâitul telefonului răsunând în casa goală o făcu să tresară. Să-l ignore sau să răspundă? Măcar dacă ar găsi afurisitul de telefon. Probabil pe sub o gheată, se gândi ea amuzată urmărind firul telefonului.

– Gata, gata, vin, zise ea scotocind pe sub teancul de ziare de pe podea și reușind să dibuie receptorul.

– Bună dimineața, domnișoară, se auzi o voce cam bătrână, de bărbat. Vreți să fiți drăguță să-i spuneți profesorului că Mary nu vine azi? A iuat-o și ea. Dar Helen ar putea trece ea pentru câteva ore pe acolo.

– A, da, sigur, răspunse Jessie amuzată și mirată, și înainte să poată afla cine era la telefon, auzi declicul și legătura se întrerupse.

Intorcându-se în bucătărie, merse la fereastră și privi în grădina din spatele casei, bătând cu degetele pe marginea chiuvelei. Cât mai avea de gând să întârzie „spaima secretarelor”? Se vedea că ocupantul dinainte al casei își concentrase atenția mai mult asupra grădinii din față, constată cu absență, privind întinderea plină de iarbă unde, din loc în loc, se mai vedea câte un măr bătrân. O grădină ideală pentru un copil. Loc destul de joacă, destui copaci pentru câțarat. Pentru Dumnezeu, profesore, grăbește-te. Se trase de lângă geam și căută cu ochii un scaun să se așeze, dar tresări la auzul frânelor unei mașini. Oare i se păruse? Simți o strângere în stomac. Doamne, ce ridicol. Se simțea de parcă avea de dat un examen...

Observă un radio pe bufet, așa că se duse și-i dădu drumul. Să mai spargă tăcerea asta apăsătoare. începu să îngâne melodia cunoscută care umpluse încăperea și își întoarse privirea spre fereastră, tresărind, fiindcă fața nebarbierită apăruse la geam încercând să-i atragă atenția.

Deschise ușa din spate.

– Puteam să fac un atac, se plânse ea de apariția lui neașteptată.

– Nu dramatiza, zise Bannister trecând pe lângă ea repede. Bat în ușa asta de jumătate de oră. Doar au rămas la tine

cheile, dacă-ți mai amintești, continuă el, azvârlindu-și jacheta pe un scaun. Dacă nu te complăceai în zgomotul ăsta infernal, poate m-ai fi auzit.

Thomas Bannister se îndreaptă spre radio și-l închise. Bucătăria devenise parcă mai mică, aproape claustrofobizantă, din cauza staturii lui dominatoare. Se sprijinea acum de uscător, cu mâinile încrucișate la pieptul puternic. În păr îi străluceau stropi de apă.

Jessie simți că o cuprinde fiiria văzându-i privirile total indiferente măsurând-o din cap până în picioare. Cine se credea s-o cântărească în felul acesta, ca pe o marfa într-un magazin, o marfa care, evident, nu-i stârnea prea tare interesul?

Se îndreptă brusc de spate, enervată că Thomas Bannister reușise să-i rănească mândria, să-i zdruncine încrederea în propria feminătate. Ce se întâmpla cu ea? Ultimul lucru, care l-ar fi dorit pe lumea asta era să-l lase pe acest îngâmfat să-i trezească un interes mai mult decât profesional. Îl privi în ochi.

- A telefonat cineva în timp ce erați plecat, îl informă ea pe un ton înțepat. Mă tem că n-am aflat cine era, dar...

- O secretară care nu-i în stare să ia un mesaj telefonic! izbucni el sarcastic, intrerupând-o.

Jessie se încruntă.

- Mary a luat-o și ea și nu poate veni azi, spuse ea printre dinți.

- Menajera. Domnișoara Brown. Gripă, explică el laconic.

Jessie nu se miră să audă aceste lucruri. Bănuia că de așa ceva trebuia să fie vorba. Așa cum începea să bănuiască și că nu exista în momentul de față vreo doamnă Bannister prin zonă. Faptul că aveau o menajeră, dezordinea generală, lipsa lucrurilor vreunei femei, o convingeau din ce în ce mai mult că era o casă de burlac. Oare profesoail era divorțat? Vădov? Sau soția lui lipsea temporar de acasă? De fapt, cui îi păsa⁹

- La naiba, zise el, iar ochii lui albaștri începură să scruteze mormanul de vase murdare, hainele aruncate în dezordine și coșul de rufe de sub masa de călcat. Apoi își fixă privirea cu insinuare asupra lui Jessie.

Trebuie să fie o glumă! Ce impertinență incredibilă!

- îmi pare rău, zâmbi ea cât putu de dulce. Mi-aș strica unghiile.

Oare îl dureau mâinile dacă spăla și el câteva vase și călca niște haine? Se strâmbă, disprețuitoare. Să fie oare un bărbat din aceia care cred cpopilărește în mândria lor de a se declara incapabili și neajutorați în cele mai simple îndeletniciri casnice, văzându-le ca o amenințare la adresa masculinității lor? Câteva clipe, întâlnirea cu ochii lui albaștri o făcură să clipească. Dreptatea era de partea ei, fără îndoială. Bărbatul acesta nici n-avea nevoie să-și declare în felul ăsta masculinitatea, nimeni nu i-ar fi pus-o la îndoială, iradia din fiecare por al ființei lui, încărcând atmosfera din jur cu

o tensiune plină de forță. Nu. Nu trebuia să-i accepte provocarea șovinistă, legată de locul femeii care e în bucătărie și... Jessie simți că se înroșește și privi pe podea.

– Helen poate să vină în câteva oare, își aminti ea deodată.

– Și cine naiba e Helen?

Enervată, ridică bărbia într-un gest brusc.

– Eu de unde să știu⁹ îi reluă ea, furioasă.

Ochii de un albastru strălucitor o priviră cu dispreț.

– Întotdeauna am considerat că agresiunea la o femeie e total lipsită de atracție și feminitate, spuse el cu o voce gravă.

Păi așa nu merge, profesore! Jessie se uită la el supărată. Nu-I va lăsa s-o prindă în capcană. Oare bărbatul acesta plin de el și nesuferit credea că o interesa câtuși de puțin părerea lui despre ea? Și în primul rând că nu era agresivă, nu-și ieșea niciodată din fire... La naiba, ce n-ar fi dat să ia o farfurie din acelea murdare și s-o arunce drept în fața aceea impertinentă! Sigur, era clar ce fel de femeie îi plăcea lui, pasivă, servilă, care niciodată nu se plânge de nimic...

– Unde-i Lola?

– Ce? se trezi uitându-se la el nedumerită. A, câinele. Păi, a ieșit afară.

Cum, n-o văzuse când intrase în grădină⁹ I se strânse inima. Nu cumva cățeaua cea lăptoasă se plictisise să-și aștepte stăpânul și o ștersese, strecurându-se prin gard, iar acum ajunsese deja pe vreo stradă circulată?

– Ai lăsat-o afară? Pe vremea asta? zise el deschizând ușa din spate. Fluieră de câteva ori și imediat matahala neagra se năpusti în bucătărie și începu să se scuture de apă.

Jessie se dădu înapoi la o distanță strategică, scuturându-și cu gesturi automate stropii de noroi de pe fustă.

Ține, zise el întinzându-i un prosop de bucătărie pe t MIC I scosese cu mișcări lente din bufet.

Mulțumesc, spuse ea încet, mirată de gestul lui apoi, vazindu-i expresia de pe față, își dădu seama că se înșelase din nou. Nu, nu putea să sugereze așa ceva, doar nu voia să opună că se aștepta de la ea să șteargă blana cățelei.

Dar nu sunt o biată servitoare, se enervă ea.

Nu, ești doar inconștienta care a lăsat-o pe Lola în ploaie.

Ei, asta-i acum! Câțiva stropi de ploaie n-au să omoare un câine.

Intunecata împietri. Oare ochii aceia de gheață fuseseră vreodată încălziți de ceva, afecțiune sau veselie? Răsese vreodată?

Trebuie să știi că Lola suferă de un reumatism avansat la picioarele din spate.

Jessie se încruntă. Mulțumesc, profesore. Fă-mă să ma simt prost. Făcu un pas înspre Lola, însă se opri, dându-și seama

că se conforma instinctiv ordinelor lui autoritare. Mincințeles că îi părea rău dacă înrăutățise cât de puțin starea animalului, dar fusese o greșeală neintenționată, așa ca nu merita să fie tratată ca un copil recalcitrant.

Ridică spre el privirea și, văzându-i ochii ațintiți asupra ei, își simți corpul încordându-se. Conflictul acesta minor n avea nimic de-a face cu un câine ud, își dădu ea seama, ni mima bătând mai repede. Nici măcar nu era o înfruntare iulie două personalități, ci era ceva mult mai greu de m|eles. Strânse fără să vrea prosopul în mână cu degetele mlipte în pânza moale. Se apropie de Lola și începu s-o ,steargă, iar cățeaua părea foarte încântată de asemenea lialament. Undeva, în bucătărie, se auzea ticăitul unui ceas.

Tom Bannister se întoarse brusc pe călcâie. Dintr-un dulăpior din perete scoase un borcan și se îndreptă spre ușă.

– Cafea, te rog. Neagră. Fără zahăr. Adu-mi-o în birou. Prima ușă pe dreapta.

În timp ce pașii se îndreptau pe hol, Jessie respiră adânc, încercând să stăpânească tensiunea pe care o simțea în tot corpul. Ce se întâmpla cu ea? se întrebă iritată. Cum de-i îngăduia unui bărbat ca Tom Bannister să o tulbure doar prin simpla lui prezență fizică? Mintea și trupul îi erau încă într-o confuzie totală, făcând-o să reacționeze și să se poarte cum nu-i stătea în fire.

– Cafea, te rog. Neagră, fără zahăr, îl maimuțări ea, imitând vocea groasă și lipsită de căldură. Ei, la naiba. Poate era mai bine să își facă și ea o cafea. Umplu ibricul și se învârti câteva clipe prin bucătărie, descoperind cafeaua într-un bufet în care, surprinzător, toate erau în ordine. Se părea că haosul era doar de suprafață, probabil datorită eforturilor menajerei lui Bannister.

Se uită din nou la cățeaua neagră, ghemuită acum în coșul ei, și își mușcă buzele. Misterul ghetelor dispărute se lumina deodată, cel puțin cât privește una din ele, O gheată pentai piciorul drept se vedea din coș, de sub un colț de pătură. Deci un câine căruia îi plac ghetetele, probabil vedea în ele un simbol al. siguranței. Dădu din umeri. Nu avea de gând să-și piardă vremea încercând să-i facă analiza psihologică animalului lui Tom Bannister, deși nu s-ar fi mirat să aibă tulburări de personalitate. Viața în apropierea unui astfel de om ar fi îmbolnăvit de nervi și o muscă.

Câteva minute mai târziu, cu o ceașcă în mână, cafeaua ei și-o băuse deja, prinzând puteri, Jessie străbătea holul către biroul profesorului.

Ușa era deschisă și rămase câteva clipe în prag, cu ochii măriți de surprindere. Cum putea cineva să lucreze într-o dezordine atât de mare, cu hârtii și cărți împrăștiate peste tot? Pe masa mare de stejar, pe podea, pe fotoliul de piele, pe biroul unde se afla mașina electrică de scris, în jurul unei lădițe lăcuite, pe covorul verde, zăceau manuale.

Tom, aparent indiferent la haosul din jurul lui, stătea la masa de stejar, cu un teanc de scrisori în față, vorbind la telefon. Considerând că, dacă nu voia să fie deranjat, ar fi închis ușa, Jessie nu se sfii să intre.

Dih câte își dădu seama, Tom vorbea cu cineva de la o florărie, fiindcă cerea să i se trimită doamnei Bannister unsprezece trandafiri roșii, la o adresă din Maryland. Deci absența soției lui era doar temporară... și probabil că-i era și dor de ea, de vreme ce îi trimitea o astfel de declarație de dragoste. Profesorul Thomas Bannister, soț devotat și tată iubitor... Cu o strângere de inimă pe care nu putea să și-o explice, Jessie puse ceașca pe masă cu un gest lipsit de eleganță, încât câțiva stropi căzură în farfuriuță.

– Mulțumesc, spuse el sec, în timp ce pune receptorul în furcă. Poți să deschizi tu sticla asta?

– In-ați asigurat capacul să nu umble copiii? spuse ea înțepată, luându-i flaconul de aspirină din mână. Scoase dopul cu îndemânare și-i înapoie flaconul examinându-i trăsăturile feței. În ciuda părului nepieptănat și a obrazului neras, bărbatul acesta iradia o atmosferă de siguranță și competență, o pozitivitate eficientă, și totuși acum iată, se lăsase învins de un biet flacon de medicamente. Îl privi gânditoare cum scotea două pastile și le înghițea.

– Dar, pentru Dumnezeu, fetițo, ce stai și te uiți? Ia-ți un caiet și ceva de scris.

Jessie îl fulgeră cu privirea.

– Și de unde-mi sugerați să le iau, domnule Bannister? întrebă ea cu o politețe glacială, subliniind intenționat numele și uitându-se dezorientată și încruntată prin cameră.

– Văd că Agenția Ronwood își aiege personalul pe sprânceană, pentru spirit de inițiativă și competență. De ce nu încerci în sertarul biroului?

O singură zi, decise Jessie în timp ce se îndrepta spre birou, nu se va forța să-l suporte mai mult de o zi. Scoase un caiet și două pixuri din sertar și, văzând un scaun cu spătar într-un colț al camerei, se hotărî să stea acolo. Dădu la o parte ostentativ cele două dosare de pe el și le puse jos.

– Nu acolo, fir-ar să fie, tună el. Pune-le peste dosarul verde. Lângă masă.

– Da, dom' profesor, zise ea cu nonșalanță.

Camera asta putea să pară într-o dezordine totală pentru cineva din afară, dar ea ar fi pariat că Toni Bannister știa perfect unde era fiecare lucrușor, până la ultima foaie de hârtie.

Își trase scaunul lângă birou și, deschizând caietul și instalându-se cu pixul în mână în fața lui, se uită înspre Tom, așteptând. Știa să stenografieze cu viteză mare și, în mod normal, nu i-ar fi fost greu să țină pasul cu ritmul vorbirii, dar astăzi degetele păreau hotărâte să nu asculte de ea. După ce începuse el să dicteze, fluent și rapid, trebui să-l oprească de două ori și să-l roage să repete ceva, cu

inima strânsă ca nu cumva să-l vadă izbucnind furios. Însă, deși în ochii lui se citea nerăbdarea enervată, nu comentă nimic, încât o făcu să se simtă mai iritată de această abținere decât de niște predici care ar fi fost de așteptat din partea unui asemenea vulcan gata să erupă.

O surprindea nu doar volumul de corespondență, ci și varietatea acestora, fiindcă se aștepta să fie constituită în special din misive de la colegi universitari. Bannister refuza politicos o invitație de a se alătura unei comisii literare care discuta meritele mai multor romane istorice publicate de-a lungul anului, însă își exprima interesul de a fi consilier pentru un serial de televiziune cu tematică istorică. Jessie ghici, din lipsa de formalitate a scrisorii de răspuns către producător, că mai făcuse același lucru și în trecut. O altă surpriză o constituie numărul invitațiilor la cină. Dacă ar fi acceptat doar jumătate din ele, și-ar fi asigurat cina în stil mare pentru câteva luni. Însă le refuză în cea mai mare parte.

Jessie își pocni degetele obosite, în timp ce el răscolea prin teancul de scrisori. Luă una dintre ele și începu să citească, rezemat neglijent de spătar. Se așeză picior peste picior în scaun, lăsând să i se vadă coapsa bine formată.

Jessie se încruntă încercând să privească în altă parte. Tom Bannister nu era un bărbat frumos, în sensul clasic, însă trăsăturile puternice, cu o alură de încredere masculină în sine, alcătuiau o combinație atrăgătoare, recunoscute vrând-nevrând. Era un bărbat care ieșea în evidență oricând și oriunde, mai ales în fața femeilor care nu așteaptă altceva decât să cadă în capcană, gândi ea în ciudată. Slavă Domnului că ea îl putea privi cu detașare, observându-i forța de atracție, dar rămânând imună. Pe bărbie se zărea o mică cicatrice, ca și cum s-ar fi tăiat la bărbierit. .

– Vrei să-mi citești ultima propoziție?

Tresări, îmbujorându-se și se uită încurcată pe foaia goală... Doamne, nici nu băgase de seamă că el își reluase dictarea. Căzuse parcă în amorțeală.

– Păi...

– Agenția Ronwood mi-a fost recomandată, dar se vede treaba că fără să merite, spuse el amenințător de liniștit, ca și cum spunea ceva lipsit de importanță. Domnișoara Ronwood nu prea pare că și-ar alege personalul și angajează pe cine-i cade în mână, fără să-i pese de competență și experiență.

– Sunt competentă, protestă Jessie, supărată mai mult de critica la adresa lui Dorothy, decât a ei.

Avusese doar un moment de neatenție, atâta tot, mai ales că nu se refăcuse încă de pe urma drumului.

– Și am avut și alte slujbe, mai zise ea.

– Da, asta nu-i de mirare.

Jessie își mușcă buzele la cuvintele lui pline de sarcasm care sugerau că era atât de incompetentă încât nu rezista nicăieri pentru multă vreme.

- Și nu te mai uita așa la mine, fetițo! înainte să-mi mai mănânci din timp, apucă-te și bate măcar la mașină ce-ai scris până acum, dacă ești în stare.

Ea nu se clintii.

- Nu „fetițo”, zise ea înțepată, ci Jessica. Jessica Ronwood, pronunță ea încet și clar.

' Nenorocit fără maniere, zeflemitor și necioplit, își spuse ea în gând.

O privi imediat încruntat și ea își dădu seama că nu reușise să-l facă praf. Avea obrazul prea gros și era mult prea arogant. Probabil că îi trebuia o armă mult mai puternică pentru a-l intimida. Doamna Bannister merita o medalie pentru că îl suporta zi de zi.

- Ronwood, spuse el, gânditor. Coincidență sau...?

- E mătușa mea.

Ochii albaștri o cercetară atent.

- Am înțeles, zise el în cele din urmă.

- Mă îndoiesc, spuse ea cu răceală, umblând la mașina de scris.

Nu, nu va sări la el, se va preface că nu a înțeles insinuarea. Oare Tom era întotdeauna atât de răutăcios, sau ea, în mod special, îi trezea agresivitatea? De cum o văzuse, se purtase cu ea de parcă n-o putea suferi... Jessie se încruntă. Drace, uite ce încet se mișca astăzi! La ora asta ar fi trebuit să fie în toiul lucrului și mașina asta...

Deschise, absentă, sertarele biroului în căutarea hârtiei de scris, însă nu găsi. Uitându-se prin cameră, văzu un teanc de hârtii, peste care tocmai se uita Tom. Lucrări de-ale lui? Un manuscris îmbâcsit? Orice ar fi fost scris acolo, părea să-l acapareze cu totul.

- Folosește-ți spiritul de inițiativă, Jessica, mormăi el ursusz.

Uitându-se iar prin cameră, ea descoperi un dulăpior pe care nu-l văzuse până atunci. Se ridică și se îndreptă într-acolo. Deschise primul sertar și găsi două pachete de coli albe. Scoase unul din ele.

- Și acum ce mai faci? sună vocea aspră în spatele ei. Dacă voiai hârtie, nu puteai să ceri în loc să-ți bagi nasul peste tot⁷

Asta era culmea! Furioasă, Jessie se întoarse spre el.

- Doar pentru că v-a părăsit nevasta și pentru că sunteți încă mahmur nu înseamnă că trebuie să-mi vorbiți astfel! Și dacă sunteți un soț tot atât de groaznic precum vă purtați ca șef, pe cuvântul meu că nu mă mir că v-a părăsit soția! strigă ea trântind pe masă hârtiile. Plec și singură.

Capitolul 3

Tom Bannister se iasă pe spătar, râzând în hohote, înmărmurită, Jessie îl privea fără să mai fie în stare să scoată un cuvânt. La orice se aștepta, dar nu la asta. Dinții lui albi străluciră pe fața smeadă, iar ochii albaștri aveau o

sclipire amuzantă, greu stăpânită, în timp ce hohotele de râs răsunau în camera înaltă.

Rămăsese cu gura căscată, regretându-și izbucnirea, supărată pe ea însăși că se lăsase astfel provocată, că o determinase să-și iasă din fire. Ceea ce-l făcea acum să triumfe. Da, râdea de ea!

– Aha, deci soția m-a părăsit și mi-am înecat necazul în băutură, rezumă el râzând. Și poți să-mi spui și mie ce te-a făcut să tragi concluzia asta?

– Sticla de whisky din bucătărie... cafeaua neagră și aspirina, spuse ea nehotărâtă. Și... florile, mai zise, mergând la birou și așezându-se. În viața ei nu se simțise atât de ridicol.

. El o privea acum, cu atenție. Ca și cum ar fi privit un animal la circ, își spuse Jessie din nou enervată, așteptând să vadă care-i va fi următoarea șmecherie.

– Ai tras cu urechea, domnișoară Ronwood. Nu-i frumos.

– N-am venit aici cu dopuri în urechi, răspuse ea tăios. Doar nu credea că o interesa viața lui personală?! Trandafirii erau o încercare de a mă împăca, deci, cu nevastă-mea, zise el zeflemitor. Așa o rugam să se întoarcă acasă, nu?

Jessie dădu din umeri, indiferentă. De data aceasta era chiar o discuție tară rost.

– Din întâmplare, azi e ziua mamei mele, continuă el, devenind serios. Și, contrar presupunerilor tale, e încă felicita alături de tatăl meu.

Ciudat, se gândi Jessie, întrebându-se de ce se obosea să-i dea explicațiile astea.

– Îmi pare iau că te dezamăgesc, dar n-am nici un fel de soție. Nici măcar una plecată de-acasă.

Se lăsă pe spătarul scaunului și își duse mâinile la ceafă, încruntat. Apoi trânti un braț pe masă și, pțin această mișcare, Jessie observă pe sub mânecă un bandaj pus fără prea mare îndemânare. Deci profesorul Bannister se rănise, nu? Păcat. Și totuși, dacă ar fi știut...

– Te asigur, domnișoară Ronwood, că nu există femeie pe lumea asta pentru care să merite să te îmb[^]ii.

Jessie îl privi surprinsă. Cinismul din vocea lui era o schimbare cam bruscă de la râsul amuzat. Se uită în ochii lui, însă prea târziu. Înainte de a apuca să-i vadă expresia din priviri, ei clipise, scuturându-se, iar ochii albaștri își reluară calmul tăios, o mască de nepătruns. Jessie se cutremură. Oare vorbise doar orgoliul lui masculin sau era ceva mai adânc? Spusese acele lucruri cu atâta amărăciune... cu atâta supărare... cu atât sarcasm.... ca și cum disprețuia toate femeile din lume. Oare existase cineva care pătrunsese dincolo de armura asta de oțel și-i făcuse o rană care nu se mai vindecase? De ce nu se căsătorise? Se încruntă, amintindu-și de băiat. Dacă nu era însurat...

– Și Mark? întrebă ea încet.

- E în grija mea, spuse ei simplu și se ridică în picioare, cu mișcări controlate. Se îndreptă spre bibliotecă și scoase o carte groasă.

- Fratele meu, tatăl lui Mark, și soția lui au murit într-un accident de mașină, continuă el, întorcându-se la masa de stejar și punând cartea în fața lui.

Jessie îngheță, iar privirile îi rămaseră ațintite asupra chipului lui întunecat, frapată de indiferența din vocea lui și apoi înțelegând-o. De câte ori o întreba cineva străin despre părinții ei, nu *le spunea și ea pe același ton rece și detașat cum muriseră?

- îmi pare rău, zise ea neștiind ce să spună, cu o voce plină de compasiune, fiindcă își amintea acum chipul băiatului pe care-l văzuse ceva mai înainte.

- Părin... încep ea, însă se opri imediat. N-avea cum să-i intereseze pe Tom povestea vieții ei. Dar ea simțise nevoia să-i explice de ce înțelegea prea bine situația și de ce nu-i spusese că-i pare rău doar din politețe. Cumplită coincidență, de necrezut... Puse o coală în mașină și trase aer în piept. Oare Tom îl luase la el pe nepotul său pentru că așa simțise, sau fiindcă socotise că era datoria lui și nu se oferise altcineva?

- Acum ți-ai revenit din criza temperamentală? Ai chiar de gând să te apuci de lucru?

Vocea masculină îi tulbură gândurile dureroase și-i aminti cu întârziere că fusese gata să plece.

- Sunt dispusă să vă mai acord o șansă, spuse ea calmă, ca și cum răspundea cuvintelor rostite de el cu o zi în urmă.

Acum o privea gânditor. De ce nu o înzestrase și pe ea natura cu gene atât de negre și dese ca ale lui? Și cu niște ochi la fel de albaștri și vii? gândi Jessie visătoare, conștientă că inima îi bătea mai tare.

- Când termini prima scrisoare, poate mi-o dai s-o verific înainte de a trece la celelalte, spuse el cu o voce gravă, calmă și plină de răbdare, vocea unui profesor care se adresează elevului care întâmpină greutatea la școală.

O nouă tactică, se pare. Jessie își mușcă buzele, fără să vrea. Toleranța dezarmantă din vocea lui era mai revoltătoare chiar decât comenzile dictatoriale și probabil că-și dădea și el seama de asta. Aceasta îi aminti că ea, ca simplă angajată, și nu el era de fapt persoana tolerată. Ochii îi căzură de pe chipul lui, pe deschizătura triunghiulară a puloverului de cașmir și pe firișoarele de păr negru care se zăreau ieșind. Răspunsul pe care se pregătea să i-l dea rămase nerostit. Se aplecă asupra mașinii de scris, parcă apărându-se de ochii lui albaștri, și degetele începură să i se miște pe taste. Termină scrisoarea în timp record, corectă repede greșelile și, mulțumită, se îndreptă spre masă și i-o puse în față. Dacă Tom voia să piardă vremea cu jocul ăsta copilăresc, de ce n-ar intra și ea în horă? Agenția ei lua bani pe fiecare oră în

care se lucra pentru el. Ei, comedie, se simțea ca o școlăriță așteptând să i se pună notă pe lucrare...

El luă scrisoarea, își trecu privirea peste ea și apoi se uită spre Jessie.

– Bine lucrat, Jessica, zise el aprobator.

Jessie zâmbi, însă își ținea încă pumnii încleștați. La naiba, profesore, mai bine ți-ai duce creierul la reparat!

Luând stiloul în mâna dreaptă pentru a semna, trase o înjurătură de durere și-l lăsă să cadă pe masă.

– Vă doare? murmură Jessie privindu-l cu ochi mari, inocenți. Da, probabil că e în agonie, gândi ea cu năduf. Se întoarse pe călcâie și plecă.

– Mătușă-ta nu-ți dă bani să-ți cumperi o pereche de ghete?

Se opri, surprinsă, uitându-se la propriile picioare desculțe. Nu-i plăcea ideea că se uita la ea cum merge. Acum își aminti că aruncase sub birou ghetetele prea strâmte.

– M-au ros, spuse ea încurcată.

– Hm... Trebuie să te doară rău, zise el compătimitor. Poate ar trebui să vezi un doctor, adăugă cu îngrijorare.

– Și dumneavoastră ar trebui, domnule Bannister, răspunse ea mios, imitând preocuparea exagerată din vocea lui. Să vă faceți niște raze la încheietura mâinii. Chiar dacă e doar o tăietură, v-ar putea da niște calmante pentru durere.

Și poate v-ar potoli și nervii pentru restul zilei, continuă în gând.

O privi glacial.

– Când am să am nevoie sforile tale, domn[^]-ovă Ronwood, am să ți le cer, zise el tăios. – Și așa vrea să termini de bătut scrisorile acelea până diseară, dacă nu îți cer cumva prea mult, termina el scurt.

Jessie se întoarse, încordată, se așeză la birou și puse foaia în mașina de scris, îmbufnată. Nu vedea motivul pentru care o repezise în halul acesta. Începu să bată nervoasă, apoi se opri deodată. Ușurel, Jessica, își spuse înainte de a umple foaia de greșeli. Concentrează-te. Nu te mai gândi la încăpățânatul acela de la masă. Nici nu te mai uita la el.

Terminând ultima scrisoare, își ridică privirea de la mașina de scris, constatând cu surprindere că ochii albaștri o fixau. Spre marea ei iritare, se trezi că roșește sub privirea lui gânditoare. De când se uită așa la ea? Sau o privea doar în gol?

– Ai bărbierit vreodată un bărbat⁹

– Poftim⁷! spuse ea, cu totul contrariată.

Bineînțeles că nu bărbierise niciodată un bărbat. Ce întrebare idioată! Poate doar cu un brici de tăiat gatul, își zise ea în ciudată. N-avea nici cea mai mică încredere în privirea aceea calmă și nici în gestul gânditor și melancolic cu care își trecea mâna peste bărbia țepoasă.

– Nu sunt...

– Da, știu, zise el sec. Nu ești un biet bărbier.

- Văd că nu vă trebuie o secretară, vă trebuie o servitoare!

Deci acum mai era și previzibilă, nu? Putea să mai treacă acum pe listă: iresponsabilă, agresivă, incompetentă și lipsită de feminitate. Ii făcuse portretul complet. O înfuria faptul că-și dădea seama că o deranja cel mai tare acuzația că ar fi lipsită de feminitate.

- Sau o nevestică supusă care să vă țină lingura când mâncați, cbmpletă ea furioasă.

- Asta ar fi o idee bună, zise el batjocoritor, ridicând din sprâncene. Deși nu prea te v?d pe tine în roiul ăsta.

- [Nici im aveam de gând să candidez, spuse ea cu convingere. Pentru nici unul din cele două.

Gura dreaptă se rotunji ușor, iar ochii albaștri se îndulciră, căpătând o nuanță mai închisă. Zâmbetul îi transforma întreaga înfățișare, împlânzând trăsăturile dure, încât Jessie tresări ușor.

- Știu că nu face parte din îndeletnicirile unei secretare și nu te-ai așteptat la așa ceva, dar ți-aș fi într-adevar recunoscător, zise el liniștit. Mă enervează groaznic barba asta.

Dacă-și închipuia că ei i se vor înmuia genunchii și va cădea ca fulgerată doar după o privire adâncă a unor ochi albaștri și o voce aproape rugătoare, se înșela amarnic. Era culmea! Se purtase grosolan și cu un aer de superioritate toată dimineața, iar acum se gândea că ajunge să zâmbească, iar ea se va topi ca ceara și-i va îndeplini imediat orice dorință.

Lapovița se oprise și razele unui soare rece invadează camera, luminând părul negru ca într-un joc de flăcări. Jessie înghiți în sec, încercând să alunge uscăciunea pe care o simțise deodată în gât. Cum ar fi oare să-și plimbe mâinile prin părul lui des, să-i traseze conturul obrazului, nu cu o lamă, ci cu degetele? Se dezmetici, alarmată, însăimântată de gândurile care o furaseră din realitate, simțindu-se pulsul accelerat la baza gâtului.

- Dar, pentru Dumnezeu, nu te mai uita la mine așa îngrozită!

Vocea lui Thomas Bannister sparse tăcerea ca șfichiuirea unui bici. Se ridică, împingând scaunul în spate, și se îndreptă cu pași mari spre ea.

- Te-am rugat să mă bărbierești, zise el, nu să te culci cu mine!

- Nu fiți absurd! îngăimă Jessie uitându-se la el.

- Țin să te asigur că nu-mi stă în obicei să-mi seduc secretarele, continuă el cu o voce de gheață, ignorându-i vorbele, în timp ce ochii îi coborau cu insolență asupra rotunjimilor corpului ei. Și nu prea cred că tu ai fi o excepție de la regulă, încheie el disprețuitor.

- Iar eu vă asigur că nici nu-mi doresc să fiu! se grăbi ea să răspundă cu ochii micșorați.

Chiar, cum ar fi să se lase sedusă de acest bărbat, să se lase mângâiată de vocea lui, de buzele lui, de mâinile lui, fără împotrivire? Se scutură de gândurile nedorite, alungându-le furioasă.

- Foarte bine, se trezi fără să vrea că spune deodată. Aduceți nenorocitul ăla de aparat de ras.

El zâmbi.

- Cum vrei, murmură el politicos, îndreptându-se spre ușă cu indiferență.

- îl aduc în bucătărie.

În timp ce pașii lui se îndepărtau pe hol, Jessie lovi cu pumnul în masă, strâmbându-se apoi de durere. Ce impertinent! Ce aroganță pe fața lui când ieșise din cameră, așa de sigur pe el, de convins că întotdeauna obține ce vrea! Se simțea manipulată, împinsă de la spate. Strânse din buze. Și doar pentru că nu sărise imediat să-i îndeplinească porunca, așa-zisa rugămintă, o făcuse să se simtă ca o liceană emotivă, speriată de apropierea unui bărbat, ca și cum acesta amenința să se transforme într-un maniac sexual. Se încruntă. Ei bine, experiența ei în materie de bărbierit era într-adevăr limitată, dar asta fiindcă așa voise ea, și nu pentru că n-ar fi avut succes! Existența ei nomadă o împiedicase, de altfel, să se hazardeze într-o relație de durată și n-o interesaseră nici aventurile. Poate că era de modă veche, însă pe la optsprezece sau nouăsprezece ani, hotărâse ca pentru ea sexul să fie echivalent cu dragostea, printr-o implicare fizică și emoțională în același timp. Dacă se va decide vreodată să facă acest pas, va fi doar atunci când va fi găsit un bărbat pe care să-l iubească, să-l respecte... și în care să se poată încrede.

„Ești sigură că știi ce faci, Dorothy? La ce te angajezi? Jessie nu-i un copil pe care să-l îndrăgești așa de ușor. Știu că nu-i vina ei, dar măcar de n-ar fi atât de tăcută, banală, slăbănoagă...”

Jessie se întristă. De ce veneau s-o bântuie chiar și acum acele cuvinte, după atâția ani? Și de ce și le amintise tocmai în momentele acestea, pentru Dumnezeu? Dădu din umeri. Nu, trecutul n-o mai putea răni. Acum era matură, sigură pe ea, încrezătoare, își spuse ea hotărâtă. Cicatricile copilăriei se vindecaseră demult.

- Jessica! se auzi vocea autoritară, holul înalt dându-i rezonanță.

- Vin acum, stăpâne preaslăvit, murmură ea pentru sine, făcând o plecăciune. Se ridică de pe scaun și se grăbi spre bucătărie.

Plictisită, se opri în prag și-l privi pe Tom Bannister. Acesta își puse un prosop sub bărbie și, cu mâna stângă, își săpunea obrazii. Până acum nu mai privise un bărbat bărbierindu-se, gândi ea simțindu-se deodată prost. Nici nu-și dăduse seama cât de tulburător e să fii martora unui asemenea îndeletniciri bărbătești.

Tom se îndepărtă de chiuvetă și se așază, întinzându-și în față picioarele cu indolență.

– Ești gata? întrebă el amuzat, ridicând dintr-o sprânceană.

Jessie dădu din umeri cu indiferență și, îndreptându-se spre masă, luă aparatul de ras. O surprindea schimbarea lui de atitudine și, în loc să se bucure de acest lucru, își dădu seama că aerul lui relaxat o călca și mai tare pe nervi, deși nu lăsa să se citească nimic pe fața ei. Se aplecă spre el și făcu o primă încercare, ineficientă, de a răzui cu lama pe obraz.

– Dă mai tare, că nu-s de sticlă, zise el.

Nu, gândi ea enervată, era făcut din piele și mușchi, ca un animal puternic cu respirația caldă.

– Și ți-ar fi mai comod dacă mi-ai ține și capul cu o mână.

Jessie ridică din nou din umeri, evitând să-l privească în ochi. Închipuiește-ți, gândi, că ești frizeriță, soră medicală sau stomatolog. Privește-l cu detașare. Ah, la naiba... Strânse din dinți și îi prinse cu o mână partea din spate a capului, conștientizând imediat atingerea părului negru de palma ei. Concentrează-te, Jessica, concentrează-te. Degetele i se încordară pe aparatul de ras.

– Au!

– Dar văd că nu-i decât o cicatrice mică! Și dacă nu stați locului...

Spuma începea să dispară, lăsând locul obrazului neted. În bărbia puternică era o gropiță pe care n-o observase... așa cum nu observase nici cât de senzuală era buza de jos...

– Fir-ar...

– V-am spus să stați locului! zise ea punând aparatul de ras sub jetul de apă. Gata. Am terminat.

Se întoarse și, vrând să treacă în partea cealaltă, se împiedică de picioarele lui și căzu peste el.

Instinctiv, se propti cu mâinile de umerii lui încercând să-și găsească echilibrul și-i auzi respirația bruscă. Se trezi privind-l în ochi.

Gura puternică, bine conturată era la nivelul buzelor ei, ia doar câțiva centimetri și-t simțea răsuflarea caldă. Se îngrozi dându-și seama că sânii ei erau acum lipiți de pieptul lui și ca picioarele se sprijineau mult prea intim de coapsa lui puternică. își auzea pulsul în urechi și, câteva clipe, nu reuși să-și facă ordine în gânduri și nici să se miște din loc. Nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă, de lipsită de apărare în fața unui bărbat, incapabilă să se apere de ceea ce nu dorea să se întâmple, de senzațiile străine firii ei care păreau să-i anihileze voința. Și atunci, ceva în interior o făcu să se ridice baișc.

– Puteam să-mi frâng gâtul! Ce stați așa cu picioarele?

El ridică din sprâncene.

Nu ți se pare că reacționezi cam exagerat? zise el morocănos.

Jessie își mușcă buza de jos, înfruntându-i privirea. Într-adevăr, se trădase cu totul prin izbucnirea ei, își dădu seama înciudată. Cât de arogant continuă să fie, se gândi ea supărată, atât de convins că nici o femeie în preajma lui n-ar putea rămâne-insensibilă la masculinitatea lui atât de evidentă, lată că își lăsase hormonii să joace cum cântase el.

– Fii mulțumită că nu te dau în judecată.

– Ce? î! privi ea nevenindu-i să creadă, în timp ce el se ridica în picioare.

– Agresiune sexuală. Nu așa mi-ai fi spus dacă s-ar fi întâmplat invers și m-aș fi trântit eu în brațele tale?

– Asta-i o nebunie!... M-am împiedicat de picioarele dumneavoastră. Doar nu credeți că intenționat am...

Jessie se opri, văzându-i sclipirea din ochi. O zgândărea cu bună știință, amuzat de reacțiile ei revoltate. își dădu seama, văzându-i zâmbetul, cât de ridicolă îi părea stând acolo roșie de indignare, cu pumnii strânși. Simțea că îi vine să izbucnească în râs, dar nu voia să împartă nimic cu omul acesta, în nici un caz veselia...

Se încruntă, privind-l pe sub gene, în timp ce el își lua jacheta de unde o aruncase mai înainte.

– Mergi și ia-ți paltonul, Jessica, îi aruncă el peste umăr.

Ea nu se mișcă din loc.

– Mergem undeva? întrebă ea încercând să pară calmă.

– La spital.

Jessie îl privi cu o sclipire în ochi.

– Domnule profesor Bannister, îmi spuneți și mie ce perioadă din istorie predați? Epoca de Piatră? Contrar părerii pe care o aveți, probabil cuvântul „secretară” nu mai e un eufemism pentru cățel de companie și mașină de făcut cafea.

Bineînțeles că nu o deranja propriu-zis să meargă la spital, dar putea s-o roage, nu să-i ordone așa, ca și cum ar fi un câine dresat.

– Ai terminat? întrebă el liniștit.

Ce sens mai avea? Jessie ieși în hol. Parcă vorbea la pereți. își luă paltonul și-l îmbrăcă. Cea mai bună soluție era pur și simplu să nu-i mai dea atenție de-acum încolo lui Tom Bannister, să nu mai reacționeze în nici un fel la ce făcea sau la ce-i spunea el.

Singura problemă era, gândi ea îndreptându-se spre mașina lui Dorothy, că nu se putea simți în largul ei cu prezența lui masculină lângă ea, pe scaunul din stânga ei.

Se opri la un semafor și îl privi scurt, observându-i trăsăturile dure. L-ar durea gura să încerce să pornească o conversație sau măcar să arate că e în prezența altei persoane⁹ Nu scosese o vorbă de când ieșiseră din casă.

– E verde, o atenționa el deodată, cu vocea lui puternică și joasă.

- Văd și eu, spuse Jessie războinică, cu ochii la Semafor. Apăsă pe accelerator, iar mașina porni. Începu să îngâne o melodie.

- Ce planuri ai pentai disează, Jessica⁹

Pregătită să contraatace orice remarcă ironică la adresa femeilor care conduc o mașină, rămase fără replică la asemenea întrebare neașteptată. Se uită automat spre el, însă nu văzu nimic pe fața lui. Dacă i-ar fi pus orice alt bărbat întrebarea respectivă, putea să presupună că va urma o invitație... Stomacul i se strânse. Sigur, Tom Bannister n-ar fi avut chiar atâta siguranță de sine încât să-și imagineze că ar petrece un minut în plus în compania lui nesuferită după orele de lucru. Chiar atât de idiot nu putea să fie...

- Nimic special, răspunse ea în cele din urmă, cu un ton cât se poate de normal și, cu coada ochiului, îi zări imediat zâmbetul satisfăcut. Se strâmbă anticipându-i replica. Ah, cât ar vrea să-i dea peste nas, să-i strivească orgoliul său masculin!

- Foarte bine, zise el leneș. Atunci, cât sunt eu la spital, poate te duci acasă și-ți faci un băgăjel, să rămâi peste noapte la mine.

- Peste noapte⁹ îl îngână Jessie.

- Cred că sunt cam posesiv în privința periutei mele de dinți și probabil ai să vrei să ai în ce dorim și în ce te îmbrăca dimineață.

Nu, nu se putea să fi spus chiar lucrurile astea, gândi Jessie uimită. Tom Bannister îi propunea cu cei mai mare calm și cu nerușinare să-și petreacă noaptea cu el! N-ar fi prima oară în viața ei când un șef se arăta interesat de ea altfel decât pe plan profesional, dar cel puțin ceilalți fuseseră mai decenti și mai subtili.

Ar fi vrut să-i râdă în față, dar i se pusese un nod în gât și nu mai putea scoate nici un sunet. Își amintea acum cu cea mai mare claritate momentul când căzuse peste el în bucătărie, aproape că-i simțea încă trupul puternic atingându-se de al ei, cu acel miros proaspăt de cremă de ras. Tom era prea cunoscător în materie de femei ca să nu-i fi sesizat reacția și, datorită acelei pierderi de o clipă a rațiunii, acum își închipuia că va veni foarte repede în patul lui. Frână brusc, iar mașina se opri cu un scrâșnet.

- Trebuie să fie o glumă! zise ea, privindu-I drept în ochi. Dacă vă închipuiți că...

- Mi-ar fi ajuns un simplu nu, zise el liniștit. Mă gândeam doar că nu ți-ar strica niște bani în plus.

- Adică îmi dădeți și bani?

- Păi cum altfel? păru el surprins. Nu ți-aș putea cere să vezi de Mark doar așa, din prietenie.

- Adică să stau cu Mark⁹ întrebă ea, surprinsă.

Doamne, de-aș putea să mă ascund în gaură de șarpe, gândi ea cu ciudă. Cum putuse să fie atât de idioată? Porni iar mașina. Oare de ce o făcea bărbatul ăsta să-și piardă

orice simț al realității, reducând-o la purtări de adolescentă isterică⁹

– Eu am o întâlnire diseară. Doamna Brown îmi promisese că vine ea, dar acum se vede că nu mai poate. Și cred că mă întorc târziu, așa că ar fi mai convenabil pentru mine dacă ai putea să stai peste noapte la noi, zise el observându-i expresia feței. Și la ce anume te-ai gândit că ți-am sugerat? întrebă el ca din întâmplare.

Jessie dădu din umeri, cu ochii la copacii care treceau cu viteză, dai sângele nă*'ăliiudu-i în obraji o trădă imediat.

– A, înțeleg, spuse el gânditor. Imaginația ta bogată o ia din nou razna. După ce abia ne cunoaștem de câteva ore, credeai că te și invit să petreci o noapte pasională cu mine, nu? întrebă el cu o grimasă. Dar sunt curios, te-aș fi invitat întâi la un restaurant, sau aș fi sărit peste asemenea preliminarilor? Spune-mi, te-ai gândit să consulți un doctor⁹ Se vede că ai o problemă serioasă dacă-ți închipui că orice bărbat căruia îi ieși în cale abia așteaptă să te vadă în patul lui. Și deci, chiar îți închipuiai că vreau să-ți dau bani pentru așa ceva? izbucni el în hohote de râs.

Jessie simți că se încordează, cu mâinile strânse pe volan, până ce degetele se albiră, în timp ce râsul lui îi răsuna în ureche. Se întreba dacă îi fusese vreodată silă de cineva mai mult decât de acest bărbat. El nu făcea decât să speculeze. Nu putea să știe cât de bine îi ghicise însă gândurile. Fii calmă. Nu te enerva. încetini mașina, fiindcă ajunseseră la intrarea în oraș. Dacă voia să o roage să stea cu Mark, nu ar fi fost mai simplu să-i spună de la bun început în loc să vorbească cu două sensuri? se gândi ea furioasă. Și atunci înțelese. Ambiguitatea fusese intenționată și simți că asta o scoate din minți. O dusesse cu preșul, jucându-se cu ea ca și cu un copil, pentru amuzamentul lui pervers. O făcuse cu bună știință să se facă de râs.

– Ba nu, singură ți-ai întins capcana. Jessie îngheță.. Cum de ghicise?...

– N-ar trebui să tragi concluzii pripite, continuă el calm. E un joc periculos. Jessie strânse din dinți. Cine se credea, la urma urmei⁹ înfumurat nenorocit, viclean și încuiat!

Parcă mașina în curtea spitalului. Nici nu-1 privi ieșind din mașină, auzi doar portiera trântindu-se.

– Vino la douăsprezece să mă iei.

Dădu din cap, cu pumnii încleștați. Pentru un pretins intelectual, avea un vocabular cam prea sărăcăcios, se vede că nu auzise niciodată de cuvintele „te rog”.

– Până atunci ai timp să-ți strângi niște lucruri.

– Dar parcă am spus că... începu ea, revoltată de obraznicia lui fără limite.

– Te plătesc dublu pentru drumurile cu mașina.

Furioasă, Jessie îl repezi:

– Presupun că nu v-a dat prin cap să renunțați la întâlnire!

- N-ar fi prea convenabil.

- Convenabil? zise ea înțepată. Și deci Mark e și el o inconveniență? Un intrus nedorit în viața dumneavoastră de burlac .

Închise repede gura. Ar fi vrut să-și muște limba, să-și înghită vorbele. Îi părea rău de răzbunarea ieftină, cine naiba o pusese să îl acuze așa, pe degeaba? Dar era prea târziu.

Mușchii feței lui se încordară.

- Soț părăsit, maniac sexual, acum unchi denaturat, zise el cu voce controlată, calmă, dar cu un dispreț care îi aprindea o sclipire în ochi. Doamne, ce minte sinistră, plicticoasă și meschină ai, domnișoară Ronwood!

Se întoarse baisc și o lăsă acolo, urmărindu-l nefericită cum intră în clădire.

Luând mica geantă de voiaj pe umăr Jessie coborî scările, bătu ușor în ușa biroului lui Dorothy și intră.

- Văd că te-ai schimbat, remarcă mătușa ei.

- Ihm. Mai practic, având în vedere că am de-a face cu un copil și nu cu un câine zdrențaros, zise Jessie încet, privindu-și blugii și puloverul albastru.

- Și ce părere ai de el? Întrebă mătușa ei lăsând stiloul din mână și zâmbindu-i.

- Merge. Nici o problemă. Un șef perfect, răspuse ea veselă, trăgându-și un scaun.

Dorothy rânji:

- Chiar așa de rău ?

- Mai rău.

- Și totuși te duci să-i ții de urât nepotului lui diseară? Întrebă Dorothy cu ochii cercetători.

Jessie privi în jos.

- Nu-mi strică niște bani în plus, mai ales că vine și Crăciunul.

Știa că n-o va duce de nas pe mătușă, dar adevărul e că nici ea nu știa de ce acceptase. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce gândea Tom despre ea, îi era absolut indiferent...

Dorothy se întinse și luă receptorul, iar Jessie se ridică.

- Să fac niște cafea? Întrebă ea și intră în bucătărioara de lângă birou. Cu cine se întâlnea oare Tom în această seară? Nu se îndoia nici o clipă că exista o femeie, poate chiar mai multe, în viața lui. Dar ce fel de femeie îi era lui pe plac? Se scutură, iritată. N-avea nici cel mai mic interes pentru viața particulară a lui Tom.

- Era William, o anunță mătușa ei, în timp ce ea se întorcea cu două cești și o farfurie cu biscuiți. M-a invitat la un dineu de caritate la Midnight Hall, în seara asta. Mama lui e printre organizatori. Zău că nu știu cu ce să mă îmbrac.

- Întotdeauna ți-a stat grozav în negru, zise Jessie mușcând dintr-un biscuit. Se încruntă. William te-a sunat acum, să te invite la dineu? Întrebă ea. Dar, Dorothy, doar n-ai de gând să te duci?

- Să nu crezi că nu-mi dau și eu seama de unele lucruri, zise Dorothy sec. Persoana pe care-o invitase inițial l-a lăsat probabil baltă în ultimul moment. Gripă, îmi închipui.

- Și vrei totuși să mergi?

- Jess, nu te mai uita așa la mine. Eu și Will suntem pur și simplu prieteni, atâta tot, zise Dorothy dând din umeri. Nu-i nici o scofală!

Jessie se uită în ceașcă. De ce nu-și dădea William seama cât de mult rău îi făcea lui Dorothy?

Și de ce îi permitea Dorothy să se poarte așa cu ea? Doar era o femeie atractivă, inteligentă, plină de succes. Nu o oarecare. Și aceasta o făcea pe Jessie să se mire și mai tare că îl lăsa pe William să-și bată joc de sentimentele ei. Cel mai tare o înfuria însă faptul că știa totuși că și William simțea la fel pentru Dorothy. Îi trebuia un șoc pentru a-și da seama că o iubește. Ca, de exemplu, să fie în pericol de a o pierde din cauza altui bărbat. Gelozia face uneori minuni. Hm, râse ea în sinea ei. Cine vorbește! Ea, experta în relații umane. Sorbi ultima înghițitură de cafea și se uită la ceasul din perete..

- E vremea s-o șterg, zise ea. Să te distrezi în seara asta.

Îl văzu de cum intră pe ușa spitalului, așezat într-un scaun, în hol, picior peste picior, cu un ziar în mâini. Se opri, cu privirea atrasă ca de un magnet spre chipul lui atât de plin de el, cu trăsături agresiv de masculine. Nu era frumos în sensul strict al cuvântului, avea prea multă personalitate pentru asta, însă trebui să recunoască, cu inima bătând mai tare, că era totuși cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată

Se îndreptă, cu mișcări ezitante, spre el.

- Sunteți gata? întrebă ea prea brusc și cu privirea războinică.

Expresia de pe fața lui nu spunea nimic. Se uită spre ea, de sub ziar, apoi se ridică leneș în picioare.

- Ai venit la țanc, zise el aprobator, uitându-se la ceas. Bravo.

- Îmi dați o primă pentru asta? întrebă ea cu sarcasm în timp ce ieșeau din clădire și se îndreptau spre mașină, începea să se simtă mai puțin încordată, constatând cu uimire că el părea să fi uitat cât de tensionați se despărți seră.

- Sau poate o înghețată, murmură ea căutând cheile mașinii și apoi descuind portiera.

Colțurile gurii lui schițară un zâmbet.

- De fapt eu mă gândeam la o pizza. Tare bine mi-ar prinde, zise el pe scaunul de lângă ea. Ne oprim la barul Blue Moon în drum spre casă.

- Perfect, zise Jessie, înveselită. O tratație din partea „lordului”, continuă ea în gând. Îl văzu uitându-se pe bancheta din spate, la geanta de voiaj.

- Nu...

- Da, știu, îi tăie el vorba. Nu ai acceptat de dragul meu, ci pentru că te gândești la Mark.

Jessie porni motorul și ieși din curtea spitalului în traficul aglomerat de pe șoseaua care ducea spre oraș.

- De fapt... îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să...

Se opri, așteptând ca el să spună ceva, însă Tom tăcea. Se înfurie. După ce că ea se hotărâse să-și înăbușe orgoliul și să-și arate maturitatea cerându-și scuze, lui părea că nici nu-i pasă. Îl durea gura să spună ceva? Părăsi șoseaua, apucând pe un drum lăturalnic. Uf, cine o pusese să vorbească?

- Deci, care-i verdictul pentru mână*⁷ întrebă ea încercând să pară nepăsătoare, fiindcă nu-și dădea seama dacă sub mânecă era gips sau nu. Ruptă? adăugă ea cu speranță.

- Luxație cu rupere de ligamente. Cam ce bănuisem ^și eu.

Sigur, întotdeauna știa despre ce-i vorba.

- Cred că doare rău, zise ea grijulie, intrând cu mașina pe zona cu pietriș din fața unui motel.

Îi simțea privirea cercetătoare.

Drăguța de tine, te pomenești că-ți pasă, mormăi el.

Nu-i răspunse, descumpănită de remarca lui. Își desfăcu centura de siguranță și ieși din mașină.

Baail motelului era plin de lume, însă statura impunătoare a lui Tom le deschise imediat dănn printre oamenii înghesuiți în apropierea tejghelei.

- Ce vrei să bei? întoarse el capul'cătore ea.

- Vin alb, vă rog.

O enervă să observe cum se grăbea barmana să-și ofere serviciile. Era tânără și drăguță, iar Jessie se întrebă dacă ar mai fi fost așa de amabilă în cazul în care ea ar fi fost singură.

Se uită în jur. În șemineu ardea un foc vesel, iar decorațiile pentru Crăciun împodobeau pereții de lemn, de culoare brună, dând încăperii un aer de sărbătoare. Jessie urmări cu priviri leneșe o tânără, probabil studentă, care se desprinsese dintr-un grup și se îndrepta spre ei.

- Mergi și ocupă o masă, zise el.

Jessie dădu scurt din cap și își luă paharul. Se întoarse și aproape că se ciocni de fata care se apropia.

- Pardon, zise ea mecanic.

Fata o ignoră complet, cu privirea ațintită asupra bărbatului înalt, solid și cu păr negru, ca de smoală.

- Doamne profesore... mă scuzați că vă întrerup... mă întrebam dacă... Ei, bine, îmi cam dă bătaie de cap eseul pe care mi l-ați dat...

Jessie se îndepărta. Evident, era una dintre studentele lui și, judecând după încordarea de pe chipul ei și vorbele întretăiate, era cam agitată.

- Discutăm când începe semestrul.

Uimită de asprimea din vocea lui, Jessie se uită peste umăr și avu un șoc văzându-i privirea de gheață și buzele, strânse

fară pic de înțelegere. Fir-ar să fie, biata fată îi ceruse doar ajutorul, sau măcar o încurajare. Chiar dacă era vacanță, nu putea să...

Ochi o masă liberă aproape de ușă și se așeză pe scaun. Sorbi din pahar și, în timp ce Tom se așeza lângă ea, observă cu enervare câte priviri feminine îi urmăreau mișcărilor. Oare era conștient de faptul că se uitau atâtea femei la el, sau pur și simplu nu le mai lua în seamă, fiind obișnuit cu asemenea reacții⁹ Cum să nu fie atunci atât de arogant?

– Am comandat pizza pentru amândoi, o anunță el.

– Mulțumesc.

Simțea o mulțumire ascunsă văzând cum se chinuia să se restrângă la spațiul mic pe care-l avea la dispoziție.

El sorbi din paharul cu bere și se uită spre ea.

– Și de când lucrezi la agenția mătușii tale, Jessica⁹ întrebă el alene.

Ea dădu din umeri.

– Nu lucrez, cel puțin nu ca angajată, doar așa, câteodată, când se întâmplă să fiu acasă.

Văzându-I că ridică mirat din sprâncene, adăugă:

– În ultimele zece luni am fost plecată în Noua Zeelandă.

– Aha, de-asta ai atâția pistrui, murmură el și zâmbi. Sau îți apar așa, în fiecare vară și iarnă⁷

– Mă tem că da, zise ea, zâmbind, la rândul ei. O surprindea o astfel de observație și o surprindea și faptul că își dădea seama că ar fi dat orice să afle dacă îi plăceau sau nu pistruii. Se lăsă pe spătar și mai luă o gură de vin.

Nu-și dădea seama dacă era efectul vinului sau al atmosferei din bar, însă începu să sesimțâbine. Se destindea după o dimineață mai încordată. Tânăra care servea la bar apăru cu farfuriile de pizza, iar Jessie rămăsese visătoare, gândindu-se că defaptii plăcea compania lui Tom Bannister.

Acum îi povestea ceva, cu haz și îndemânare, făcând-o să râdă. Și, spre surprinderea ei, văzu că știa să și asculte. O îndemnă cu tact să-i povestească tot felul de năzbâții din călătoriile ei, iar din reacțiile lui se vedea clar că aveau amândoi cam același gen de umor. Abia trecuse vreo jumătate de oră și se trezi spunându-i pe nume, uitând de acel „dumneavoastră” pe care și-l impusese de ia început, iar el nu părea câtuși de puțin deranjat.

– Și deci, între două călătorii stai la mătușa ta⁷

Jessie înghiți o bucată crocantă de pizza. Nu putea crede că bărbatul acesta care stătea cu ea la masă, cu o expresie de interes neprelacut pe chip, era cel pe care-l întâlnise în acea dimineață.

– Părinții mei au murit când aveam nouă ani, zise ea calmă, cu titlul de informație. Dorothy, mătușa mea, a fost cea care m-a crescut.

– E singura ta mda?

- Nu, s-a întâmplat să cadă zamrile așa, răspunse Jessie cu amărăciune.

Nu-l putea privi în ochi, se uita la mâinile lui puternice așezate pe masă: degete lungi, suple, cu unghiile tăiate meticuloș, mâini aspre și totuși cu o anume sensibilitate. Arătau ca și cum n-ar fi mirosit niciodată altfel decât a săpun și erau moi și netede la pipăit. Vino-ți în fire, Jessica! Sorbi repede din pahar.

- Și acum, cât timp ți-ai propus să rămâi în State?

Se uită la el și dădu din umeri:

- Nu știi sigur, zise ea. De câte ori încerc să prind rădăcini, ceva mă îndeamnă s-o iau din loc, murmură ea zâmbind încurcată, fiindcă ochii lui albaștri își schimbaseră brusc, expresia.

- Și așa ai de gând să-ți petreci toată viața? Cu bagajul în mână? Evitând orice responsabilitate sau obligație?

Disprețul din vocea lui se citea și în privirea adâncă și pe chipul împietrit.

Jessie pufni. Cine se credea el să o judece? O iacea să se simtă ca o adolescentă, imatură și iresponsabilă. Cu câteva minute în urmă fusese chiar gata să creadă că îl judecase greșit și că va ajunge, poate, să-l și simpatizeze...

- Multă lume ezită.până să prindă rădăcini, zise ea iritată de propriul ton de autojustificare.

El ridică sardonice sprânceană.

- Patru ani?

Jessie îl înfruntă cu privirea. Nu se va lăsa cicălită în felul acesta, nu-și va cere scuze nimănui pentru felul în care își trăia viața.

- Din întâmplare, află că îmi place...

- Să trăiești de azi pe mâine, o întreaipe el. O succesiune de slujbe temporare? Și - tonul lui scăzu brusc - o succesiune de relații întâmplătoare la fel de temporare, nu? Capitolul 4

Nu, nu se putea să fi spus așa ceva, se gândi Jessie, nevenindu-i să creadă, însă dezgustul din vocea lui nu lăsa nici o îndoială în legătură cu ceea ce vruse să spună: relații la întâmplare și temporare... Adică bărbați, un lanț de iubiți, o acuza pur și simplu că se culcase cu cineva peste tot pe unde fusese. O cuprinse o indignare totală:

- Cum îți permiți să-ți bagi nasul în viața mea personală... profesore Bannister?

Existența ei liberă, nomadă, se vede că dădea impresia unei vieți sexuale libertine și întâmplătoare. Deci așa funcționa mintea lui. îngustă, găunoasă și perversă⁹ Se calmă deodată, privindu-l cu infinită răceală. își luă paharul de vin cu mișcări mecanice.

- Ușurel, ușurel, îi auzi, ca din depărtare, vocea profundă. însă cuvintele nu-i ajunseră la creier, singurul lucru pe care-l percepea acum era că degetele lui lungi se apropiau de mâna ei și simți imediat că o prinde de

încheietură, irezistibil, răspândindu-i în corp o căldură intimă. Inima începu să-i bată cu putere, sângele înfierbântat invadându-i creierul. Îl detesta pe acest om, îl disprețuia, și totuși o atingere atât de banală îi transmitea o undă de șoc în întregul corp, gândi ea cu mare uimire. Cum puteau mintea și trupul să fie într-o desincronizare atât de flagrantă? De ce simțea o cât de mică atracție pentru un om care nu-i trezea decât repulsie când se gândea la el? Îi simți privirea, atrăgând-o ca un magnet împotriva voinței sale, obligând-o să se uite în ochii lui. Își trase încet mâna, umilită de mesajul pe care-l citea acum în ochii de un albastru adânc și zeflemitor, în care citea cu claritate că își dădea seama de ce era atât de tulburată și de ce obrajii i se înroșiseră. Conștient și amuzat, cu aroganță, era un bărbat căruia îi făcea plăcere pur și simplu să vadă că femeile sunt atrase de el din punct de vedere sexual, gândi ea în silă, se bucura văzând cât de repede le putea modela ca și cum erau bucăți de plastilină pe care le frământa cu mâini de expert. Și apoi, sigur, urma acel dispreț inevitabil pentai că se lăsaseră prea ușor cucerite, condamându-le așa cum, pe nedrept, o condamna și pe ea acum.

– Domnul Bannister?

Ca din depărtare, Jessie auzi vocea străină și uitându-se imediat în direcția ei, o văzu pe studenta dinainte, care se apropiase de masa lor și îl privea acum intens pe Tom.

– Mă gândeam... mă gândeam să vă ofer ceva... Adică, vine Crăciunul și...

– Tocmai ne pregăteam să plecăm.

Jessie abia apucase să înregistreze replica lui glacială și expresia șocată de pe chipul fetei, că se și trezi trasă în sus de mână într-un mod nu tocmai politicos și dusă înspre ușă.

– Dar ce purtări sunt astea?

Jessie își trase mâna, enervată, de cum ajunseră în aerul rece de afară, fulgerându-l cu privirea. Cum îndrăzne să o târască după el afară din local ca și cum era un copil recalcitrant?

El nici n-o luă în seamă și, cu pași mari, se îndreptă spre mașină.

– Ești cel mai inuman, cel mai insensibil, fără pic de bun simț... Biata fată era doar o studentă și te-ai purtat cu ea ca și cum ar fi fost un șarpe ieșit din pământ! strigă ea, cu vocea tremurând de indignare. Ai umilit-o! Dar, de altfel, asta-i specialitatea ta, domnule profesor Bannister, să umilești femeile, nu? zise ea în bătaie de joc, înfuriată de nepăsarea lui. Ce aveai cu ea? Nu era destul de atrăgătoare ca să-i acorzi câteva minute din timpul tău prețios?

Văzându-l că se oprește brusc, privind-o încordat, Jessie simți o bucurie triumfătoare, fiindcă reușise în sfârșit să-l provoace. Îi înfrunta cu privirea, simțind cum îi aleargă adrenalina prin sânge în așteptarea exploziei.

- Ei, hai! Concediază-mă, termină și cu mine odată pentru totdeauna! Inșă constată cu dezamăgire că expresia de pe fața lui era cât se poate de calmă.

- Da, sigur. Ce mult mi-a luat să-mi dau seama, zise el pe ton de conversație, iar gura hotărâtă se arcui într-un zâmbet. Hormonii, nu?

- Ce⁹! se clătină ea, sperând că nu auzise bine. înfumurat nenorocit, încrezut, șovin, rasis...

- Așa, așa. Eliberează-te, îi tăie el vorba cu calm, în timp ce ea nu-și mai găsea cuvintele.

Ochii lui albaștri reflectau răbdarea îngăduitoare pe care o manifestă un adult față de un copil nerăbdător.

- Țipă cât poțtești, o invită el. Bate din picioare!

- Naiba să te ia!

Râsul lui batjocoritor o urmări după ce se întoarse și se îndreptase spre mașină.

Deci câștigase tot el, gândi ea strângând din dinți. Orice șef care se respectă ar fi concediat imediat o asemenea secretară isterică, oricât ar fi fost ea de îndreptățită... dar ea nu reușise nici măcar să-l facă să-și piardă calmul lui de fier, și cu atât mai puțin să-și iasă din fire, gândi ea furioasă. De fapt, se îndoia că auzise măcar vorbele, cât era de egoist, arogant și cu capul pătrat. Se căută prin buzunare, scoase cheia și deschise portiera. Ce-ar fi să-l lase acolo, în drum? Să-și cheme un taxi dacă vrea, sau să facă autostopul, sau să o ia pe jos...

Se așează la volan și trase aer în piept. De ce-l lăsa să o necăjească mereu în felul ăsta⁷ De ce nu se purta cu el cu nepăsarea pe care o merita? La urma urmei, nu era plătită să-i placă de el, ci doar să-și îndeplinească obligațiile cu o eficiență cât mai mare. Defectele lui n-aveau de ce s-o intereseze.

Întoarse capul și-l privi cum se apropie, cu pași felini, tulburător de familiari, și tară să vrea simți un gol în stomac. Se uită repede în altă parte, încordându-se când auzi portiera deschizându-se, iar el se instala nepăsător pe scaunul de lângă ea.

De cum auzi pocnetul centurii lui de siguranță, porni motorul și ieși în șosea, iritată și mai tare de continua lui tăcere, fi aruncă, în treacăt, o privire. Părea că uitase complet de existența ei, sprijinindu-se acum de spătar, cu ochii pierduți undeva, în lumea lui interioară. Perfect, măcar acum nu va mai trebui să-i suporte comentariile puerile. Se strâmbă de ciudă, dându-și seama că o parle perversă a feminității ei era dezamăgită de faptul că fusese lăsată în uitare cu atâta indiferență și, mai mult, de incapacitatea ei de a-i stârni reacțiile scontate. Conectase mașina pe pilotul automat, atentă acum să-i surprindă orice mișcare și conștientă până în cele mai adânci fibre de prezența lui masculină. îi privi expresia feței, maxilarul puternic și neînduplecat, gura dreaptă și bărbia hotărâtă, sculptată parcă

în piatră. Apoi se uită din nou în zare, la câmpia nesfârșită. Dacă nu-și venea în fire, aveau să sfârșească în șanț.

Când opri în fața casei de cărămidă roșie, ieși repede din mașină, grăbindu-se să scape de atmosfera apăsătoare dinăuntru. Trânti portiera și ochii îi căzură pe geanta ei de pe bancheta din spate. Hm... Se întoarse pe călcâie și îl urmă pe Tom, ocolind casa, spre ușa din spate. Omul acesta credea că ajunge să bată din palme și obține tot ce vrea. Să-și pună pofta în cui să rămână ea aici în seara asta, își zise înciudată.

Lola își întâmpină stăpânul cu salturi de bucurie, apoi se învârti o dată în jurul lui Jessie și plecă, lipăind, înapoi la coșul ei. Cine inventase chestia aceea cu animalele și copiii? se întrebă Jessie cu ironie. Acum' în coșul câinelui erau două ghetete. Deci, nesiguranță dublă când stăpânul nu era acasă⁷ gândi ea absentă, observând curățenia care era acum în bucătărie.

Răspunzând parcă gândurilor ei, o femeie micuță, cu părul alb, intră în bucătărie încheindu-și nasturii de la haina de ploaie.

– A, trebuie să fiți Helen, zise Tom și îi întinse mâna cu un zâmbet.

Spre marea satisfacție a lui Jessie, femeia nu luă în seamă nici mâna, nici zâmbetul.

– Doamna Craven, îl corectă ea cu severitate, îndreptându-se ostentativ către geam, de unde luă crema de ras și aparatul de bărbierit. Iar bucătăria, continuă ea pe același ton, nu-i locul potrivit pentru lucrurile astea.

I le întinse, cu un aer ofensat, ca și cum erau dovezi folosite într-un proces pentru crimă, în timp ce ochii căprui iradiau totala dezaprobare.

– Și am descoperit, zise ea după o pauză, un os sub masă. Pe care l-am aruncat, normal, zise ea cu un ton acuzator, privind în sus spre bărbatul înalt, ca și cum acesta se făcuse vinovat de o crimă capitală.

Jessie își mușcă buza de jos, văzând expresia amuzată de pe chipul lui, de altfel atât de serios. Acum nu mai lipsea decât ca femeia aceasta mărunțică să-l întrebe dacă și-a șters picioarele, gândi ea, străduindu-se să nu râdă. Parcă se uita la un tigru feroce, dresat de un șoricel.

– E o cratiță cu mâncare în cuptor, continuă doamna Craven, îndreptându-se acum spre ușă. Pot să vin și mâine două ore, anunță ea și dispăru în hol, tușind.

Se lăsă un moment de tăcere după ce se auzise ușa de la intrare închizându-se.

– Pare... pare foarte eficientă, murmură Jessie serioasă.

– Foarte competentă, aprobă Tom la fel de serios.

Buzele lui hotărâte începură să se strângă, iar când ochii albaștri îi întâlniră pe ai ei, Jessie nu se mai putu abține și izbucni în râs, uitând de toată tensiunea care-o ținuase în șah.

- De fapt mi-a plăcut foarte mult, recunosc eu ea, încercând să-și vină în fire. Măcar pentru faptul că femeia aceea nu părea câtuși de puțin intimidată, continuă ea în gând, privindu-l pe Thomas Bannister.

- Când eram copil aveam o bucătăreasă cam în genul ăsta, zise el deodată, scoțându-și jacheta și aruncând-o pe un scaun. Le ținea sub papuc pe toate celelalte servitoare, și totuși toată lumea ținea enorm la ea. De câte ori dădea mama o petrecere, ascundea prăjituri și mi le aducea mie în cameră, mai spuse el, zâmbind gânditor și îndreptându-se spre ușă.

Deci; chiar și atunci când era mic Tom era ținut ca pe palme de femei, își zise Jessie în timp ce îl urma de-a lungul holului, tulburată oarecum, fără să vrea, de neașteptata referire la trecutul lui, după toate aparențele nu foarte nefericit. Ei bine, ea nu-i va face jocul! Poate că se lăsase antrenată să râdă, dar asta nu diminuea cu nimic antipatia ei față de el, își impuse ea, agățându-și paltonul în cuier și intrând în birou, apoi se întrebă, intrigată, de ce era nevoie să-și atragă mereu atenția în privința asta.

Se așeză la biroul ei, gândindu-se - și nu se înșela - că el va dori să termine de dictat corespondența începută în acea dimineață, așa că își luă caietul pentru stenografie și pixul, așteptând.

El se lăsă pe spătar și, aruncându-i o privire scurtă, începu să dicteze fără altă vorbă, dar de această dată lui Jessie nu-i mai fu greu să țină pasul, iar pixul alerga cu iuțeală peste paginile albe. Nu-i era deloc dificil să înregistreze vocea sonoră, joasă și cu modulații subtile, observă ea, amintindu-și monotonia din vocea foștilor ei șefi. De fapt, se văzu nevoită să recunoască, era sigură că Tom ar fi făcut și chitanța de telefon să sune fascinant, dacă-și punea mintea.

Deodată, acesta se opri brusc, întrerupându-și fraza. Jessie rămase în expectativă, cu pixul pregătit să pornească mai departe și întrebându-se vag ce-l făcuse să tacă așa, deodată.

- Te cunosc de undeva?

Uimită, Jessie îl privi și nu înțelese de ce privirea lui o cerceta cu insistență. Ce mai era și asta? se întrebă, devenind deodată suspicioasă. Preludiul la o altă șmecherie de-a lui? Bineînțeles că n-avea de unde s-o cunoască decât din acea zi și nimic mai mult.

Dădu din umeri.

- Nu. Cel puțin din câte-mi amintesc eu, răspunse ea repede, refuzând să îi gâdile orgoliul masculin printr-un răspuns mai binevoitor. O enerva și așa gândul că, dacă l-ar fi întâlnit vreodată înainte, oricât de fugar, chipul lui i-ar fi rămas întipărit în minte pentru totdeauna.

- Și am o memorie excelentă a fețelor și numelor, ținu ea să adauge, întrebându-se dacă nu fusese prea categorică. Nu că i-ar fi păsat ce gândea el, își zise ea repede, mai ales că el părea să nu se sinchisească de vorbele ei.

începu să-și simtă obrazii înfierbântându-se, fiindcă el continua să o privească insistent, ca un medic privind o pacientă. Nu era nici cea mai mică urmă de căldură în ei, observă ea enervată, ca și cum se găsea în fața unei probleme de geometrie și încerca să-i dea de capăt.

– îmi amintești de cineva, zise el în cele din urmă, încruntându-se gânditor.

Jessie îngheță, strângând fără să vrea pixul în mână. Nu se putea... oare văzuse într-adevăr o, asemănare? Era încordată și tulburată de intensitatea speranței care i se înfiripase în suflet. Oare această asemănare, care odată îi fusese lucaii cel mai drag, era încă atât de important pentai ea? Abordă o expresie de detașare indiferentă și spuse:

– Nu știi, se spune că fiecare din noi își are dublura undeva în lume.

– Dar nu-i o asemănare izbitoare. Ceva mai subtil, zise el gânditor, mângâindu-și bărbia. Când ai râs mai devreme...

Dădu din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge impresia vagă a unei amintiri, apoi ochii i se întunecară, vrând parcă să pună capăt unei povești care nu-i mai trezea interesul.

– Citește-mi, te rog, ultima frază.

Jessie se uită în caiet. Nu o asemănare izbitoare... Era ridicol să se simtă atât de dezamăgită, se gândi, apostrofându-se, e absurd să-i pară atât de rău, ca și cum ar fi fost un copil căruia i se luase jucăria din față. Doar nu mai conta acum... Concentrează-te, își spuse și, cu ochii pe semnele stenogramei, începu să citească.

Conștientă de întunericul care se lăsa afară, Jessie întinse mâna și aprinse lumina. Tom n-avea decât să aibă ochi de pisică, ea era un'om normals Se uită în treacăt la capul lui încadrat în părul negru, aplecat deasupra mesei. Oare țăcănitul mașinii de scris nu-l distrăgea deloc din hărțile lui? Sau își punea în funcțiune sistemul de apărare care-l ferea și de ea, făcându-l să nu-i simtă prezența? De când terminase de dictat, nu-i mai adresase absolut nici un cuvânt, nici măcar nu îi mai aruncase vreo privire.

Se scutură ușor, încercând să îndeprăteze asemenea gânduri. Puse, mecanic, o coală în mașina de scris și se încruntă. Oare. ceasul mergea bine?

– E patru, zise ea.

– Poftim?

Jessie ezită, încurcată. I-ar fi fost mai ușor să se adreseze unei fețe, nu unui cap aplecat cu încăpățănare în hârțoage.

– E aproape patru, reluă ea.

El ridică ochii și o cercetă mirat.

– Mulțumesc pentru că n-ai ținut numai pentru tine o asemenea informație, Jessica. Foarte inteligent. Ha-ha!

– Mark, zise ea exasperată în timp ce el continua s-o privească curios. Nepotul tău! Ai uitat? .

Cum de putea să nu-și mai amintească de băiat? se înfurie ea.

– Nu așteaptă să-l iei de la școală? întrebă ea înțepată și, văzându-i ochii căpătând o expresie gravă, se aștepta acum la o izbucnire, însă el se mulțumi să ridice din umerii largi.

– Am aranjat să-l ia cineva. De fapt trebuie să mi-l expedieze, la ora asta, zise el și-și coborî din nou capul în hârtii.

Să-l expedieze? Jessie se scutură de oroare. La naiba, era vorba de un copil, nu de un colet. Ce viață o mai fi ducând și bietul copil, se gândi ea furioasă, fiind nevoit să-l suporte zi de zi pe acest monstru care-și zice om.

Se auzi o ușă, apoi pași grăbiți pe hol. Doamne, nici nu-și ridică nasul din hârtii, nu-i veni lui Jessie să creadă, urmărind vreo urmă de reacție pe chipul împietrit. Ușa biroului se deschise brusc, iar Mark năvăli în încăpere ca un vârtej în miniatură, cu fața exaltând de fericire și mândrie.

– Nu mai sunt măgar, sunt păstor! anunță el, adresându-i-se unchiului său, apoi se întoarse timid spre Jessie, care-i zâmbi.

Într-o reprezentație de Crăciun? se întrebă ea, apoi privi spre Tom. Dacă îndrăznește să-l ia peste picior pe băiat...

– Asta-i chiar o veste bună, Mark.

Jessie rămase uimită și surprinderea ei crescuse pe măsură ce Tom discuta despre mica reprezentație, ca și cum ar fi fost vorba de o piesă de teatru. Se vedea clar că îi știa pe toți colegii lui Mark, ba chiar ce rol avea fiecare la serbarea de Crăciun.

– Mă gândeam la Lola, zise Mark. Toți păstorii au câine, nu? Pot s-o rog pe doamna Benson să mă lase s-o iau cu mine.

– Hm... dădu Tom gânditor din cap. Crezi că ar fi bine pentru Lola? S-ar speria, zise el cu blândețe.

– Da, probabil, aprobă Mark și se întoarse spre Jessie. Uite, a ieșit, zise el cu mândrie și, băgând mâna în buzunar, scoase un dințișor învelit cu grijă în staniol.

Jessie zâmbi amuzată.

– Trebuie să-l pui diseară sub pernă, să vină zâna dințișorilor, zise ea, apoi își dădu imediat seama că o dăduse în bară, după dezgustul de pe fața lui.

– Zâna dințișorilor, pufni el. Am aproape șase ani! zise el serios. Apoi se mai îmbună și zâmbi, după care se îndreptă spre unchiul său.

Tom îi luă din mâna întinsă dintele, în locul căruia puse o monedă mare.

– Orice suferință are răsplata ei, zise el privind în sus spre Jessie, peste capul băiatului, căutându-i privirea și invitând-o parcă să ia parte la amuzamentul lui abia stăpânit.

Jessie zâmbi încurcată, apfai simți o urmă de panică și un fior în șira spinării, văzându-i privirea conspirativă. Nu

voia să înceapă să simtă ceva pentru acest bărbat, nu voia să-și dea seama că are vreo calitate, cât de mică.

Tom se ridică în picioare, cu mișcări iuți.

– Hai, Mark, zise el dându-și părul după ureche. Mergi și schimbă-ți hainele de școală. Apoi o ducem pe Lola la plimbare. A, apropo, doamna Brown nu se simte bine așa că o să stea Jessica cu tine în seara asta, mai zise traversând camera cu pași mari.

– Chiar așa? se entuziasmă băiatul, privind-o pe Jessie cu o bucurie care nu putea decât să o fleteze.

– Păi... da, zise ea cam stânjenită, refuzând să se uite spre Tom. Ai câștigat și meciul, profesore, își zise, înciudată, deși asta nu se cheamă fair play!

– Și acum ce facem? zise Mark privind-o pe Jessie încrezător, de pe scaunul lui din bucătărie.

Jocul de puzzle fusese completat și pus bine.

– De obicei la ora asta jucam fotbal cu unchiul Tom și apoi mergeam la culcare, o anunță el.

– Fotbal? făcu ea nedumerită, privindu-l în ochii lui albaștri. Asemănarea fizică între băiat și unchi era foarte clară, chiar ciudat de evidentă.

– Afară? mai zise, privind pe geam. Era beznă.

– Pe hol, zise el cu o figură cuprinsă deodată de vinovăție. De fapt, așa și-a luxat mâna, sărind să pareze un gol.

Jessie se întoarse cu spatele pentru , ca Mark să nu-i observe zâmb'etul amuzat. Și-l imagina acum pe Tom plonjând la podea în postura de portar. Privi în sus, automat, auzind pași în baia de la etaj.

Acum era clar de ce nu-i spusese cum își luxase mâna! Și era clar și de ce nu erau tablouri pe hol, din moment ce era folosit drept teren de fotbal, fără îndoială după ce pleca menajera!

– Mă duc să pregătesc porțile și să aduc mingea, zise Mark luându-i tăcerea drept încuviințare. Hai, o îndemnă el, ieșind nerăbdător din bucătărie.

Jessie ridică dintr-o sprânceană. Se vede că Bannister junior nu semăna doar fizic cu unchiul lui.

– Poți să tragi tu prima, o informă Mark generos, văzând-o că apare în hol. Uite, îmi fac și poarta mai mare, adăugă el.

– Mulțumesc, zise Jessie ca răspuns la un asemenea gest nobil.

Era ciudat cât de mult semănau porțile astea cu niște ghete! Începeau s-o obsedeze de-acum, le va-visa cu siguranță la noapte.

– Azi jucăm cu mingea cea bună, o anunță Mark pe un ton ceremonios, așezându-i mingea la picioare.

Dar mingea asta, gândi Jessie, semăna cam tare cu niște cârpe mototolite și legate cu sfoară...

Portaail își luase o poziție autoritară între „stâlpii” porții, așa că ea se dădu un pas înapoi, gata. să dea cu

picioarul în minge. Se opri însă tresărind la vocea enervată care izbucni undeva în apropiere.

Se uită în direcția vocii și avu o strângere în stomac la vederea lui Tom care cobora scările în haine de seară, încruntat și aruncând fulgere din priviri.

– Nu pot să-mi leg idioțenia asta!

Jessie înghiți în sec, înțelegând aluzia. Să fi știut cum se prinde un papion și tot n-ar...

El stătea acum lângă ea, așteptând, impunător,

– Păi eu... nu știu..., începu ea ezitând. În nări îi ajunsese mirosul amețitor de piele bărbătească proaspăt spălată.

– Stai pe scară, îi ordonă el. Așa o să-ți vină mai ușor.

Fără să se poată împotrivi, făcu ce-i spusese, protestând însă cu convingere în gând. Asta chiar era culmea, își spuse ea văzând- că ochii îi erau acum la același nivel cu ai lui. Pupilele lui erau întunecate, dilatate... își coborî privirea pe gâtul lui puternic. Nu, nu, papionul, își zise uitându-se la papionul negru de mătase ce-i atârna la gât.

– Așa, iei amândouă capetele...

Încercă să se concentreze la instrucțiunile lui, să-i ignore apropierea, însă de câte ori îi atingea cu mâna gâtul sau pieptul, inima îi tresălta iar respirația îi devenea din ce în ce mai precipitată. Uitase cu totul de Mark, nici nu-și mai dădea seama unde se află, toate simțurile fiindu-i dominate de formidabila prezență masculină care respira acolo, la câțiva centimetri de ea. Masculinitatea lui era singurul lucru concret, o forță tangibilă invadându-i fiecare por, fiecare fibră. Se ura pentru ceea ce simțea. Se simțea dominată împotriva voinței sale și ura faptul că nu mai era stăpână asupra propriei persoane. Însă cel mai mult ura faptul că-și dădea seama că acest bărbat putea, fără un cuvânt, o privire sau atingere, să o facă să tremure ca o frunză în bătaia vântului.

– Gata, domnul profesor se poate duce la bal, așa-i? murmură ea pe un ton de glumă, dar cu o voce cam prea subțire, după ce își terminase misiunea. Se uită în ochii albaștri și înghiți în sec. Genele lungi erau pe jumătate plecate, iar ochii lui îi priveau acum intens culoarea buzelor. Își simți pulsul la baza gâtului și în tâmples. Nu, n-o să îndrăznească. Mai ales cu Mark de față. Se dădu cu un pas înapoi și, uitând că stătea pe scară, își pierdu echilibrul și ateriză elegant pe trepte. Mark izbucni în râs.

– Te-ai lovit? zise Tom încet.

– N-am nimic, i-o reteză ea, cu vocea nesigură. Nu-i luă în seama mâna întinsă și se grăbi să se ridice, constatând cu ușurare că suna cineva la ușă, distrăgându-i atenția bărbatului aplecat asupra ei. II privi îndreptându-se spre ușă. Iar își juca jocul pe seama ei, se gândi ea înfuriată. Iar ea, în loc să reacționeze ca un iepure speriat de umbra lui, trebuia să-și țină firea și să-l înfrunte. Și dacă ar fi

îndrăznit să-și pună amenințarea tăcută în aplicare... Simți că i se umezesc palmele și picioarele i se muieră.

– Taxiul pentru Midnight Hall, domnule, se auzi o voce prin ușa întredeschisă.

– Mulțumesc, zise Tom și întoarse capul peste umăr. Fii cuminte, Mark, zise el și, după o pauză abia perceptibilă, adăugă: La revedere, Jessica.

Ușa se închise cu zgomot.

Jessie respiră adânc și simți că pulsul îi revine, încet, la normal. Deci Tom mergea la același dîneu de caritate la care mergeau și Dorothy și William și probabil avea să-și culeagă en route însoțitoarea. Încercă să-și alunge din minte imaginea unui Thomas Bannister zâmbindu-i unei femei superbe, ochi în ochi, mână în mână. Fără să vrea se încruntă. N-avea decât să și-l păstreze femeia aceea fără chip și fără nume!

– Ce-i cu tine? Adică, te-ai supărat cumva că am rîs de tine? Să știi că n-am vrut. Dar erai așa de caraghioasă!

Vocea subțire îi împrăștie gândurile și, parcă vinovată, reveni la realitate.

-- Cum să mă fi supărat? zâmbi ea, văzându-l cât era de îngrijorat.

-- Atunci mai vrei să joci fotbal? întrebă Mark cu speranță.

Nu putea rezista ochilor rugători, așa că dădu din cap.

După o înfrângere fără drept de apel, Jessie îi pregăti baia lui Mark și apoi îl duse la culcare. În pijamaua lui albă cu dungii albastre, Mark se strecură în plapumă și se uită înspre ea, mîeros.

– Nu-mi citești o poveste? Despre ursul Sweet Bear?

Jessie zâmbi și se uită la raftul cu cărți, de unde scoase un volum destul de zdrențuit, cu un cap de urs pe copertă. Se așeză pe marginea patului și aruncă în treacăt o privire la fotografia înrămată de pe noptieră. De acolo o priveau un Tom mai tânăr, mai puțin dur și o tânără cu părul negru, subțirică și copleșită parcă de prezența posesivă și mândră a bărbatului.

– Sunt mama și tata, o anunță, calmă, vocea lui Mark, tulburându-i gândurile confuze.

– Dar...? făcu ea contrariată.

– Unchiul Tom și cu tata erau gemeni, zise Mark ridicându-se și întinzându-se după fotografie, pe care i-o dădu pentru a se uita mai bine.

Cu inima strânsă, Jessie o privi întâi pe femeia cu părul negru, apoi se uită la bărbatul de lângă ea. Asemănarea trăsăturilor celor doi frați gemeni era foarte mare, era ușor să-i confunzi dacă nu știai despre cine e vorba, dar pe fața smeadă care o privea se zărea o urmă de slăbiciune, pe care Tom n-o avea, cu siguranță.

– Mama ta era foarte frumoasă, zise ea încet și puse fotografia înapoi.

Mark, zâmbi și-și trase genunchii la piept.

- Rebecca, murmură el, rotujind cuvântul cu grijă, ca și cum îl dedica memoriei mamei sale. Avea și un nume frumos, nu? întrebă el, strângând în pumni cearșaful plăpumii. Îmi place să vorbesc despre mama și tata.

Jessie dădu încet din cap. Și ea simțise aceeași nevoie de a vorbi despre părinții ei când era mică. O nevoie pe care Dorothy (spre deosebire de ceilalți adulți din jurul ei, care se fereau de acest subiect i-o înțelegea foarte bine.

- Unchiul Tom îmi povestește despre tata câteodată...

Mark se opri, uitându-se nesigur la ea, apoi, ca și cum ceva în ochii ei îi dădea siguranță, continuă:

- Dar când vorbesc de mama se cam... nu se supără chiar, zise el negăsindu-și cuvintele în vocabularul lui încă neformat, se poartă cam ciudat, încheie el nu prea sigur de ce zisese, apoi zâmbi... Acum îmi citești despre ursul Sweety?

Fiindcă începuse să se simtă prost, Jessie răsuflă oarecum ușurată când îl văzu întinzându-se în pat și așteptând să-i citească. Luă cartea pe genunchi și începu să citească cu voce tare. Era ciudat că Tom se simțea mai în largul lui, îl durea mai puțin să vorbească despre fratele lui geamăn decât, despre cumnata lui, își zise în treacăt. Pleoapele lui Mark începeau să se lase peste ochii obosiți, așa că se hotărî să închidă cartea.

- Îmi place de tine, murmură el pe jumătate adormit, în timp ce ea îi aranja plapuma. Miroși frumos.

- Și mie îmi place de tine, Mark, zise Jessie încet, gândindu-se cât de mult ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Era atât de mic, de neajutorat.

- Noapte buna, îi spuse.

- Noapte bună, răspunse el și, deodată, îl văzu că iese din pat și se repede la ea în brațe, făcând-o să-i pară rău că fusese așa de reținută. Avea doar cinci ani, încă neînțelegând tot ce se întâmplă în jurul lui, în ciuda seriozității cu care trata lucrurile. Cum să nu simtă nevoia unei mângâieri înainte de culcare?

Îl așează din nou în pat, îl sărută pe obraz și se îndreptă spre ușă.

- Ne vedem mâine dimineață, somn ușor, șopti ea.

Nu-l cunoștea decât de câteva ore pe acest băiat și deja se simțea poate prea atașată de el, își dădu ea seama cu o strângere de inimă. Stinse lumina și coborî scările..

Își facu o cafea, merse în sufragerie și puse ceașca pe o măsuță de lemn lăcuit. Apoi, scoțându-și ghetuțele din picioare, se îndreptă spre pervazul ferestrei unde erau aranjate mai multe fotografii. Poze de la școală ale unui Mark râzând cu gura până la urechi. O poză a bunicii, cu siguranță dinspre tată - era imposibil de confundat aerul acela de familie al bărbatului înalt, cu părul alb și al femeii calme de lângă el - asemănarea era prea evidentă. Două fotografii cu tatăl lui Mark singur... Jessie se întunecă la față, intrigată de omisiunea evidentă. Absența Rebeccăi Bannister din galeria

membrilor familiei era greu de trecut cu vederea, părea intenționată, iar Mark nu se putea să n-o fi remarcat, la rândul lui.

Jessie își luă, gânditoare, cafeaua și se așeză pe canapea, trăgându-și picioarele subțiri sub ea. Oricare ar fi fost rezervele ei față de Tom, nu putea să nu recunoască totuși că relațiile sale cu băiatul erau dintre cele mai fericite. Iar faptul că acesta suporta atât de bine despărțirea de părinți era meritul lui, fără îndoială. Ceea ce făcea și mai mult să nu înțeleagă de ce se ferea de amintirea mamei lui Mark.

Căscă, învinsă de somn. încă nu-și adusese lucrurile din mașină, își aminti. Asta nu-i va lua decât două minute. Și apoi, căscă din nou, se va cufunda în apa fierbinte din cadă...

Clipi nedumerită, fiindcă din hol se auzeau pași, voci... Se uită la ceas. Doar zece și jumătate. Cine naiba era și ce făcea la ora asta? Se ridică, trecându-și o mână prin părul roșcat. Erau două voci, una de bărbat și una de femeie... Frumos, își zise enervată. Niciodată nu era în apele ei când se trezea din somn, așa că n-o încânta perspectiva de a face conversație cu o necunoscută în bucătărie.

Își încălță din nou ghetuțele. Deși, dacă se gândea bine, chiar faptul că Tom se întorsese așa devreme acasă făcea ca prezența ei acolo, peste noapte, să nu-și mai aibă rostul. Mai bine se întorcea în Long Dream chiar acum. Fără îndoială că și el va fi bucuros să o vadă plecată în împrejurările de față. Traversă camera, pe covorul persan și intră în hol. După lumina care venea prin ușa deschisă își dădu seama că erau în bucătărie. Se îndreptă într-acolo și rămase pe loc, cu rășuflarea tăiată, neputând să-și creadă ochilor. Tom Bannister, sprijinit de chiuvetă, îmbrățișa o femeie subțirică, iar aceasta își ținea capul pe umărul lui. Imposibil! Nu putea fi... Dorothy!

Capitolul 5

– Mi-e mai bine acum. Mulțumesc, Tom.

Cu ochii mari, Jessie o urmări pe Dorothy cum se desprinde din brațele lui, iar șocul inițial se transformă în consternare, văzând că umerii mătușii ei se scuturau ușor. Dorothy nu plângea niciodată... trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor ca să o tulbure într-atât.

Instinctiv, Jessie dădu să se îndrepte spre ea, dar se opri. Dacă mătușa ei ar fi vrut să-i vorbească ar fi venit și singură la ea. Poate Dorothy se certase cu William și-și căutase consolarea în brațele unui străin. Nu, nu, așa ceva n-avea logică. N-ar trebui să rămână acolo să se uite la ei. Tom putea să ridice capul dintr-un moment în altul și să o vadă. Poate ar fi trebuit să spună ceva, să-și facă simțită prezența...

Încet, Jessie se întoarse și o luă de-a lungul holului, apoi urcă scările și intră în dormitorul nefolosit din capătul holului de la etaj.

Aprinse veioza și se îndreptă spre fereastră, privind în întuneric pentru câteva clipe, apoi trase draperiile! Da, voia din toată inima ca mătușa ei să-și găsească alt bărbat, gândi ea simțind că o cuprinde enervarea. Dar Dorothy, Tom....

Se trânti pe scaunul balansoar și se descălță, începând să deseneze cercuri cu degetele de la picioare pe covorul bej. Nu era genul lui Dorothy să lase baltă un bărbat și să caute o aventură în brațele altuia. Poate că totuși avea o tendință de a dramatiza, dar dintre toți bărbații de pe pământ, de ce îl alesese tocmai pe Tom Bannister?

Se ridică în picioare și își scoase bluza de pe ea, oftând. Geanta era încă în mașină, iar cheile erau în bucătărie. De ce se purta ca o isterică? De ce nu intrase pur și simplu în bucătărie să vadă ce se întâmpla? Ce mai încolo și-ncoace, o luase razna. Dar să-și vadă mătușa în brațele șefului ei nu se prea așteptase. Era ceva de neînțeles. Nu era stilul lui Dorothy să facă așa ceva!

Își scoase și restul hainelor, bucuroasă că-și făcuse patul dinainte, punând cearșafuri noi și ducând și prosoape curate în baia mică de lângă dormitor.

Intră în baie, deschise dulăpiorul și fu plăcut surprinsă să descopere un săpun nedesfăcut și un tub de pastă de dinți. Probabil trebuia să-i mulțumească menajerei lui Tom, ... (sîru asta. Mou repede- un duș fiindcă nu mai avea răbdare acum să facă baie, se spală pe dinți cu periuța mică atașată tubului cu pastă și, învelită într-un prosop mare, se întoarse în dormitor. Ridică blugii de pe podea, unde-i lăsase, îi împături, amintindu-și cu un zâmbet că îl atenționase cu puțin timp în urmă și pe Mark pentru același lucru. Îi puse pe scaun și, dezbrăcându-și prosopul de pe ea, se băgă în pat. Stinse veioza și, cu mâinile sub cap, privi întunericul din cameră. Trebuie să se fi înșelat. Nu se poate să fi fost Dorothy femeia din brațele lui Tom...

În ciuda faptului că știa că nu se înșelase, reuși să adoarmă imediat, cufundându-se într-un somn adânc și fără vise. Se trezi când soarele își trimitea raze timide printre draperii, în mica încăpere. Pe moment se uită, dezorientată, în jur, apoi își aduse aminte treptat unde era, așa că se dădu jos din pat.

Se uită la ceas și își dădu seama enervată că nu-l întorsese înainte de a se culca. Intră desculță în baie, făcu repede un duș și, privindu-și lenjeria purtată, se hotărî să-și îmbrace hainele direct, așa că își îmbracă blugii și puloverul albastru. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-și ia geanta din mașină. Trecându-și o mână prin păr, dădu cu ochii de propria imagine în oglindă și scoase limba copilărește.

La naiba! Oricine ar fi puțin întors pe dos la gândul că trebuie să înceapă ziua fără lenjerie de corp și fără pieptănătură. Trânti ușa în urma ei și o luă pe hol, coborând scările.

îndreptându-se spre bucătărie, împinse ușa și intră. Tom, într-un halat alb de casă, stătea pe un scaun, fluierând, cu un ziar în față.

Jessie îl privi supărată. Cum putea să fie atât de vesel așa de dimineață? Și, fir-ar să fie, îi cădeau mâinile dacă se îmbrăca și el ca oamenii înainte de a veni la micul dejun?

– 'Neața, o întâmpină el bine dispus, ridicând capul. E ceai cald, dacă vrei, adăugă el laconic.

– Mulțumesc, pufni ea, încercând să ignore imaginea pieptului lui acoperit cu fire negre, în timp ce mireasma corpului lui proaspăt spălat îi invada nările, un miros ce amesteca senzația de căldură a trupului plin de vigoare cu parfumul caracteristic al loțiunii extravagante de după bărbierit. Se vede că în dimineața asta reușise singur să mănuiască aparatul de ras, observă ea cu sarcasm. Părul negru, încă umed de la duș, stătea în dezordine pe cap și avu tendința de a merge să-l netezească și să-și treacă degetele prin el. Și, în aceeași clipă, își dădu seama că și lui i se trezise un interes pentru ea, fiindcă nu era nici o îndoială că observase că ea nu purta sutien și o privea cu nerușinare, admirativ.

Spre marea ei jenă, plină de neputință, întregul corp răspunse imediat provocării, iar sânii începură să o furnice. Se simțea umilită de neputința de a rezista unei priviri.

– Mi-ai văzut cumva cheile de la mașină? întrebă ea, chinuindu-se groaznic să nu-i tremure vocea și să-i înfrunte privirea albastră, sfredelitoare, fără să clipească. Le-am lăsat în cui, continua ea.

– Dorothy a luat mașina când a plecat acasă azi dimineață, zise el nepăsător.

– Cum, Dorothy a fost... începu ea vrând să pară surprinsă, însă își înghiți vorba fiindcă el ridicase sceptic o sprânceană.

Deci o văzuse în ușa bucătăriei. Probabil că aratase ridicolă furișându-se pe hol ca o hoață.

– A urcat să te vadă înainte de a pleca, dar dormeai dusă, zise el întinzându-se cu indolență, halatul dezvăluind astfel și mai mult din pieptul lui.

Naiba să te ia de exhibiționist, se gândi Jessie furioasă. Se îndreptă spre un scaun și se așeză ostentativ.

El îi zâmbi din capul mesei.

– Să dau drumul la căldură? întrebă-el nevinovat.

Jessie zâmbi la rândul ei. Nenorocitul!

– Mulțumesc, răspunse ea cu glas mieros, clipind din gene, iar el se îndreptă cu mișcări de felină spre caloriferul din perete. Picioarele erau bine conturate, acoperite cu un păr negru, mătăsos. Vazându-l că se întoarce, își îndreptă privirea în altă parte și își luă ceașca de ceai cu mâna tremurândă. Sorbi o gură mare apoi îngheță. Dorothy plecase acasă azi dimineață! încă nu înțelesese cuvintele lui Tom. Sau poate mintea ei nu voise să înregistreze cuvintele astea,

ascultase doar ce-i convenise. Se uită încrâncenată în ceașcă. Foarte bine, deci Dorothy își petrecuse noaptea aici. Și? Asta nu însemna neapărat... De ce se grăbea să tragă concluzii... Pur și simplu nu putea crede că mătușa ei și un străin...

-Ia niște pâine prăjită, cereale, ouă, zise Tom așezându-se din nou la masă.

- Mulțumesc, zise ea automat, dar gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos. Unde-i Mark? întrebă ea răgușit.

- Dorothy l-a lăsat la școală în drum spre casă, zise el umplându-și din nou ceașca și zâmbind. Mare surpriză să o văd din nou aseară.

Jessie îl privi surprinsă.

- Deci o cunoști... Adică o știai dinainte?

- Dorothy a fost colegă de facultate cu Lewis, fratele meu. Au fost foarte apropiați o vreme.

- Dorothy și fratele tău? îl îngână Jessie uimită, cu ochii mari.

- îhm. De fapt...

Se opri o clipă strângând din maxilar.

- Au vrut la un moment dat să se căsătorească.

Jessie îl privi pe sub gene, neînțelegând de ce își schimbase deodată tonul, căpătând o anumită amărăciune în glas, în timp ce ochii i se întunecaseră. Nu era durerea de a-și fi pierdut fratele, asta ar fi fost de înțeles, ci altceva. Dar expresia de pe fața lui era ermetică, imposibil de descifrat, ceea ce-i trezea un sentiment de frustrare.

- Deci, ce s-a întâmplat până la urmă? îl îndemnă ea, încet, să continue.

De ce se arăta atât de insistentă, insensibilă? N-ar fi fost mai decent să îl lase în apele lui? Dar voia să știe de ce se terminase legătura dintre Dorothy și fratele lui. Dacă motivul era cel pe care-l bănuia ea, Dorothy nu-i va spune adevărul. Și, în plus, recunoscuse ea, nu ea ci Tom începuse conversația asta despre Dorothy și Lewis... Se încruntă. De când se gândea la el, spunându-i pe nume?... Faptul că nu-i mai spunea dumneavoastră nu însemna mare lucru, dar să-i spună Tom în gândurile ei...:

O clipă crezu că nu-i va răspunde, că nici nu auzise, apoi el dădu din umeri, cu o expresie de nepătruns.

- Erau amândoi foarte tineri. Oamenii se mai schimbă, murmură el. Probabil că s-au înstrăinat așa, cu vremea.

Când s-a mutat Dorothy la New Forest, pentru mine, completă Jessie în gând. Singură și fără obligații, Dorothy Ronwood ar fi avut, poate, altă soartă decât cu un copil de nouă ani de crescut. Deși lui Tom îi venea greu să admită, ea trebuie să fi fost motivul pentru care fratele lui o părăsise pe Dorothy.

. Tom zâmbi.

- Și doar am vorbit cu Dorothy la telefon, dar tot n-am făcut legătura. Presupun...

- Deci ultimul lucru la care te-ai fi așteptat era să o găsești lucrând la o agenție de secretariat într-un orașel

prăpădit, se repezi Jessie. Știa că motivul principal al lui Dorothy de a veni la Long Dream și de a începe acolo o afacere proprie a fost acela de a putea lucra acasă și să se poată ocupa de nepoata ei. Jessie se întristă. De câte ori se întorcea de la școală, sau când era bolnavă, în vacanțe, Dorothy era întotdeauna acolo...

– Cred că avea douăzeci și doi de ani când..., începu vocea joasă.

– Da, aprobă Jessie cu o strângere de inimă.

La douăzeci și doi de ani Dorothy își sacrificase cariera și o posibilă căsătorie ca să aibă grijă de nepoata ei. Pe când ea, la aceeași vârstă, se învățea ca o zănatică de la o slujbă la alta, dintr-un loc în altul... Ii simțea privirea ațintită asupra ei și își dădea seama că și el făcea probabil aceeași comparație în gând.

– E o femeie deosebită, murmură el gânditor.

Tăcu pentru câteva clipe, cu o expresie indescifrabilă, apoi, luându-și ceașca de ceai și golind-o, se ridică de pe scaun.

– Mă duc la New York în dimineața asta, o anunță el. Tu o să ai destule de făcut în birou. Am lăsat instrucțiuni în dictafon. Trebuie să prind avionul de zece și cinci, mai zise el uitându-se la ceas.

Aha, făcea aluzii la șoferul lui proaspăt angajat, se gândi ea înfuriindu-se. îl privi cum se îndreaptă spre ușa bucătăriei. Iar ea va trebui să mai lucreze încă o zi pentru el. Se încruntă. Dar dacă mătușa ei luase mașina, atunci cum...

– Luăm mașina mea, zise el uitându-se peste umăr și ieșind în hol.

Ce era bărbatul ăsta? Ghicitor de -gânduri⁹ Se simți stânjenită. Nu era prima oară când avea senzația ciudată că el știa clar ce-i în mintea ei. Trebuia să se păzească.

Ochii lui Jessie se opriră fugar asupra celui de lângă ea în timp ce conducea mașina roșie pe șosea. Avea de gând să fluiere așa de obsedant tot drumul? Începea să o calce pe nervi. Părea atât de vesel cu expresia aceea de motan aristocrat plin de ifose, ca și cum își amintea de ceva extrem de plăcut. Simți un gol în stomac.

După ce îl va lăsa pe Tom la aeroport, avea să se repeadă la Long Dream și să-și ia haine curate. Poate va bea și o cafea cu Dorothy. Simți din nou o strângere de inimă. Era o prostie să se simtă atât de tulburată de faptul că în curând se întâlnea cu persoana cea mai apropiată din întreaga lume.

O luă la stânga, apoi opri în fața aeroportului, privind doar în față, prin parbriz, și așteptând ca Tom să iasă din mașină. Dar el nu făcea nici o mișcare, așa că întoarse spre el privirea, văzând că se uita fix la ea.

– De ce nu mi-ai spus ieri că ești fiica Brendei Beaumont⁹

Luată prin surprindere, Jessie se încorda, clipind instinctiv. Brenda Beaumont. Frumoasa și talentata actriță a

cărei moarte aproape că o transformase într-o legendă. Brenda Ronwood. Mama ei. Una și aceeași persoană, și totuși în mintea ei cele două nume dezvăluiau identități diferite.

– Dorothy? întrebă ea, convinsă că de la ea știa, iar el dădu din cap afirmativ, făcând-o să se gândească la faptul că Tom și Dorothy vorbiseră despre ea și simți o anume iritare.

– Deci, se încăpățână el, de ce nu mi-ai spus?

Pentru că nu voia să-i vadă surprinderea neîncrezătoare în priviri.

– E vreun motiv pentru care trebuia să-ți spun? întrebă ea cu răceală.

– De fapt am întâlnit-o și eu de câteva ori. Dorothy mi-a prezentat-o, zise el încet, abia auzit. . Era extraordinară.

Jessie înghiți în sec, privind undeva în gol, la această nedisimulată mărturisire de admirație și respect din vocea lui. Cum putuse Brenda Beaumont să facă un copil atât de neinteresant și banal? Strângând din dinți, Jessie forță amintirea acestor cuvinte să i se retragă din memorie. La naiba, de ce era atât de nervoasă astăzi?

Bine, poate că rățușca aceea urâtă nu se transformase chiar în lebăda din poveste, dar se putea spune că devenise o rață destul de prezentabilă! îl privi pe sub gene pe Tom. El observase asemănarea, oricât de mică ar fi fost aceasta...

– Ai spus ieri, zise ea pe un ton indiferent, că îți amintesc...

Prea târziu își dădu seama că mai bine tăcea. îi veni să-și muște limba când văzu sclipirea din ochii lui. Cât de neinspirată putuse fi! De ce își întinsese singură cursa asta?

– Pescuiești, domnișoară Ronwood? întrebă el încet.

– Nu-i una din pasiunile mele, zise ea înțepată, forțându-se să-i înfrunte privirea fără sa clipească. Sunt împotriva oricărui sport sângeros.

Tom râse scurt, zeflemitor, apoi ieși din mașină. Jessie îl urmări cu ochii micșorați cum se îndreaptă spre clădirea aeroportului. îmbrăcat în pantaloni eleganți, negri, și cu un pulover de cașmir, o jachetă din piele aruncată neglijent peste pulover, avea o înfățișare de bărbat dur cu care nu-i bine să te pui rău, un om pregătit să răspundă oricărei provocări fizice sau mentale care i s-ar fi adresat.

Jessie simți deodată un gol în stomac, fiindcă era nevoită să recunoască ce se petrecea cu ea. Voia ca Tom să vadă mai mult decât o asemănare superficială între ea și Brenda Beaumont, nu datorită sentimentelor rămase din copilărie, ci pentru că voia ca el să recunoască singur că și ea era o femeie atrăgătoare și plină de farmec. Ar fi vrut să vadă în ochii lui, măcar pentru o clipă, admirația masculină nedisimulată pe care o trădase când fusese vorba de mama ei sau de Dorothy. Simți că o cuprinde un val de căldură, golorându-i obrazii, fiindcă își amintise sclipirea ' batjocoritoare din ochii lui. Cum putuse oare să fie atât de evidentă în reacții? Valul de căldură o părăsi, lăsând locul

unui fior înghețat pe șira spinării. De când dăduse ochii cu Tom Bannister reacționase față de el nu în felul în care reacționează o secretară față de șeful ei, ci mai degrabă o femeie față de un bărbat, un sâmbure de feminitate ascuns adânc în ființa ei încolțind în fața virilității lui latente, într-un instinct primar înrădăcinat de secole și milenii în cele două sexe.

Neluând în seamă nodul care i se pusese în gât, Jessie respiră adânc, refuzând să se lase cuprinsă de panica ce amenința să o înghită cu totul. După ziua de azi, nu vedea nici un motiv pentru care ar mai fi fost nevoită să-l întâlnească vreodată pe Tom Bannister. Doar dacă, bineînțeles, el și Dorothy... într-o izbucnire nu tocmai potrivită unei domnișoare bine crescute, lovi cu mâinile volanul și, în același moment, observă că un trecător în vârstă rămăsese locului și o privea cu o expresie dezaprobatoare. Zâmbi încurcată, cu un sentiment de exasperare.

Porni motorul și dădu mașina înapoi, încercând să se concentreze asupra conducerii. Intră în șoseaua principală. Merse o vreme pe una dintre cele patru benzi, apoi o luă pe un drum mai lăturalnic pentru a se putea bucura de peisajul pitoresc din afara orașelului Middletown. Reduse viteza având grijă să nu-i iasă pe neașteptate în față unul dintre animalele care pășteau pe câmp, lângă șosea. La un moment dat, vrăjită de spectacolul naturii, opri mașina și admiră un stejar înalt, căruia două capre se chinuiau să-i roadă coaja. Deschise geamul portierei și respiră adânc aerul proaspăt și rece, cu miros de pin, își întinse brațele și privi în sus, spre cerul azuriu, simțindu-se deodată eliberată de toată tensiunea. Poate o va convinge pe Dorothy să meargă să ia masa într-un mic restaurant, doar dacă, bineînțeles, Dorothy n-avea cumva alte planuri pentru duminica asta.

Coborând sprâncenele, Jessie închise geamul și dădu drumul la căldură, pornind mașina. Zece minute mai târziu ajunse la Long Dream.

- Bună ziua, Suzy. Te simți mai bine? o salută pe recepționeră, intrând pe ușa agenției.

- Mult mai bine, mulțumesc. Și tu? Ce mai faci? Trebuie să-mi povestești cum a fost în Noua Zeelandă, dar nu chiar acum, adăugă ea îngrijorată, fiindcă telefonul începuse să sune. Dorothy e singură, în birou, mai zise ea.

Jessie dădu din cap și se îndreptă spre birou, se opri uitându-se la ușa închisă și își mușcă buza de jos. Apoi trase aer în piept și intră descoperindu-și mătușa în bucătărioara din dreapta, turnând apă fierbinte dintr-un ibric.

- 'Neața, Jessie, îi zâmbi Dorothy peste umăr. Ness?

- Da, te rog, zâmbi și Jessie la rândul ei. Am uitat ceva la tine în mașină... venisem să o iau. Spune, nu-i o zi superbă? Prea frumos să stai în casă...

Se opri, dându-și seama că suna fals și observând privirea cercetătoare a lui Dorothy care încerca să înțeleagă de unde este entuziasmul ăsta exagerat.

– Aveam de gând, oricum, să-ți dau un telefon mai încolo, zise mătușa ei întinzându-i o ceașcă și așezându-se la birou. încă două fete mi s-au îmbolnăvit de gripă și mă întrebam dacă ți-ar conveni să mai lucrezi o vreme pentru- Thomas Bannister.

Jessie tresări și se așază și ea pe un scaun, cu mâinile ținând strâns ceașca fierbinte.

– în regulă, zise ea aparent cu indiferență, privind în podea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să se întoarcă să lucreze pentru Tom Bannister. Simțea că o cuprinde panica și se străduia să-și recapete cumpătul. Dar cum putea să refuze s-o ajute pe Dorothy, când resursele agenției erau, se vede, mult scăzute pentru moment? Oricum, reținerile ei nu erau prea raționale, își zise hotărâtă. Mă rog, nu era ea chiar imună față de Tom Bannister, așa cum ar fi vrut, dar nu era ceva care s-o copleșească. Nu constituia chiar o amenințare emoțională! Și, oricum, tot ar fi trebuit să-și caute o slujbă temporară cât mai curând, așa că Bannister nu era decât o posibilitate mai la îndemână. Se uita la Dorothy.

– Te-ai distrat bine aseară? întrebă deodată.

– îhm. M-am distrat, zise Dorothy sorbind din ceașcă. A, Jess, nu-ți spun ce șoc am avut să-l văd pe Tom din nou după atâția ani. Pentru o clipă am crezut că e Lewis...

Vocea ei avu un tremur ușor.

Jessie simți că o cuprinde un val de afecțiune. Da, aceasta era Dorothy, persoana la care ținea cel mai mult pe lume, cu care putea vorbi despre orice.

– Mi-a spus Tom despre tine și Lewis, zise ea după o clipă de tăcere. L-ai iubit mult? întrebă cu blândețe.

– Cred că la vremea aceea așa mi se părea, murmură Dorothy gânditoare. Dar când mă uit în urmă, nu mai sunt sigură. Eram atât de diferiți, zise ea dând din cap. Dar asta a fost demult.

Tăcu o vreme, recăpătându-și privirea sigură și hotărâtă.

– Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Tom de accident. Știi, zise ea după o nouă tăcere, m-am bucurat să-l văd din nou pe Tom. In multe privințe mă înțelegeam mai bine cu el decât cu Lewis. Deși semănau atât de bine, aveau personalități foarte diferite.

– Poate că n-ai ales fratele care trebuie, zise Jessie încet. Mai vrei cafea?

Se întinse pe masă să ia ceașca lui Dorothy și, în graba ei, dădu cu mâna din greșeală și o trânti pe jos, însă ceașca nu se sparse.

– Vai, pardon, zise ea speriată, aplecându-se să o ridice. Se duse în bucătărie și clăti amândouă ceștile, apoi puse din nou ibricul la fiert.

- Ce-a spus William când te-a văzut că pleci cu Tom? întrebă ea, curioasă, peste umăr. Până acum uitase cu totul de William. Poate că se înșelase într-adevăr în privința lui. Poate că totuși Dorothy nu-l privea decât ca pe un prieten și nimic mai mult, fără sentimente profunde.

- De fapt, lucrurile nu s-au întâmplat chiar așa, zise Dorothy sec, foindu-se pe scaun. William s-a hotărât să plece mai devreme, nu se simțea bine, probabil că nu-i trecuse de tot gripa, așa că s-a oferit să-l ducă și pe Tom cu mașina acasă. Iar Tom nici el nu prea mai avea chef să rămână, zise ea zâmbind. Se pare că e cel mai vânat burlac de prin împrejurimi. I-au dat târcoale aseară toate mamele cu fete de măritat. Exact ca în romanele lui Jane Austen. Și majoritatea aveau pe față expresia aceea de „ce n-aș da să mai am acum douăzeci de ani”!

- Probabil că le-a dat peste nas la toate, zise Jessie zâmbind, iar Dorothy ridică din sprânceană.

- Mă rog, așa că William m-a lăsat la Tom acasă, să-mi iau mașina. Tom venise deja cu ideea ca tu să folosești deocamdată mașina iui. Și, continuă ea căscând și întinzându-se, s-a dovedit că sofa lui Tom e locul cel mai confortabil în care-ți poți petrece noaptea. Dar ce să fac, dacă am adormit fără să vreau? zise ea cu o strâmbătură.

Privind-o cu atenție pe mătușa ei, lui Jessie îi păru rău că nu se pricepea să descifreze mesajul ascuns al gesturilor umane. Dorothy părea atât de nepăsătoare, de distrată...

- Ce nu înțeleg eu e cum de nici tu, nici Tom n-ați făcut până acum nici o legătură, zise ea frecându-și bărbia cu mâna. Bine, Ronwood e un nume destul de comun, dar Bannister e mai rar întâlnit. Nici măcar nu te-a întrebat?

- Jess, ultima dată când l-am văzut pe Tom eram la petrecerea lui de logodnă, Dumnezeu mai știe cu cât timp în urmă. Nu m-am mai gândit nici la el, nici la Lewis de foarte multă vreme. Iar când am auzit de un oarecare profesor Bannister, care a dat telefon la agenție, uite că nu mi-a dat prin cap că putea să fie bărbatul pe care-l cunoscusem cu atâția ani în urmă. Câte șanse erau să fi fost chiar el?

- Da, probabil că ai dreptate.

Jessie își goli ceașca, nu prea convinsă că mătușa ei spunea adevărul. Nu putea crede că numele Bannister nu-i sunase familiar, dar era posibil că își impusese să îl uite pur și simplu și refuzase să facă vreo legătură. Acum înțelese cuvintele lui Dorothy.

- Logodna lui Tom? zise ea încet. Dar credeam că nu s-a căsătorit... Adică nu m-am gândit că ar fi fost...

- Nu, nu s-a căsătorit niciodată, răspunse Dorothy calmă. Rebecca l-a părăsit cu trei săptămâni înainte de nuntă.

- Rebecca! Dar...

- Da. S-a măritat cu Lewis după mai puțin de o lună.

Jessie rămase înmărmurită.

– Rebecca a fost logodită cu Tom... și s-a căsătorit cu Lewis? facu ea, cu uimire.

Deci o dublă trădare. Din partea unei femei pe care o iubise atât de mult încât fusese gata să-și împartă viața cu ea, și a fratelui lui geamăn. Iar acum, o ironie a soartei îi lăsase lui responsabilitățile de a le crește copilul.

Ca din depărtare, auzi sunetul telefonului.

– Mă așteaptă un client la recepție, zise Dorothy cu resemnare, punând receptorul în furcă.

– Bine, îngână Jessie privind în gol. Ne vedem mai târziu, mai zise ridicându-se în picioare și ieșind din clădire pe ușa din spate. Merse la mașină și-și luă geanta, apoi urcă la ea în dormitor.

Își schimbă hainele îmbrăcând o pereche curată de blugi și alt pulover, se așeză la oglindă și se pieptănă, apoi, după câteva clipe de gândire, se rujă, ceea ce făcea foarte rar. Deci Rebecca era motivul pentru care Tom nu se căsătorise niciodată? Reținerea pe care o avea când Mark încerca să-l facă să vorbească despre ea arăta că, după atâția ani, rana încă nu se vindecase. Își privi chipul în oglindă. Oare Tom se dusesse la nuntă? Cum suportase să-i vadă pe Lewis și Rebecca la întâlnirile de familie? Încercă să alunge sentimentul de compătimire care o cuprindea. Nu voia să simtă nimic, nici măcar milă, pentru Tom.

Se încălță, mai aruncă o privire prin cameră, apoi coborî scările și ieși. Intrând în mașină, oftă, ordonându-și în gând: înapoi la proprietatea Ghetelor Desperecheate! Ajunsă în șosea, mintea i se întoarse la cele discutate cu câteva minute în urmă. Dorothy și Lewis... Tom și Rebecca... Lewis și Rebecca. Dădu drumul la radio, însă muzica nu reuși să o distragă din gândurile ei, cele patru nume continuând să i se învârtă prin cap, ca într-un carusel. Poate că avusese dreptate când zisese că mătușa ei alesese fratele care nu trebuia, poate că soarta le oferea acum o nouă șansă ei și lui Tom. Încercă să nu ia în seamă golul din stomac și parcă în fața casei de cărămidă roșie.

Era greu de crezut că intrase pentru prima oară în casa lui Tom doar cu o zi în urmă, gândi ea deschizând ușa din spate și intrând. Îi era totul atât de familiar!

– Cuminte, Lola, îi spuse cățelei care ieșise din coș și se gudura pe lângă ea, dând din coadă și trezindu-i un sentiment ciudat de afecțiune.

Treeu prin bucătărie și intră în hol. Din sufragerie se auzea zgomotul unui aspirator. Helen, se gândi, și, într-adevăr, femeia micuță apăru în ușă, dădu din cap și dispăru din nou în cameră.

Intrând în cabinetul de lucru, Jessie se așeză la biroul ei. Lângă dictafon era un dosar gros. Îl deschise și facu o strâmbătură la vederea paginilor dactilografiate mărunț și observând corecturile de pe margini Aha, tomul îmbâcsit, se încruntă ea. Mai devreme sau mai târziu știuse că tot la el va

ajunge. Probabil că Tom făcuse corecturile înainte de a-și luxa încheietura mâinii. Sigur, n-o plătea ca să se distreze. Dar nu se aștepta, totuși, ca ea să bată la mașină întregul manuscris într-o singură zi, doar nu voia să adoarmă cu capul pe masă?

Se uită în jur și se încruntă din nou. Încăperea era în același haos ca și ieri și totuși ceva îi lipsea. Era fără viață. Adormită. Rece. Prea tăcută. Deși simțea căldura caloriferului emanând din apropiere și auzea bâzâitul aspiratorului de undeva din depărtare...

Își puse căștile și dădu drumul dictafonului privind automat spre masa de stejar, iar vocea adâncă începu să-i răsună în urechi. Claritatea cu care îl vizualiza pe cel care făcuse înregistrarea, așezat la masa lui, cu picioarele întinse neglijent în față și mâinile sub cap, într-o atitudine indolentă, o cutremură profund.

Probabil că își citise corespondența de dimineață de cum se trezise, pentru că acum dicta o scrisoare. Se părea că era invitat în Canada pentru un șir de conferințe în vara următoare.

Vara următoare... gândi ea, întunecându-se. Unde va fi ea atunci? Dădu banda înapoi și, băgând o coală în mașina de scris, se concentrează să asculte ce dicta vocea groasă.

După ce termină corespondența, își scoase căștile de pe urechi și se întinse, pocnindu-și degetele.

– Două minute pauză, murmură ea, înclinându-și capul spre masa de stejar. N-ai decât să-mi tai din salariu, adăugă nepăsătoare.

Puțin mai târziu, luă o nouă coală de hârtie și o puse în mașină. Potrivi marginea în conformitate cu instrucțiunile lui. Deschise dosarul albastru și se hotărî să înceapă. Bun. Deci, capitolul unu... Capitolul șaisprezece. Ochii lui Jessie trecură în viteză peste rândurile negre; mașina de scris rămăsese nemișcată lângă ea. Întoarse pagina, nerăbdătoare. Istoria fusese obiectul cel mai nesuferit de ea în școală. Dacă i s-ar fi dat atunci cărți ca aceasta să citească, poate că ar fi avut cu totul altă părere. Anglia secolului al optsprezecelea, văzută prin ochii a doi copii din medii sociale total diferite, se desfășura acum plină de viață în fața ochilor ei. Era o privire fascinantă asupra trecutului, pentru ea, care până acum considerase istoria drept o succesiune de date și de evenimente prăfuite. Acum îi venea să se repeadă și să citească toate cărțile despre secolul al optsprezecelea pe care le putea găsi, să descopere cât mai multe despre arhitectură, literatură, politică și în primul rând despre viața de zi cu zi a oamenilor din acea epocă.

Se încruntă și își ridică ochii din dosar, fiindcă se auzise zgomotul unei mașini. Nu se poate să se fi întors deja! Se uită repede la ceas, conștientizând brusc faptul că începea să se întunece. Să se fi făcut atât de târziu?! Nu intenționase

decât să citească o pagină, două. Speriată, compară din ochi teancul subțire de foi bătute de ea și dosarul gros. Profesorul Thomas Bannister nu va fi deloc impresionat de activitatea ei, își zise cu sarcasm, observând pe geam taxiul. Înghiți în sec, iar inima începu să-i bată mai tare când din el își facu apariția silueta înaltă a lui Tom, care o luă pe cărarea pietruită spre intrare.

Se auzi ușa din spate și apoi un lătrat vesel. Jessie se aplecă asupra mașinii de scris și începu să bată repede, încordându-se când auzi zgomotul clanței de la ușa biroului. Încercă să-și ia un aer cât mai grav la intrarea lui, însă o înfiorare plăcută îi alungă încordarea de cum se uită în sus spre ochii albaștri care o priveau.

– Cum merge? întrebă el leneș, sprijinindu-se de catul ușii. Probleme?

– Merge bine, zâmbi ea stânjenită, făcându-se mică, fiindcă el se uita acum la obiectele delictate.

– Bine, zise el zâmbind aprobator, însă Jessie nu prea se încredea într-un astfel de zâmbet. Uite, mă duc să mă schimb și apoi merg cu Lola la plimbare înainte să se întunece. Nu vii și tu?

În primul moment, Jessie fu prea uimită de întrebare ca să poată răspunde. Oare îngăduința asta subită nu se datora cumva faptului că aflase acum cine era? Se îndreptă de spate.

– Nu, mulțumesc. Prefer să mai înaintez puțin cu bătutul la mașină, zise ea ezitant, conștientă că nu din exces de zel răspunsese în felul acesta. Pur și simplu nu voia să iasă la plimbare cu acest bărbat, voia ca relația dintre ei să rămână rece și impersonală, voia să se gândească la el pur și simplu ca la profesorul Bannister, șeful ei... Nu, de fapt nu voia să se gândească la el deloc.

– Ei, hai, ia și tu o pauză. Sunt sigur că meriți, zise el zâmbind. Presupun că te-ai războit toată ziua cu mașina de scris, .adăugă el luând, gânditor, în mână teancul subțirel care reprezenta munca ei acea zi. Presupun că nu ți-ai luat nici pauză de masă, eh?

Nesuferit sarcastic! Supărată că se lăsase iar prinsă în cursă, Jessie ridică bățaios privirea spre el. Ochii albaștri și cei cenușii se întâlniră pentru o secundă și apoi, spre marea ei dezamăgire, în loc să-i țină morala cuvenită, Tom râse scurt, batjocoritor și ieși din cameră.

– Da, du-te învârtindu-te, murmură ea țintind cu privirea ușa închisă. Oare ghicise în ce fel își petrecuse ea toată după-amiaza? În căzui acesta, acum jubila că-i fusese recunoscut talentul scriitoricesc. Dar ea nu fusese entuziasmată citind manuscrisul decât pentru faptul că nu era atât de plicticos cum își imaginase, atâta tot.

Soneria de la ușa o întrerupse din visare N-o luă în seamă, însă sunetul deveni mai insistent.

– Jessica! se auzi vocea lui puternică.

întinzându-se leneș, Jessie se ridică încet de pe scaun și se îndreptă spre ușă, fără nici un chef.

– Ce e? spuse ea, alintându-se.

– Mergi odată și vezi cine este la ușă! auzi de undeva de deasupra.

Calmează-te, profesore!

– Sigur, cum să nu? răspunse ea zâmbind și privind pe scări în sus. Zâmbetul îi îngheță pe buze când îl văzu pe Tom cu nimic altceva pe el decât un prosop înfășurat în' jurul mijlocului, aplecat peste balustradă. Probabil se hotărâse să facă un duș înainte de a se schimba. Înghiți, tresărind, urmărind linia părului negru de pe piept care se continua pe abdomenul neted și musculos, dispărând sub prosop.

Se uită în altă parte și apoi, parcă hotărându-se, se întoarse și se îndreptă spre ușa de la intrare, primind aerul rece ce-i răcori fața înfierbântată ca pe o binecuvântare. Se încrunță. Parcă îi era cunoscută fata asta cu ochelari care stătea în prag, a, sigur, era studenta din barul motelului.

– Bună, zâmbi Jessie încurajator, în timp ce fata o privea în tăcere.

– Tu cine ești? întrebă aceasta în cele din urmă. Se vedea că nu-și amintea deloc de ea.

– Secretara lui Tom... secretara profesorului Bannister, se corectă ea repede.

Îi părea rău pentru fata din fața ei, gândindu-se la ziua trecută, însă nu ar fi stricat puțină politețe și din partea ei. Se uită spre mașina de un gri metalic, parcată în fața porții, în care aștepta un tânăr, la volan. Prietenul ei?

– Cu ce te pot ajuta? întrebă ea scurt.

După felul în care reacționase Tom în bar, se îndoia că era binevenită acum în casa lui.

– Profesorul Bannister mi-a promis că-mi împrumută o carte pentru lucrarea de semestru. N-o găsesc la bibliotecă.

– A, înțeleg, zise Jessie prea puțin convinsă de adevărul spuselor ei. Așteaptă numai puțin, să văd...

Se întorsese pe călcâie, când fata trecu pe lângă ea, aproape îmbrâncind-o, iar intrarea ei coincise cu momentul în care Tom coborî scările.

Jessie simți o strângere de inimă la vederea încordării de pe fața lui. Fără îndoială își va vărsa mânia asupra ei pentai nedorita vizită, dar ce naiba ar fi așteptat de la ea să facă? Să blocheze intrarea?

– Michelle, tună vocea lui. Vino cu mine în birou, zise el deschizând ușa din dreapta lui. Mulțumesc, Jessica, îi aruncă el, fulgerând-o cu privirea.

– De ce n-ai deschis singur ușa? se repezi ea furioasă. Nu sunt un valet nenorocit! Și nici gardă de corp! mai zise ea printre dinți, în timp ce ușa se închidea cu zgomot.

Ce necioplit! O luă de-a lungul holului. Măgar egoist! Chiar îi venea așa de greu să-i acorde studentei câteva minute din timpul lui prețios? Se vedea clar că fata era tare îngrijorată

pentru lucrarea de semestru și probabil că îi trebuise ceva curaj să se aventureze acasă la Tom după cele întâmplate în ziua trecută. Intră în bucătărie, se așează pe un taburet și apoi sări în picioare, speriată de hohotele de plâns care se auzeau din hol.

Ieși din bucătărie și o văzu pe studentă sprijinindu-se de perete, într-un acces de plâns necontrolat.

– Hei, nu se poate să te așezi așa de grav, zise Jessie cu compasiune, scoțând o batistă curată din buzunar și întinzându-i-o fetei Hai să bei o ceașcă de ceai, o îndemnă ea cu blândețe, aruncând o privire dezgustată spre birou. Ce naiba spusese de o adusesse pe biata fată într-o asemenea stare?

– Nu... nu vrea să mă mai primească în grupa lui. Vrea să mă transfere la altcineva...

Michelle își scoase ochelarii și îi șterse cu batista, cu degete tremurânde.

– E nedrept... zise ea, aș face orice pentru el... Aș renunța la Mike... îl iubesc așa de mult...

Doamne! se încruntă Jessie. Cum de nu-și dăduse seama de la început că fata era îndrăgostită de profesorul ei? Cum Michelle începuse din năp să plângă, Jessie o prinse instinctiv de după umeri, însă simpatia pentai ea începuse să se clatine, luptându-se acum cu tendința de a o scutura ca să-și vină în fire. Sigur, Tom nu merita așa ceva! Ridică ochii și tresări, văzându-l în pragul ușii.

– N-ai plecat încă, Michelle? întrebă el cu blândețe, acum cu o expresie total schimbată pe chip. îi zâmbi lui Jessie.

– Spuneai, draga mea, ceva de un ceai?

Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, el se aplecă și o sărută pe buclele roșcate.. •

– O să mă servesc singur. Nu pot să te las să te agiți atât pentru mine, chiar înainte de a ne căsători, murmură el grijuliu și fluierând se îndepărtă de-a lungul holului.

– Ești logodită cu profesorul Bannister? Și cum ai putut să minți, pretinzând că erai doar secretara lui... să mă lași să mă fac de râs în felul acesta...?

De departe, Jessie auzi vocea ridicată a fetei, urmată de trântitul ușii. Apoi se îndreptă spre bucătărie. Tom stătea lângă chiuvetă, umplând ceainicul pe care-l ținea în mâna stângă. Nu ridică privirea când se apropie de el, însă ea îi observă mușchii tresărindu-i convulsiv de-a lungul maxilamlui și simți furia emanând din corpul lui. De ce naiba era atât de supărat când...?

– A fost foarte urât din partea ta să faci asta, îi zise ea cu dispreț. Și data viitoare când mai vrei să joci jocuri copilărești, te-aș ruga să nu mă mai amesteci și pe mine!

Nu-și putea controla vocea așa cum ar fi vrut, tonul îi devenise ridicat.

– Biata fată are impresia că s-a îndrăgostit de tine. Puteai să te porți mai atent cu ea, să-i arăți puțină compasiune!

- Nu mai fi așa naivă!

Ochii albaștri se întoarseră spre ea.

- Cum naiba crezi că ar fi reacționat dacă m-aș fi purtat mai frumos? Ar fi luat-o drept încurajare.

Jessie zâmbi.

- Și ai fi fost la fel de hotărât s-o descurajezi dacă ar fi fost mai atractivă? întrebă ea pe un ton suav.

El vorbea acum atât de arogant, dovedea atâta egoism ca și cum ar fi fost obligat să refuze mereu avansurile femeilor.

- Și ce naiba vrei să spui cu asta?

Vocea lui biciui aerul ca o cravașă, în timp ce făcu un pas în direcția ei. Ea tresări văzând furia din ochii lui și regretă deja insinuarea despre care știa instinctiv că nu avea nici o bază. Profesorul Bannister n-ar fi profitat niciodată de poziția lui, folosindu-și autoritatea pentru a seduce studentele. Inșă ceva din interiorul ei o obliga să continue.

, - Ei, haide, domnule profesor, nu fi așa naiv, îi zise ea ironică. Doar nu vrei să-ți explic? Au! exclamă revoltată când o mână îi apucă strâns încheietura, trăgând-o într-o parte. Ești amabil să-mi dai drumul, taur ce ești? strigă ea furioasă, făcând ochii mari când observă expresia amenințătoare pe fața întunecată care se apleca spre ea.

Ii simțea acum răsuflarea pe obraji, îi putea vedea linia dreaptă a buzelor, foarte aproape de ale ei. Cuprinsă de panică încercă să-și elibereze mâna din strânsoare.

- Lasă-mă...

Cuvintele i se pierdură aiurea când gura lui o acoperi pe a ei, rănindu-i buzele cu dinții într-un atac nemilos. Cu mâna rămasă liberă încercă fără rezultat să-i împingă pieptul puternic, dar până la urmă o lăsă să-i cadă pe lângă corp. Fiori îi traversau șira spinării. Părea să-și fi pierdut și puterea de a se mai împotrivi. Nu mai putea să respire, simțea sângele urcându-i-se la cap iar inima zbatându-i-se ca într-o cușcă. Se simțea zăpăcită, dezorientată, amorțită de parcă nu ar mai fi existat nimic altceva în jurul ei în afara buzelor aspre care-i cereau capitularea.

Căldura acumulată în stomac izbucni ca un vulcan, răspândindu-i-se în corp, făcând să-i tresară fiecare nerv. Incapabilă să mai gândească limpede, conștientă doar de durerea din interiorul ei, îl îmbrățișă pe Tom. Cu ochii închiși, ea își lipi corpul de al lui, deschizându-și buzele sub apăsarea irezistibilă a gurii lui, scufundându-se într-o mare de plăcere senzuală și sălbatică. Mâna ei, controlată acum de o forță străină minții sale, se strecură pe sub gulerul cămășii lui, degetele înfiorându-i-se la atingerea pielii calde, masculine și catifelate, sub care tresăreau fibrele musculare. Pierdu orice noțiune a timpului, nu mai exista decât acest bărbat și acea dorință chinuitoare, copleșitoare, din interiorul ei.

Când el se îndepărtă pe neașteptate, ridicându-și capul, ea se simți confuză, surprinsă de neașteptata eliberare. Cu

picioarele tremurând, își îndreptă ochii plini de uimire spre el.

– O mică seducătoare, hm? Mulțumesc pentru ofertă, Jessica, însă prefer să nu accept.

Cuvintele usturătoare, spuse în bătaie de joc, și disprețul ascuns în tonul lui aspru avură efectul unui duș rece care o readuse la realitate. Ea făcu un pas înapoi, sângele venindu-i în obraji și observă răceala din ochii lui albaștri și întunecați.

– Cum... cum îndrăznești? respirația ei devenise neregulată.

– Cum îndrăznești? se strâmbă Tom imitând-o sarcastic.

Rezemându-se de masă, își încrucișă brațele la piept într-un gest insolent.

– E cam târziu pentru atitudinea asta de domnișoară puritană ofensată, nu crezi? Aș putea să mă culc cu tine chiar acum dacă aș avea chef.

Ochii albaștri îi cercetară cu aroganță corpul, oprindu-se intenționat în dreptul liniei curbate a sânilor. Buzele se arcuiră disprețuitor.

– Numai că eu nu am chef. De obicei, prefer ca femeile să fie mai greu de cucerit, mai subtile, nu așa nerăbdătoare și gata să mi se ofere.

– Ești un nesuferit..., începu ea cu vocea tremurând în timp ce se străduia să pronunțe cuvintele, și un arogant, dezgustător... un...

– Ticălos? completă el într-o doară. Dacă ești la fel de lipsită de imaginație și în pat, așa cum ești în alegerea adjectivelor...

Mintea blocându-i-se la auzul acestor cuvinte, Jessie ridică mâna fără să-și mai dea seama ce face și îi trase o palmă. Apoi, întorcându-se brusc, se îndepărtă în lungul holului.

CAPITOLUL 6

Încuind ușa în urma ei, Jessie se rezemă de aceasta și trase aer adânc în piept, dorindu-și din tot sufletul ca picioarele să nu-i cedeze. Nu mai lovise în viața ei o altă persoană, nu se mai simțise niciodată atât de aproape de punctul în care să-și piardă controlul. Însă nici nu întâlnise un asemenea om josnic, detestabil... își strânse pumnii până când unghiile îi pătrunseră în carne. îl iinî. „Aș putea să mă culc cu tine chiar acum, dacă aș avea chef...”

O, doamne! își ascunse fața în palme, închizând ochii și încercând să-și scoată cuvintele acelea din minte, odată cu figura disprețuitoare și arogantă.

Sărutul lui Tom fusese pur și simplu un rezultat al furiei, el ar fi putut la urma urmei să-și manifeste supărarea strângând-o de gât. Dar ea nici nu încercase măcar să reziste, răspunsese printr-un abandon total, care nu numai că o șocase, dar o și îngrozise. Probabil că o luase razna... Cum fusese în stare...? Acum el credea că ea era o seducătoare.

Și ce dacă? Ridică bărbia cu hotărâre. Cui îi păsa de ceea ce gândea profesorul Bannister? Părerea lui nu avea nici o

valoare, iar ea n-avea să se mai tortureze cu nici un chip din cauza aceea ce, la urma urmei, nu fusese decât un sărut. Indiferent de reacția ei, el fusese autorul acestuia. Ochii ei aruncară fulgere. Câtă aroganță, îndrăzneală și înfumurare de necrezut erau în acel bărbat... Cum avusese curajul să afirme că dacă el n-ar fi refuzat ar fi ajuns amândoi în pat? Așa funcționa judecata lui? Un sărut... și următoarea stație patul...

Se îndreptă încordată spre chiuvetă, apoi se înfiora descoperindu-și propria imagine în oglindă. Ochii îi străluceau, buza de jos îi era umflată, însă umilirea capitulării pe care o arătase corpul ei o făcu de fapt să se cutremure de dezgust. Sâni i se umflară, sfârcurile întărite ă se zăreau prin pânza moale a tricoului. Gâtul i se contractă. Oare astfel arătase atunci când...? Atât de... atât de dezvățată? Nerăbdătoare. Gala să i se ofere.

Inghițând în sec, se aplecă deasupra chiuvetei din porțelan alb și se spală pe față. Se simțea fizic și emoțional epuizată, golită pe dinăuntru, încât nici nu mai reușea să gândească normal. Nu voia decât să scape din această casă, să scape de Tom Bannister, tânjea după siguranța și căldura de la Long Dream.

Își șterse fața cu un prosop. Tentația de a sări în mașină și a pleca era copleșitoare... Nu! Refuza să adopte acea soluție lașă. Mândria și respectul de sine îi cereau să-l înfrunte din nou. Să-l înfrunte cu o indiferență rece și calmă. N-avea să-i dea satisfacția de a o șterge pur și simplu.

Strângând din dinți, descuie ușa și se încorda auzind pași în hol, apoi răsuflă ușurată recunoscând mersul lui Mark pe lângă cel al unchiului său. Nu trebuia să-l înfrunte pe Tom între patru ochi.

Luându-și inima în dinți, ieși din baie.

– Jessie!

Mark, gata să-și scoată haina cu care mergea la școală, se repezi spre ea și o îmbrățișă cu entuziasm.

– Am făcut asta pentru tine azi.

Nonșalant, însă cu o mândrie pe care nu și-o putea ascunde, îi arată un desen în creion, așteptându-i verdictul.

– Țsta sunt eu, asta-i Lola, și asta ești tu cu unchiul Tom, îi arată el cu degetul. Poți să-l păstrezi dacă vrei, adăugă într-o doară.

– Mulțumesc. O să-l așez pe peretele dormitorului, îi promise ea, observând nemulțumită cum Tom domina desenul.

Transformându-și trăsăturile într-o expresie impasibilă, îi aiuncă o privire scurtă peste creștetul capului lui Mark, tresărind la vederea urmei roșii de pe obrazul său. Doamne, nu-și dăduse seama că îl lovise cu atâta forță... Ei bine, fusese vina lui. Refuză să se simtă cătuși de puțin vinovată.

– Jucăm fotbal mai întâi? Apoi bem ceai? îi atrase Mark atenția din nou, privind-o nerăbdător.

- Jessica n-o să stea cu noi la ceai în seara asta, interveni vocea înghețată și autoritară a lui Tom. Tocmai pleca acasă.

Jessie își strânse buzele. Era perfect capabilă să răspundă singură. El o privi fix, cu o figură lipsită de orice expresie, ca o mască încremenită și controlată.

- O să vii mai târziu să-mi spui noapte bună?

Ochii ei se plecară din nou spre micul băiat. Mark, aș face-o dacă ar ,fi posibil, gândi ea în timp ce clătină din cap încet. Legătura care se țesea cu atâta rapiditate între ea și Mark o uimea. Sau poate că așa era felul lui Mark de a fi, prietenos, gata să-și arate afecțiunea oricui îi acorda timp și atenție?

- Dar mâine o să vii? insistă el.

- Mâine e sâmbătă, spuse ea pe un ton evaziv, simțindu-se cuprinsă pe neașteptate de tristețe la gândul că poate n-avea să-l mai revadă niciodată. îi ciufuli părul negru și, întorcându-se, își luă jacheta din cuier. După ce se îmbracă, Tom se strecură și îi deschise ușa de la intrare.

- La revedere, Jessica.

Ochii lui străluceau înghețat.

Ea se întoarse, realizând semnificația de finalitate pe care el o dăduse cuvântului, și realizând în același timp că în loc să se simtă ușurată, o învăluisse o senzație inexplicabilă de apăsare în piept.

Jessie stătea turcește pe pat, mângâind absentă pisica incolăcită în poala sa, în timp ce privea harta pe perete. Rămăseseră totuși atâtea locuri de văzut în lume! Nu-și explorase în întregime nici măcar propria țară.

Ochii ei rătăciră într-o parte, căzând asupra desenului pe care i-l dăruise Mark în ziua trecută și pe care ea îl prinsese pe perete, așa cum promisese. Îndepărtând cu atenție pisica din poală, își întinse picioarele și coborî din pat. Traversă covorul crem mergând spre fereastră și privi afară la ploaia care uda geamul. Dacă n-ar fi fost Dorothy, și-ar fi luat rucsacul chiar acum și ar fi plecat...

Se întoarse cu spatele la fereastră și se învărti neliniștită prin cameră. Trebuia într-adevăr să facă planuri pentru viitor. Cât mai avea s-o țină cu stilul ăsta nomadic de viață, de pe o zi pe alta? Se ghemui pe pat și înfruntă privirea furioasă a pisicii care fusese tulburată din somn. Poate să se întoarcă la universitate, nu la cea din oraș, bineînțeles, și poate să înceapă o carieră care presupunea călătoriile. În anul care urma avea să împlinească douăzeci și trei de ani. Avea să fie luată drept o studentă matură? Zâmbi. „Matură” era ultimul adjectiv cu care s-ar fi descris în acest moment. Se simțea iritată, încordată și cu gândurile încâlcite ca o papiotă deșirată; ar fi preferat să poată deschide geamul și să țipe din toată puterea plămânilor. Exerciții, decise ea hotărâtă. Acesta era antidotul împotriva

indispoziției inexplicabile: o explozie de activitate fizică frenetică, prin care să-și epuizeze toată acea energie interioară.

Sărind în picioare, părăsi dormitorul și se duse s-o caute pe mătușa sa, pe care o descoperi în bucătărie.

– Ai terminat cu împachetatul? ridică Dorothy privirea spre ea, ținând cuțitul de pâine în mână. Vrei un sandwich cu brânză?

– Mm. Terog.

Jessie se așază pe un scaun lângă masă și își sprijini bărbia în pumn.

– Mă gândeam să mă duc "not în după- 'mi'^' î't;? Nu vii cu mine?

Dorothy îi zâmbi.

– Aveam de gând să mă așez comod și să urmăresc un film.

Expresia ei se schimbă, așa cum își privea nepoata.

– Ești sigură că te simți mai bine? Arăți cam palidă. Sper că n-ai luat gripă.

– Mă simt bine, spuse Jessie repede, simțindu-se oarecum vinovată că în seara precedentă inventase o durere de cap prin care își explicase starea atât de rar întâlnită la ea de a vrea să se culce devreme. Sunetul telefonului o tăcu să se încordeze. Oftând, Dorothy lăsă jos cuțitul și dispăru în lungul coridorului. Jessie se ridică în picioare automat, se spală pe mâini și prelua prepararea sandwichurilor. Era a patra oară când suna telefonul în acea dimineață și de fiecare dată inima ei tresărise la fel. Tom trebuia să telefoneze mai devreme sau mai târziu pentru a renunța oficial la serviciile ei de secretară și să-și ceară mașina înapoi, pe care ea în ziua precedentă o luase fără să se gândească și nici el nu încercase s-o oprească. Sprâncenele ei se încruntară deasupra ochilor întunecați meditativ.

N-avea nici cea mai mică dorință să-l revadă pe acel bărbat dezgustător și arogant oricât ar trăi. Atunci de ce mai avea încă acea senzație de gol care nu o părăsise de când se întorsese la Long Dream? Aranjă sandwichurile pe două farfurii, apoi le puse pe masă, ridicând privirea când Dorothy își făcu apariția.

– Era Tom, anunță aceasta pe un ton neutru, așezându-se.

Jessie se încordă, așteptând cu ochii ațintiți în farfurie.

– Mi-a cerut să merg cu el la teatru în seara asta. Îmi spuse despre asta joi, însă nu era sigur dacă putea să găsească pe cineva care să aibă grijă de Mark. Dar se pare că Mark a fost invitat undeva la ceai de unul dintre colegii săi, la care o să rămână peste noapte. Dorothy făcu o pauză.

– Te-ai supăra foarte tare dacă m-aș duce... ? Se joacă „Patima de sub ulmi”, iar eu surit nebună după O'Neill.

. Jessie ridică baisc bărbia.

– Bineînțeles că nu m-aș supăra... de ce-aș face-o?

Însă când văzu expresia surprinsă a lui Dorothy închise

gura imediat, străduindu-se fără succes să oprească sângele care-i venise în obraji. De ce îi sunase vocea atât de vinovată? Dorothy nu întrebese dacă o deranja faptul că se întâlnea cu Tom în acea seară, fusese pur și simplu îngrijorată că nepoata ei rămânea singură acasă. Conștientă de privirea neliniștitoare a lui Dorothy, ațintită incomod asupra sa, mușcă din sandviș, înghițind fără să-i simtă gustul. Oare el nu vorbise deloc despre ea sau despre mașină?

– A, și l-am invitat pe Tom să ia mâine prânzul cu noi. Și pe Mark, bineînțeles.

Se încruntă.

– S-a întâmplat ceva, Jessie?

Blestemându-se singură că nu-și reținuse la timp expresia de spaimă, Jessie scutură din cap și zâmbi veselă.

– Nu, bineînțeles că nu.

Evită să-și privească mătușa direct în ochi.

– Ai idee care e orarul piscinei?

– Este un program prin sufragerie, pe undeva.

– Mulțumesc. O să mă uit imediat.

Jessie știa că cealaltă își dăduse seama că ea schimbase subiectul intenționat, însă știa de asemenea că mătușa ei n-avea să insiste. Dorothy avusese timp întotdeauna s-o asculte, însă chiar de când era mică îi respectase secretele și nu o forțase niciodată să i se confeseze.

Se chinui să termine sandvișurile, apoi o așteptă pe Dorothy să mănânce, după care se ridică.

– Cred că mă duc să-mi caut costumul, murmură și, pentru prima oară în viață, se simți ușurată să scape de prezența lui Dorothy.

Ploaia se oprise, iar ea se hotărî să se plimbe prin centrul orașului spre sala de sport, lăsându-se bătută de vântul aspru cu o plăcere aproape perversă. Înotă în piscină traversând bazinul de nenumărate ori, până când se simți extenuată și se duse la bufetul expres, comandând o cafea.

Ce ironie a soartei îl readusese pe Tom în viața lui Dorothy? De ce din toate universitățile din lume el trebuise să aleagă să lucreze în cea din oraș? Se încruntă, privind în ceașca de cafea. Viața urma să devină insuportabilă dacă el devenea un vizitator frecvent la Long Dream. Singura consolare, gândea ea, era că cel puțin în acest fel păstra legătura cu Mark. Privirea ei se întunecă mai mult. Cum putea cineva atât de inteligent și perspicace cum era Dorothy să fie atât de orb încât să nu distingă adevărul dincolo de farmecul superficial al lui Tom? O, la naiba! înțepături insesizabile îi traversară șira spinării, încât închise ochii disperată. Dacă măcar ar fi reușit să alunge din minte amintirea senzației provocate de atingerea acelor buze, amintirea imaginii ochilor acelora albaștri și tăioși, a figurii batjocoritoare care îi plutea în creier...

– Ți-ai terminat cafeaua, dragă? Pentru că noi închidem.

– Aă... da, mulțumesc.

înclină absentă din cap spre femeia între două vârste care se apleca peste tăblia mesei, și tresări dându-și seama dintr-o dată că rămăsese ultima clientă. Ridicându-se în picioare își aruncă sacul de sport pe umăr.

Era întuneric atunci când părăsi clădirea, încât se înfioră în haine, ferindu-se de vânt cu fularul. Privi gânditoare un autobuz care aștepta în stație, apoi se gândi să-l evite dându-și seama cu amărăciune că își întârzia în mod deliberat sosirea la Long Dream. Dorothy trebuia să înceapă în curând să se pregătească pentru seara cu Tom. Stomacul i se contractă dureros. Foamea, își zise ea, grăbind pasul în timp ce simțea stropii de ploaie lovindu-i fața.

Când o luă de-a lungul străzii atât de cunoscute, observă că între timp Dorothy nu trăsese perdelele, lumina de la etaj trimițând raze ospitaliere în întunericul rece. Căutându-și cheia, intră pe ușa din spate și își scoase jacheta udă leoarcă în timp ce urca scările.

– Bună, Dorothy, m-am întors.

Ușa de la baie se deschise și Dorothy scoase capul afară.

– Ai înotat bine? O, Jessie, ești udă leoarcă.

Îi întinse un prosop.

– Mulțumesc.

Jessie începu să se frece pe cap.

– Când te duci să te întâlnești cu Tom?

– El a insistat să ia un taxi și să vină încoace ca să mai câștige timp.

– Ce drăguț din partea lui, murmură Jessie acră, regretându-și vorbele imediat ce mătușa ei o privi atentă.

– Dacă vine înainte de a mă fi schimbat eu, vrei să-l inviți înăuntai?

– Nu, o să-l las să dărdăie de frig în prag, mătușă, răspunse Jessie pe un ton sec, răsufând ușurată la vederea zâmbetului celeilalte.

Pe drum spre dormitor își scoase hainele ude și își uscă părul. Culese o pereche de papuci de pe etajeră, apoi ezită. Aruncându-i aiurea, se îndreptă spre debara, îi cercetă conținutul și alese o rochie de lână de culoare mov pe care o îmbrăcă. Se cercetă în oglindă, observând fără prea multă înfumurare că vechea rochie favorită încă o prindea bine, culoarea accentuându-i roșul-auriu al părului, iar croiala lăsând să se vadă formele feminine ale corpului.

Ignorând vocea care îi răsuna în cap, se așeză în fața măsuței de toaletă și își creiona ochii în negru, apoi își aplică un strat de ruj de culoare roz pe buze. Luă sticla sa preferată de parfum și își umezi încheiturile mâinilor, apoi îngheță, privind în oglindă. O fată cu ochi mari, dezorientați, de culoare gri se uita la ea zăpăcită. De-a ce se juca? Haide, știi exact ce faci, îi răspunse vocea din capul său.

Se încordă auzind soneria și se ridică în picioare. Strecurându-și în picioare o pereche de pantofi de seară fără

toc, se îndreptă spre intrare. Cu o expresie bine dispusă deschise ușa.

– Ai venit mai devreme..., începu nerăbdătoare, însă zărind silueta înaltă din prag încremenii.

– Bună seara, Jessica.

– A, tu erai, murmură ea, cu vocea exprimându-i clar dezamăgirea. Am crezut...

Se întrerupse.

– Dorothy nu e gata.

Ridică din umeri.

– Cred că mai bine ai intra.

Nările i se umplură de parfumul subtil de after shave, amestecat cu mirosul mentolat de pastă de dinți. Intorcându-i spatele într-o clipă, îl conduse sus în camera ' de zi.

– Poți aștepta aici, îi spuse ea scurt.

– Mulțumesc, murmură Tom distant.

Aruncând u privire șemineului, el se tolăni într-un scaun, întinzându-și picioarele în față într-un mod arogant. O cravată roșie de mătase fusese legată la gâtul lui, contrastând cu albul cămășii.

– Simte-te ca acasă.

Jessie îl cercetă pe sub genele lungi, iritată peste măsură de atitudinea lui relaxată, de aerul său masculin sigur pe sine cu care domina încăperea. Era prima dată când el vizita Long Dream și arăta deja ca și cum ar fi fost proprietarul casei. Lumina palidă care venea de la veioza din spatele lui îi arunca umbre pe figură și îi întuneca ochii, dându-le o nuanță bleumarin. întoarse capul în altă parte, îndreptându-se spre masă.

– Te rog să mă scuzi, dar mă cam grăbesc, îi spuse ea cu o politețe înghețată și permițându-și să zâmbească ușor.

– Stai jos, Jessica!

• Se opri, tresărind instantaneu la auzul vocii autoritare. Cine își închipuia el că e dând ordine în casa aceasta? îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Nu sunt la lucru acum, domnule profesor Bannister.

– Ia loc!

Se întoarse spre el, cu ochii aruncând fulgere.

– Nu sunt nici minoră și n-am nici zgardă!

Însă, spre dezamăgirea ei, se trezi ascultând ordinul și cufundându-se neputincioasă în canapea.

' – Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost o greșeală, îi zise el aspru, fără nici o introducere. Pe care eu nu mai am de gând s-o fac a doua oară.

Jessie se rezemă de spătar și își puse un picior peste celălalt. Erau cuvintele lui o scuză? Și care fusese acea „greșeală”? Că o sărutase⁹ Sau că făcuse acele insinuări⁷ Zâmbi calmă.

– Ți-e teamă că o să-i spun lui Dorothy? întrebă pe un ton dulceag.

El surâse.

- Deci cum îl cheamă⁹
- Ce⁹ făcu Jessie fără pic de eleganță, luată prin surprindere de întrebarea neașteptată.
O, la naiba! Uitase complet de întâlnirea ei născocită... Se îndreptă. N-avea încredere în surâsul lui leneș, în strălucirea ochilor lui.
- Țț, țț, Jessica. Nici măcar nu-ți amintești cum îl cheamă El râse încet.
- Nu cred că viața mea personală e treaba ta, zise ea cu răceală, strângând în mâini mânerul de lemn ale fotoliului.
Cine o pusese oare să se lanseze în minciuna aceea copilărească? se certă singură. Era din ce în ce mai conștientă de ochii albaștri care rămăseseră fixați asupra figurii sale și simțea cum i se încordează fiecare mușchi din corp sub privirea lui batjocoritoare, în timp ce se străduia să nuroșească. Credea că scăpase de acest obicei în adolescență, însă de când dăduse cu ochii de Tom, părea să se întoarcă la starea ei din acele zile, gândi cu amărăciune. Ca și cum stăpânirea lui de sine i-o împrăștiă pe a sa.
- Tom, îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți. Privirea lui Jessie se întoarse spre ușă, în timp ce Dorothy pășea înăuntru, apoi se uită la Tom, asistând la încântarea specific masculină a acestuia când se ridică în picioare.
- Arăți minunat, Dorothy, murmură el încet pășind spre noua venită.
Oprindu-se, o sărută ușor pe obraz.
Avea dreptate, gândi Jessie ignorând golul care i se instalase în stomac. Dorothy arăta într-adevăr minunat. Rochia roșie de mătase, împodobită cu un colier simplu de perle, se potrivea perfect părului și ochilor negri. Arăta distinsă și elegantă... de fapt, perechea perfectă a bărbatului înalt cu figură inteligentă. Simți că i se uscăse gâtul.
- Ne vedem mai târziu, Jess.
- Petrecere frumoasă, îi răspunse Jessie mătușii sale.
Auzi vocea lui Tom îndepărtându-se, urmată de râsul lui Dorothy drept răspuns în timp ce pașii lor se pierdeau pe scări. Sărind în picioare, aprinse televizorul și se trânti înapoi pe canapea, unde rămase cu ochii fixați asupra imaginilor din ecran. El nici măcar nu-i mai aruncase o privire după ce Dorothy își făcuse apariția, nici măcar nu avusese politețea să-și ia la revedere, uitase complet de existența ei.
La început se gândi că sunetul ascuțit venea din televizor, pentru a-și da seama imediat, ca și cum s-ar fi trezit din somn, că era telefonul. Se ridică, fără prea multă tragere de inimă, și răspunse.
- Alo, Pistruiato!
- William!
Ii recunoscuse vocea într-o clipă.
- Ce mai faci? Am crezut că ai luat gripă.

El putea s-o mai înfuriune uneori cu atitudinea, sa neglijentă față de mătușa ei, însă ea ținea într-adevăr la William, pe care îl cunoscuse mai întâi Dorothy când avusese grijă de actele proprietății Long Dream. Cu timpul se dovedise a fi un prieten credincios pentru amândouă.

– Era numai o durere de cap. Și tu ce mai faci?

Discutară într-o doară câteva minute, apoi William îi ceru inevitabil să i-o dea pe Dorothy la telefon.

– Mi-e teamă că nu-i acasă.

– Doar nu lucrează sâmbăta noaptea?

Jessie privi telefonul gânditoare. Oare William și-o imagina pe Dorothy neavând nici un fel de viață personală? Că dacă nu lucra, trebuia să stea închisă în casă așteptându-i lui telefoanele? De ce naiba se arăta întreaga specie de masculi atât de arogantă?

– De fapt a plecat la teatru.

Ezită câteva clipe. La urma urmei, ce să se mai ascundă după deget?

– A plecat cu Tom Bannister.

Dacă William o considera pe Dorothy o simplă prietenă, atunci nu trebuia să-l deranjeze dacă ea se întâlnea cu alt bărbat. Iar dacă vestea îl tulbura, atunci n-avea decât să fie impulsul care să-l pună în mișcare.

Urmă o tăcere adâncă la celălalt capăt al firului și Jessie ar fi dat orice să-i poată vedea expresia lui William.

– Aha, înțeleg, zise el într-un târziu.

își drese glasul.

– Ăă... e o treabă serioasă cu tipul ăsta, Bannister⁹

Buzele lui Jessie se arcuiră. Așa deci, se trezise la viață monstrul cu ochi verzi? Fără să-și dea seama începu să deseneze cu piciorul modelul covorului. Habar n-avea ce sentimente îi trezea Tom lui Dorothy. În definitiv, reluaseră legătura abia în urmă cu câteva zile...

– Da, se auzi spunând și nu-i veni să-și creadă urechilor. E serioasă treaba. Foarte.

Urmă o nouă pauză.

– Dar el? El are aceleași sentimente? Vreau să spun, mă gândesc la Dorothy. N-aș vrea să fie rănită...

Chiar așa, William? Ochii ei se întunecară când se gândi mai bine. Aerul complet satisfăcut al lui Tom din dimineața după ce o întâlnise din nou pe Dorothy, privirea din ochii lui din seara aceasta. Inima i se strânse pe neașteptate.

– Da, răspunse încet; forțându-se să răspundă cu buzele uscate, are aceleași sentimente.

N-ar fi trebuit să discute despre Dorothy în felul acesta... Trase aer adânc în piept.

– Dacă nu ești atent, William, o s-o pierzi, adăugă la repezeală și înainte ca el să aibă timp să răspundă, trânti receptorul în furcă.

Consternată, se întoarse pășind încet în camera de zi unde se așază, privind fix înainte. Nu avea nici un drept să se amestece în viața lui Dorothy.

Ei, și la urma urmei! își ridică bărbia într-un gest sfidător. Vrusese doar s-o ajute pe Dorothy și pe de altă parte era timpul ca cineva să-l pună pe William în mișcare, să-l facă să înceteze de a o mai considera un bun care-i aparținea fără efort.

Ei, las-o baltă, Jessica! Pe cine încerci să păcălești? Nu acționezi din pur altruism, ai vrut ca William să se amestece înainte ca relația dintre mătușa ta și Tom să avanseze. Recunoaște, își ordonă cu asprime, devenind palidă. Ești geloasă.

Era geloasă pe persoana la care ținea cel mai mult din lume și căreia îi datora ceva ce n-avea cum să răscumpere, geloasă pentru că acea persoană își petrecea seara cu un bărbat pe care ea însăși îl întâlnise abia în urmă cu trei zile. Mai mult, un bărbat care îi arătase chiar disprețul. întreaga situație era atât de hilară, încât ar fi trebuit s-o facă să râdă...

Totuși nu se punea problema să-i placă Tom Bannister, își zise cu încăpățănare. Nu pusese stăpânire nici pe inima, nici pe mintea ei. Nu, era ceva mai elementar decât asta, gândi cu dezgust. Atracție fizică. Umilitor și degradant de simplu. Strânsese din dinți. Cum putea să fie atât de slabă, atât de superficială încât să se lase atrasă de un bărbat, nu prin rațiune sau sentimente, ci doar la comanda hormonilor?

Tendoanele gâtului i se încordară, în timp ce stomacul i se strânse. Imaginea lui Tom zâmbind spre Dorothy, îmbrățișând-o, sărutând-o... îngrozită și rușinată de îndrăzneala gândurilor sale, se ridică imediat în picioare și începu să măsoare încăperea cu pași repezi. Oprindu-se la un moment dat, trase aer adânc în piept.

Orice avea să se întâmple, nu trebuia să facă nimic prin care să-i trezească suspiciunea lui Dorothy și care să-i strice relația cu Tom. Cu ani în urmă fusese involuntar cauza despărțirii dintre Dorothy și Lewis Bannister și soarta o apropiase acum de fratele geamăn al bărbatului pe care Dorothy îl iubise odată. Și de data aceasta, gândi Jessie hotărâtă, n-avea de gând să fie răspunzătoare pentru nefericirea mătușii ei.

Deodată își zări figura palidă și încordată în oglinda de deasupra șemineului și începu să zâmbească. Ce nobil din partea ta, Jessica, dar nu cumva ai întrecut măsura puțin⁹ Dorothy nu făcuse decât să meargă la teatru cu Tom, pentru numele lui Dumnezeu, și nu să fugă în lume împreună cu el, pe un cal alb...

Jessie ridică privirea din podea, unde juca un joc complicat cu Mark, într-o brambureală de cuburi, bețișoare și mașini de plastic, după niște reguli care îi depășeau capacitatea de înțelegere.

' Dorothy și Tom stăteau pe canapea, cu o tavă cu cești de cafea în fața lor, așezată pe măsuță.

– E rândul tău, anunță Mark.

– Așa-i.

Sperând că făcea o mișcare bună, Jessie luă un bețișor și îl folosi pentru a îndrepta un cub spre un autocamion-jucărie.

– Nu cred că ai înțeles, clătină Mark din cap dezaprobat.

Poate mai degrabă să jucăm altceva mai simplu.

– Da, acceptă Jessie cu umilință.

Probabil ar fi ajutat-o mai mult dacă s-ar fi concentrat asupra a ceea ce făcea, însă atenția ei zbura aiurea.

Mark adună cuburile și mașinuțele, le puse într-o pungă pe care o adusese cu el și scoase o tablă de șah. După cum se vedea, își luase în serios rolul de a o distra în acea după-amiază, gândi ea amuzată. Ochii ei străluciră spre canapea. Brațul lui Tom se întinsese de-a lungul spătarului; încât aproape îi atingea umărul lui Dorothy. își întoarse repede privirea în altă parte.

De când o salutase la sosire, Tom abia dacă mai schimbuse câteva cuvinte cu ea, și acelea pe un ton de indiferență politicoasă cu care s-ar fi adresat oricărui străin, în timpul prânzului își concentrase atenția asupra lui Dorothy. între timp Jessie fusese monopolizată de Mark și evitase în mod constant să privească spre Tom. Masa în sine, o friptură tradițională, fusese, după murmurale apreciative, excelentă, deși ea abia dacă gustase.

Pisica târcată intră leneșă în cameră și, cu o perversiune felină, se tolăni în mijlocul tăbliei de șah și începu să se joace cu piesele negre și albe.

– Mă întorc imediat, murmură Jessie ridicându-se în picioare.

Băiețelul înclină din cap fără s-o privească, întreaga lui atenție fund captivată de noua prietenă. Ea păși de-a lungul covorului apoi se opri în prag, uitându-se peste umăr. Ochii ei cercetară cele trei siluete și simți că i se strânge inima. Arătau ca o familie perfect fericită. Tom și Dorothy nu vorbeau, însă tăcerea lor avea o familiaritate iritantă, arătând legătura care urma să existe mereu între ei, o legătură menținută de experiențele pe care le avuseseră împreună și de amintiri. Dintr-o dată se simți lăsată complet pe dinafară, înfrigurată, izolată, singură...

înghițând în sec, se îndreptă spre bucătărie. Dorothy fusese dezamăgitor de secretoasă în timpul micului dejun cu privire la seara precedentă. în mod clar îi plăcuse piesa de teatru, însă nu spusese nimic despre Tom.

Jessie își cercetase mătușa cu atenție. Arăta îmbujorată, excesiv de fericită ca o femeie gata să se îndrăgostească? Fusese greu să ajungă la o concluzie în privința lui Dorothy, așa cum stătea și citea ziarul, îmbrăcată în halat de casă și având un prosop înfășurat în jurul capului proaspăt spălat.

întinzându-se după coșul cu pîine, Jessie culese cojile uscate și le puse într-o pungă de plastic. Cum era oare să fii îndrăgostită de un bărbat? Să depinzi de o altă ființă umană pentru fericirea ta? Se înfioră, simțând un tremur în lungul spinării și ochii i se întunecară.

Repezindu-se în dormitor, își scoase cămașa roz și o înlocui cu una bleumarin. Privi în treacăt în oglindă, își trecu mâna prin pletele roșcate și cărlionțate, apoi, luându-și jacheta, se îndreptă spre ieșire.

Deschise ușa la sufragerie, fiind lăsată perplexă în primul rând de bărbatul blond care stătea într-un fotoliu în fata focului. Nu auzise soneria.

– Bună, William.

El se ridică în picioare și o sărută ușor pe obraz.

– Arăți bine, Pistruiato. Îmi place părul tău scurt.

– Mulțumesc.

Porecla copilăroasă o irită pe neașteptate, o făcu să se simtă de șase ani.

– Deci de data asta cât o să stai acasă? continuă William așezându-se din nou și zâmbindu-i lui Dorothy care îi înmână o ceașcă de cafea.

Jessie ridică din umeri.

– Nu sunt sigură.

Simțea o oarecare compasiune pentru William. În ciuda surâsului său bine dispus și stăpân pe sine, acesta era în mod evident neliniștit. Probabil se așteptase s-o găsească singură pe Dorothy și îl descurajase prezența lui Tom pe canapea. Ochii lui se întorceau mereu în direcția acestuia, măsurând nemulțumit bărbatul din fața sa. Un duel cu pistoalele în zorii zilei? Ea își strânse buzele, reținându-și un hohot de râs nestăpânit.

– După cât te știu eu, o să te mănânce tălpile de Crăciun.

– Poate, zise ea evaziv.

Se încordă, simțind privirea lui Tom ațintită asupra sa și îi aruncă o privire prudentă pe sub gene. Tresări când întâlni expresia încremenită de pe figura lui. De ce naiba se arăta atât de dezaprobator? Pentru o fracțiune de secundă ochii li se întâlneau, iar ea și-i plecă prima, îndreptându-și în mod deliberat atenția spre Mark care stătea încă trântit pe covor, lângă pisică.

– N-ai vrea să mergi la râu ca să hrănești rațele?

El înclină din cap entuziasmat și sări în picioare.

– Mă duc să-mi iau haina.

– O să-ți trebuiască și ghete, îl, sfătui Jessie, care zărise o perche de bocanci în sacul lui. Mark se pregătise pentru orice situație. Ne vedem mai târziu, murmură ea spre întreaga încăpere, îndreptându-se spre ușă.

– Vin și eu cu tine.

Jessie se încordă surprinsă și plină de spaimă când auzi vocea groasă, iar când se întoarse îl văzu pe Tom ridicându-se în picioare cu un aer lejer. Nici nu-i trecuse prin cap că

poate ea nu avea chef de compania lui. Și nu se lăsase câtuși de puțin impresionat de prezența lui William, nu-i păsa că o lăsa pe Dorothy singură cu acesta.

– O să fie plin de noroi pe malul râului, de la ploaia de ieri, zise ea cu răceală, ațintindu-și ochii asupra pantofilor lăcuiți ai lui Tom.

– Am întotdeauna o pereche de bocanci în portbagaj, răspunse el netulburat.

Ridică o sprânceană.

– îmi dai cheile?

Înălțând din umeri, Jessie aduse cheile și pâinea veche din bucătărie, apoi îl conduse pe Mark în josul scărilor, până afară.

Odată ce Tom își luase ghetetele și jacheta, ea le arătă daimul lui și lui Mark, spre capătul grădinii, apoi pe poartă spre cărarea care ducea la râu.

– Rațele stau de obicei mai Ia vale, după cotitură, îi spuse lui Mark. Fii atent să nu aluneci, strigă în urma lui când acesta o luă la fugă, speriiind două lișițe care se ascuseseră repede printre sălcii.

– N-o să alunec, o asigură el călcând voios într-o baltă noroiasă.

De obicei lui Jessie îi plăcea să rătăcească de una singură pe malul râului, savurând liniștea și calmul naturii. Era un loc ce favoriza gândirea, visarea. Însă astăzi nu mai avea același farmec. Nu Mark era cel care-l tulburase, ci bărbatul care pășea tăcut lângă ea. Era prea conștientă de prezența acestuia, nu reușea să facă abstracție de el, și totuși, în același timp, se simțea izolată. Ii aruncă o privire rapidă, cercetându-i trăsăturile masculine. Expresia lui era ascunsă și nu lăsa să i se ghicească gândurile cu nici un chip. I-ar fi luat o viață întreagă să-l înțeleagă pe acest bărbat, să priceapă în ce fel îi mergea mintea. Înfuriată pe neașteptate, dădu cu piciorul într-o petricică.

Mark se oprise, privind un bărbat de pe malul celălalt care își dresa câinele de vânătoare.

– Tu de ce nu ai câine? o întrebă el pe Jessie curios. Nu-ți plac câinii?

– Ba da.

Jessie zâmbi, simțind cum i se risipea încordarea.

– Atunci de ce nu-ți iei unul?

Fără să mai aștepte răspunsul, el o luă la fugă înainte pe cărare.

Poate că o să-mi iau un câine într-o zi, medită Jessie, într-o zi. Erau atâtea lucruri pe care avea să le facă în ziua aceea îndepărtată. Să ocupe un post la universitate. Să-și aleagă o carieră. Să se așeze la casa ei...

– Câinii înseamnă un angajament. O obligație.

Jessie își întoarse ochii spre figura întunecată când vocea distantă și aspră îi întrerupse gândurile.

– Și ce vrei să spui cu asta? întrebă pe un ton înghețat.

Ce credea el că voia ea să facă, să se repeadă și să cumpere un pui de câine ca să-l abandoneze câteva zile mai târziu?

– Îți atrăgeam doar atenția asupra a ceea ce este evident, răspunse el cu răceală. Animalele, ca și copiii, nu sunt ceva cu care să te joci câteva minute și apoi să-l pui într-un sertar după ce ți-a trecut cheful. Ei îți cer un angajament pe termen lung.

Ochii lui arătau ca două bucăți de gheață.

– Și asta e ceea ce ai evitat toată viața, nu-i așa Jessie?

– Angajament la ce? Îi aruncă ea. Carieră? Un bărbat⁹ Numai pentru că am ales să nu mă alătur speciei de rozătoare sau să mă joc de-a familia fericită...

A, de ce-și mai dădea osteneala? Bărbatul acesta n-avea decât să creadă ce voia despre ea. Și de ce se mai obosise să-i țină companie dacă nu vrusese decât s-o enerveze?

Se întoarse să se uite în altă parte și totul îi zbură din minte când zări expresia încântată de pe figura lui Mark care descoperise rațele.

– Ai grijă, îi strigă dintr-o dată neliniștită când acesta se apropie de malul râului, devenind conștientă de apa adâncă la câțiva pași de el.

O singură alunecare... Se repezi spre el, însă Tom era deja acolo și îl apucase pe Mark de braț.

– Poftim.

Ea îi întinse punga cu pâine și se trase un pas în spate. Neobservată, rămase în picioare, privind cum băiețelul, protejat de bărbatul puternic, atrăgea rațele spre mal. Înghiți, încercând să-și îndepărteze încordarea care îi cuprinsese gâtul. Simțea în interior o durere aproape intensă.

– Tu nu vrei să le dai mâncare? se întoarse Mark întinzându-i o coajă de pâine.

Jessie zâmbi, făcu un pas înainte, călca pe un smoc de iarbă și alunecă. În clipa următoare pământul îi fugi de sub picioare și se trezi pe spate în mocirlă.

– Ce căzătură unchiule, Tom!

Încercând să-și regăsească răsuflarea, ea reuși să se ridice cu greutate în capul oaselor. Mark se uită fix la unchiul său.

– Nu ți-ai sucit încheietura din nou, nu-i așa? adăugă el neliniștit.

– Nu.

Tom ciufuli părul pe capul băiețelului.

Să-l ia naiba cu încheietura lui cu tot! La ea nu se gândea nimeni? Jessie se uită la amândoi, nevenindu-i să creadă. Putea să fi zăcut mult și bine, inconștientă, din partea lor! Înfuriată, se ridică în picioare.

– Te simți bine? Îi aruncă Tom o privire în timp ce se îndrepta spre ei.

Deci își amintise până la urmă de existența ei.

– Nu, nu mă simt bine deloc, îi răspunse ea.

Încercă în zadar să îndepărteze noroiul ud de pe hainele sale, și nu făcu decât să-și mânjească mâinile și fața. Se

simțea atacată de umezeală, înfrigurată și nefericită, iar Tom și Mark înrăutățeau situația și mai mult stând acolo și uitându-se la ea de parcă ar fi fost un animal care se strecurase din vreo vizuină de sub pământ la suprafață.

– Puteam să-mi pierd cunoștința, deșteptule.

În realitate nu existase pericolul să cadă în râu, și pe de altă parte, ar fi fost de ajuns să o fi prins cineva de braț. Doar nu era o minge de rugby.

– Șoc întârziat, îi murmură Tom lui Mark, care clătină din cap aprobator.

Figura lui se luminează.

– Îți sângerează mâna, arată el fără să-și poată ascunde satisfacția.

– Chiar?

Vampir mic!

Tom se îndreaptă spre ea.

– Ia să văd.

Când simți degetele puternice atingându-i încheietura tresări, smulgându-și mâna înainte ca el s-o fi putut examina.

– E doar o zgârietură, zise ea scurt.

El o domina cu statura înaltă, privind-o întunecat, cu o expresie din care nu se putea ghici nimic.

– Tremuri, spuse el încet, și își desfăcu fermoarul de la propria jacheta.

Gura ei se strânse într-o linie dreaptă, în timp ce ochii îi străluceau revoltați. N-avea nevoie de jacheta lui afurisită. N-avea nevoie de nimic de la acest bărbat. Însă cu Mark, care stătea acolo ca un spectator interesat, n-avea altă soluție decât să accepte.

Se feri de atingerea lui când el îi puse jacheta pe umeri, menținând distanța, în timp ce instinctul îi dicta să-i arunce haina înapoi în brațe.

– Mulțumesc, murmură printre dinți, după care îi întoarse spatele.

Tom impuse un ritm rapid când o luă înapoi de-a lungul cărării, încât Mark trebuia să fugă din timp în timp pentru a reuși să se țină după ei. Se făcea seară, ceața de pe râu răspândindu-se pe coline și transformând poneii care pășteau pe celălalt mal în fantome argintii.

– Arată de parcă nici n-ar avea picioare, observă Mark fascinat, luând-o pe Jessie de mână fără să-și dea seama.

– Mm.

Jessie îi zâmbi. El continuă să sporovăiască netulburat pe tot parcursul drumului, nesesizând tensiunea dintre cei doi adulți. Sau poate doar ea se simțea atât de încordată și cu nervii la pământ? Probabil arăta ridicol în haina lui Tom și mânjită cu noroi pe față. Zâmbetul lui Dorothy când le deschise ușa îi confirmă bănuielile.

– Îmi pare rău, am uitat să iau cheia.

Își aruncă bocancii din picioare. Mașina lui Willian dispăruse, deci probabil plecase acasă.

- Ce-ați pus la cale? se interesă mătușa ei, iar Jessie o văzu schimbând un zâmbet cu Tom. Se simțea ca un copil rău care plănuiise să-i facă o farsă celui mai bun prieten. La naiba, unde-i dispăruse simțul umorului? De ce era atât de iritată? Se aplecă și îl-ajută pe Mark să-și scoată ghetetele.

- Rămâi la ceai, Tom? murmură Dorothy.

El își privi ceasul.

- De fapt, Dorothy, cred că e timpul să plec. însă îți mulțumesc oricum.

Se întoarse spre Mark.

- Hai și adună-ți jucăriile, bine?

Mark se grăbi ascultător spre camera de zi, în timp ce Dorothy dispăruse să-și caute cheile de la mașină. Stânjenită de tăcerea adâncă ce se lăsase în cameră, Jessie începu să-și desfacă fermoarul de la jacheta lui Tom, înjurând în gând când acesta se împotmoli la mijloc. Degetele ei, încă amortite de frig, se străduiau zadarnic.

- Stai. Lasă-mă pe mine.

Ea- sări ca friptă când mâna lui i-o atinse pe-a ei, și se trase înapoi.

- Mă descurc și singură!

- Termină, Jessica!

Vocea lui șfichiui aerul ca un bici. Ea îl privi imediat. Sprâncenele lui erau încruntate amenințător și uri mușchi i se zbatea în dreptul maxilarului puternic.

- Nu... nu înțeleg ce vrei să spui.

Nu-l văzuse niciodată atât de înfuriat.

- Ba știi foarte bine ce vreau să spun. Scenele astea de fecioară timidă!

Fixând-o cu privirea, se apropie intenționat de ea.

- Poftim, iar începi! mârâi el când ea făcu un pas involuntar în spate. A fost de ajuns un sărut nesemnificativ și acum sunt văzut în rolul posibilului violator? Asta e?

Buzele lui se strânseseră amenințător.

- Ce-ar fi să stabilim un lucru. Singurul gen de relație pe care mă interesează s-o am cu tine este profesională. Și chiar aceea, te asigur, nu e absolut necesară, și...

Se întrepruse, întorcându-se spre Mark care tropăia în jos pe scări, urmat de Dorothy.

- Ești gata, Mark?

Îi zâmbi nepotului său, în timp ce de pe figură îi dispăruse orice urmă de mânie.

Cum se putea schimba atât de fulgerător? se întrebă Jessie neîncrezătoare. Arăta atât de liniștit, de detașat, ca și cum în ultimile minute vorbise despre vreme. Degetele ei tremurânde traseră din nou de fermoar, reușind de data aceasta să-l desfacă. Scoțându-și ușurată jacheta, i-o întinse lui Tom. Acesta și-o aruncă pe unul din umerii săi puternici.

- Ne vedem mâine, Jessie, zise el într-o doară.

Ochii lui albaștri o fixară pentru o clipă, după care se întoarse și o urmă pe Dorothy afară.

- Pa, Jess.

Mark se aruncă de gâtul ei fără să stea prea mult pe gânduri.

- O să te umpli de noroi, murmură Jessie cu blândețe, urmărind silueta scundă care dispărea pe ușă.

Se atașa prea mult de Mark, medită ea câțva timp mai târziu, când stătea cufundată în cadă. Însă, la urma urmei, de ce nu? Cu cât mai multe persoane țineau la un copil, cu atât era mai bine. Și chiar când contractul ei cu Tom se încheia, putea să continue să-l vadă pe Mark care avea să o viziteze pe Dorothy.

Își strânse buzele, simțând cum o săgeta furia, și scăpă săpunul în apă. Doamne, el era dezgustător de nesuferit! Hotărârea de a nu se mai gândi la el dispăruse aiurea. Scene de fecioară timidă! Dacă ar fi știut el cât de mult se ap. jpai.,0 de adevăr cu acea ironie... Simți că i se face rău, în timp ce șira spinării îi era străbătută de un fior. Era timidă și îngrozită, gândi mohorâtă. Însă nu din cauza lui... ci a ei.

- Jess?

Auzi sunetul vocii lui Dorothy ca de departe și își dădu seama că mătușa sa ciocănea la ușa băii. Probabil se mișcase repede dacă reușise să-i ducă acasă pe Tom și Mark într-un timp atât de scurt.

- Mai ai mult? Vreau să-ți spun ceva.

Jessie ieși imediat din cadă și se înfășură într-un prosop larg, intrigată de nerăbdarea din glasul mătușii ei. Deschise ușa, accentuându-i-se curiozitatea când observă ochii strălucitori și obrajii roșii ai lui Dorothy.

- Spune-mi, o imploră.

- O, Jess, m-a cerut în căsătorie!

CAPITOLUL 7

Jessie se uită fix la mătușa ei, cu o expresie încremenită. Ise făcuse rău, iar stomacul i se strânse dureros.

- Ce s-a întâmplat? Nu te bucuri?

Zâmbetul fericit al lui Dorothy fu înlocuit de _ o încruntătură nedumerită.

Străduindu-se din toate puterile, Jessie reuși să își arcuiască buzele într-un zâmbet derizoriu, fără să fie însă în stare s-o privească în ochi pe Dorothy.

- Bineînțeles că mă bucur. E minunat.

Oare entuziasmul din vocea ei îi sunase lui Dorothy la fel de fals cum sunase propriilor sale urechi?

- Eram doar surprinsă.

Nu fusese pregătită pentru asta. Nu încă. Nu-i venea să creadă că mătușa ei s-a lansat legată la ochi în așa ceva, că s-ar mărita cu un bărbat pe care îl întâlnise doar de trei ori după o pauză de mai bine de zece ani.

- Când a... ? Ați stabilit data... ? Și agenția... ?

Nu se putea opri din a bate câmpii. Când naiba făcuse Tom cererea în căsătorie? În seara care trecuse? Oare Dorothy păstrase secretul toată ziua?

- Am lăsat urme umede peste tot... Mai bine mă duc să mă îmbrac.

' Fără să-i mai dea ocazia lui Dorothy să adauge ceva, închise ușa de la baie. Nu voia decât să se ducă în dormitor neștiută de nimeni, să se trântască în pat și să-și tragă cuverturile peste cap.

Un val de autodispreț o cuprinse. Gândește-te la Dorothy, se îndemna. încetează să te mai arăți așa egoistă.

Nu-i strica fericirea. Păru că toată energia i se împrăștie aiurea când fu nevoita să se șteargă cu prosopul și să-și tragă pe ea o pereche de blugi și un pulover închis la culoare. Răsuflând adânc, deschise ușa de la baie.

Dorothy era în hol, murmurând ceva în telefon. Puse apoi receptorul în furcă și se întoarse.

- Era mama lui William. Tocmai i-a comunicat vestea, iar ea ne-a invitat în seara asta la o petrecere de familie.

- William? Te măriți cu William?

Cum putuse să fie atât de zăpăcită, de proastă?

- Te-a cerut în căsătorie în seara asta? O, Dorothy e cea mai minunată veste. Sunt atât de fericită.

- Dar ți-am spus... Cu cine credeai... ?

Dorothy se uită fix, complet uimită.

- O, Jess, doar n-ai crezut...

- Abia mi-am dat seama, asta-i tot, zise Jessie eschivându-se și se aruncă de gâtul mătușii sale, îmbrățișând-o. După toți anii ăștia ți-a cerut mâna, în sfârșit!

- Se pare că cineva i-a sugerat că era gata să mă lansez într-o aventură înfocată cu Tom Bannister, spuse Dorothy pe un ton sec, iar el a descoperit că era gelos.

- Cerule, murmură Jessie cu ochii mari, apoi izbucni în râs.

Jessie scoase foia din mașina de scris și se întinse leneșă. Mark trebuia să se întoarcă în curând de la școală. Urma să-i facă plăcere să mai audă și glasul altcuiva, medită melancolică, ridicându-și ochii pentru a privi peste masa de stejar la bărbatul din fața ei. Nu-i spusese nici un cuvânt toată după-amiaza. Numai dacă nu punea la socoteală acel mărâit cu care îi înmânase un teanc de scrisori.

Ce se schimbasesc, deci? Tom abiâ dacă îi vorbise toată săptămâna, adresându-i-se numai când era absolut necesar, și chiar atunci cu o asprime care aducea mai degrabă cu lipsă de politețe. Ochii ei se ațintiră asupra capului brunet, începea să-i fie teamă să vină la lucru în fiecare dimineață, să-i fie teamă de figura înghețată și imobilă cu care o întâmpina Tom. Numai clipele petrecute cu Mark, când acesta se întorcea de la școală, făceau ziua mai ușor de suportat.

În ciuda apropierii fizice în care își petrecea majoritatea timpului, Tom părea să fi uitat complet de existența ei. Uneori ea era obligată să-i pună o întrebare, iar el ridica ochii inexpresivi, privind-o într-o tăcere absolută înainte de

a-i răspunde, ca și cum îi era greu să-și amintească cine era persoana din fața lui. Apoi când își aducea aminte, figura pe care o făcea arăta că regretă necesitatea de a-i îndura prezența temporară în casa lui.

Ea nu se putea relaxa niciodată și era mereu, pe nedrept, conștientă de prezența lui masculină și tăcută. Munca nu era excesiv de obositoare, și totuși se întorcea extenuată fizic și psihic la Long Dream, din cauza risipei de energie nervoasă. Însă, așa obosită cum era, abia dacă reușea să adormă noaptea, scufundându-se într-o stare de moțăială pentru a se trezi înainte de răsăritul soarelui în sunetul sâcâitor al ceasului deșteptător.

Se auzi un ciocănit în ușă și doamna Craven păși înăuntru aducând o tavă. După ce așează în silă o ceașcă de ceai în fața lui Jessie, se îndreptă spre biroul lui Tom.

– Mulțumesc, Helen.

El îi aruncă un zâmbet leneș, iar micuța femeie surâse drept răspuns.

Ce dezamăgitoare se dovedise a fi menajera temporară, medită Jessie cu amărăciune. Niște zâmbete aruncate, iar acum era gata să-i mănânce lui Tom din palmă.

– Am preparat niște prăjituri cu fructe, din acelea care vă plac atât de mult.

– Sunteți foarte drăguță.

Oh, doamne! Să-mi aducă repede cineva un lighean! Jessie își strâmbă buzele disprețuitor. Doamna Craven se topea de-a dreptul sub privirea ochilor albaștri. Cum putea să fie atât de ușor de înșelat și să nu distingă dincolo de acest farmec superficial? Farmec, medită ea iritată, pe care Tom nu considera necesar să și-l exercite asupra secretarei sale.

– Eu n-o să fiu aici mâine, și nici în weekend, iar Mark ar face bine să vină luni, deci...

Tom se ridică în picioare și îi întinse un plic.

– Mulțumesc pentru tot, murmură el, conducând-o până la ușă.

Jessie se aplecă repede asupra mașinii de scris, aaincându-i o privire fugară când el se întoarse la birou. Habar n-avea la ce lucra el în acel moment. Părea să-și fi petrecut majoritatea zilei citind, și întrerupându-se din când în când pentru a-și nota ceva într-un carnetel pe care-l ținea alături. Încheietura lui se vindeca treptat și acum părea să poată ține în mână stiloul; probabil în curând avea să conducă din nou.

Ea își îndreptă privirea afară, spre după-amiaza mohorâtă. În curând avea să fie solstițiul de toamnă, apoi Crăciunul. Ochii ei începură să scânteieze. Unde își propusese oare Tom să-și petreacă vacanța, aici la cabană, sau acasă la ai lui? Știa foarte puține despre el. Fusese tentată să o tragă mai mult de limbă pe Dorothy în legătură cu trecutul lui, cu viața lui dinainte, însă se abținuse. Nu că ar fi avut ocazia s-o facă, de fapt. Abia dacă o văzuse pe

Dorothy singură în săptămâna care trecuse. William devenea din ce în ce mai mult un locuitor permanent la Long Dream.

Își întoarse ochii spre birou. Oare indispoziția lui Tom avea legătură cu logodna lui Dorothy? Era o întrebare pe care și-o pusese fără încetare în ultimele zile. Dorothy îl privea probabil pe Tom ca pe un amic și nimic altceva, însă nu cumva sentimentele lui erau mai profunde? Totuși când aflase despre căsătoria lui Dorothy, Tom păruse complet mulțumit și îi telefonase imediat acesteia pentru a o felicita. Oftă. De ce pierdea atât timp încercând să-l analizeze? Care era scopul?

Adunând foile de hârtie împrăștiate pe birou, le puse în mapă, după care acoperi mașina de scris cu husa. Își trase scaunul, se ridică și începu să pășească încet spre ușă.

– Ai zi scurtă, Jessica?

Ea se încruntă și se întoarse.

– Poftim? Întrebă cu răceală.

– Ești angajată să lucrezi pentru mine de la ora nouă până la ora cinci și jumătate.

El își privi ceasul.

– E patru fără un sfert. La care se adaugă faptul că în ultimile zece minute ai stat cu ochii pironiți spre fereastră.

Deci de fapt o supraveghease, nu-i așa? Constatarea îi provocă o tresărire.

– Dar Mark se va întoarce dintr-o clipă în alta..., începu ea.

Avea să dea buzna pe ușa din spate, cu o foame de lup, așteptându-se s-o găsească în bucătărie pregătindu-i un pahar cu lapte și o felie din prăjitura doamnei Craven. Era curioasă să știe cum mersese repetiția pentru piesă și cum se descurcase el la proba scrisă.

– Și i-am promis că o să-l las să-mi citească, își aminti, vorbind cu voce tare fără să-și dea seama.

– N-aveai nici un drept să-i faci o asemenea promisiune.

Jessie se încruntă. Figura lui arăta de parcă fusese pusă la gheață.

– Agenția nu-ți ia bani pentru timpul pe care-l petrec eu cu Mark, spuse ea supărată.

Asta îl deranja?

– Nu-i vorba de asta, spuse el. Funcția ta temporară în această casă e de secretară. Nimic mai mult.

Funcția ei? Vorbea despre ea de parcă ar fi fost o mașină...

– Și în mod sigur nu trebuie să te ocupi de Mark, continuă el aspru. Așa că pe viitor te rog să-ți amintești că Mark nu intră în atribuțiile tale. Fălcile lui se încordară.

– Nu e o jucărie, la naiba! Nu poți să-l pui înapoi în sertar când te plictisești de el!

Jessie îl privea, nevenindu-i să creadă. Omul era nebun. Chiar credea că acesta era felul în care îl vedea ea pe Mark? Ca pe o distracție temporară? N-avea să se înfurie, își ordonă, pentru că i-ar fi arătat cât de mult o loviseră cuvintele lui.

- Și în loc să stai acolo și să pierzi timpul în continuare, îți sugerez să te așezi și să bați la mașină notițele alea.

El se ridică și se îndreptă spre ușă.

Nu i-o spune, se avertiză singură într-o clipă. Nu spune nimic cu privire la ce-ar putea să facă el cu notițele acelea. Se întoarce la masă și se așeză. De ce îl mai asculta⁹ se întrebă ea neînțelegând. De ce nu depunea armele, ca să poată pleca?

Ce tupeu avea omul! S-o avertizeze să se țină la distanță de Mark ca și cum ar fi avut o influență nefastă asupra lui. Doar se vedea clar cât ținea ea la băiat, nu? Totul era de-a dreptul ridicol. Începu să lovească tastele furioasă. Aproape de cinci și jumătate se opri. își eliberă masa de lucru și mută notițele bătute la mașină pe biroul de stejar. Ochii ei se plecară spre carnetelul în care Tom scrisese toată după-amiaza și își arcui sprâncenele. Era plin de mâzgăleli lipsite de semnificație. Incapabilă să reziste, dădu paginile, descoperind că toate arătau la fel. Țț, țț, domnule profesor. Nu părea deloc să fi avut o zi productivă. De fapt n-ar fi putut să-l acuze nimeni că visase cu ochii deschiși, pentru că Tom Bannister gândise, probabil, profund în tot acest timp. La ce se gândise? Cui îi păsa?

Părăsi încăperea, își recuperează jacheta din hol și se opri, ascultând sunetul pașilor din camera de deasupra. Se îndreptă spre ușa din față, însă se opri din nou, întorcându-se, iar ochii i se întunecară cu hotărâre. Tom Bannister putea să tune și să fulgefe cât avea chef, însă ea nu pleca acasă cu coada-ntrre picioare, fără ca măcar să-și fi luat rămas bun de la Mark.

Cu bărbia ridicată sfidător, pași înapoi de-a lungul holului și deschise ușa de la camera de zi, sprâncenele încruntându-i-se când îl văzu pe băiețelul care stătea în fața focului cu o pătură pe umeri.

- Bună, Mark.

Îi zîmbi, devenind îngrijorată la vederea ochilor lui întunecați și a obrazilor aprinși.

- Bună.

El întoarce capul în direcția ei, însă nu și-l ridică de pe pernă.

- Unchiul Tom a spus că ești ocupată și să nu te deranjez.

- Așa a spus? murmură ea încet, așezându-se pe marginea canapelei.

Îi atinse fruntea ușor cu palma.

- Nu te simți bine?

El o înlănțui cu brațele fără nici un cuvânt, iar Jessie îl îmbrățișă, legănându-l și mângâindu-i părul. Pleoapele lui se închiseră, iar ea îi scoase ușor degetul pe care și-l băgase în gură.

Apoi simți prezența lui Tom în cameră și ridică privirea, îi întâlnești ochii înghețați cu un fior ascuns și așează capul copilului adormit pe canapea, acoperindu-l cu pătura.

Ridicându-se în picioare, traversă încăperea fără să se uite la Tom și se opri în hol unde îl așteaptă.

– Ai chemat un doctor? întrebă încet în momentul în care el își făcu apariția, închizând ușa în urma lui.

– Nu-i treaba ta.

Tom își încrucișă brațele la piept, fixând-o cu o expresie imobilă.

Jessie își înghiți furia și umilința. N-avea să-i folosească la nimic să se certe cu Tom. Dacă măcar ar fi înțeles ce era în capul lui, de ce tocmai astăzi se hotărâse să pună punct relației ei cu Mark.

– A făcut gripă, se vede de la o poștă, zise ea.

– Chiar așa? își arcui el sprâncenele cu ironie. Ce spirit de observație ai!

– Cu gripa nu e de glumit, îi spuse ea, începând să-și piardă calmul. Mai ales la așa o vârstă. Și dacă nu ți-ai dat osteneala să chemi doctorul, atunci o s-o fac eu.

Privindu-l sfidătoare, îi întoarse spatele.

– Ba n-ai s-o faci!

El o prinse de încheietură și o smuci într-o parte.

– Sănătatea lui Mark nu e treaba ta. Înțelege naibii o dată pentru totdeauna!

Degetele lui o strângeau dureros.

– Nu vrei să-mi dai drumul? întrebă ea sigură pe sine.

El era cel care avea nevoie de un doctor. De un psihiatru. Unul specializat în profesori care o luaseră razna.

– Mă doare.

El slăbi strânsoarea, însă nu-i eliberă încheietura imediat. Cu sprâncenele încruntate, îi cercetă urma roșie lăsată pe piele. Ochii i se întunecară.

– îmi pa[^]e rău.

Ea îl privi supărată, refuzând să-i accepte scuzele. Ce se aștepta să-i fi spus? Ai dreptate, domnule profesor. Simte-te liber să mă pui la punct oricând. La urma urmei, nu sunt decât o mașină. De altfel, nu încheietura o durea, și nu mâna îi fusese rănită. Se pregăti să plece.

– Mark a început să se atașeze de tine foarte tare.

Se opri, surprinsă. Deci asta era...

– Nu crezi că mi-am dat seama și singură? spuse încet.

– Da? facu el pe neașteptate. Și ți-ai dat seama și de responsabilitățile care se subînțeleg?

– Crezi că sentimentele mele pentru el sunt temporare, că...

– Tot ce faci tu este temporar, o întrerupse el.

Ochii lui Jessie aruncară fulgere. încerca să discute normal, însă cu acest bărbat era practic imposibil. Tot ce făcea era să o critice.

- Țin foarte mult la Mark, zise ea încercând să fie calmă. Și când o să încetez să mai lucrez aici mi-ar place să continui să-l văd.

- Chiar? Și să-l faci să se atașeze și mai mult de tine? Buzele lui se arcuiră.

- Și apoi ce-o să mai fie? O să dispari dintr-o dată din viața lui? Câteva cărți poștale... Ai idee cât de vulnerabil e Mark?

Ceva se luminează în interiorul ei. Doar ea ar fi fost în stare să înțeleagă asta, să-l compătimizească pe Mark pentru că își pierduse părinții.

- Dar tu ai idee de ce s-a atașat Mark atât de mult de mine? Pentru că eu îl ascult întotdeauna când vrea să vorbească despre mama lui. Pentru că tu nu ai sensibilitatea ca măcar să-i înțelegi această dorință. Pentru că n-ai iertat-o încă pe Rebecca că a avut bunul simț să te refuze în favoarea fratelui ei.

Înspăimântată, închise gura și fu cât pe ce să-și muște limba la vederea expresiei care apăruse pe figura lui și a durerii care i se citea în ochi. Oricare fusese provocarea inițial, simțea că mersese prea departe, li amintise de o femeie care era moartă. Simți că i se face rău de rușine.

Își umezi buzele.

- Tom? zise într-o doară.

Figura lui era acum o mască de gheață și distantă. O, la ce bun să mai încerce? Înfrântă, se îndreptă spre ieșire.

Ajunsese în parcare, gata. să descuie mașina lui Tom, când văzu un automobil alb oprind în fața casei. Un bărbat cu părul cărunt, purtând o geantă neagră în mână, coborî și se îndreptă spre ușă. Jessie intră în mașină și rămase în fața volanului, cu privirea ațintită aiurea prin parbriz. De ce nu-i spusese Tom pur și simplu că îl chemase deja pe doctor? Întreaga scenă neplăcută din hol ar fi putut fi evitată complet.

Tot ceea ce avusese el de făcut fusese să-i dea un răspuns civilizat la întrebarea pusă, o întrebare care apăruse pur și simplu din grija pentru starea lui Mark. Tom n-ar fi trebuit să se arate ostil, să o repeadă în acel mod...

Porni motorul și o luă de-a lungul șoselei, apoi frână brusc în momentul în care în fața farurilor îi apărură siluetele întunecate ale unor vaci. Se rezemă de spătar și privi cum o umbră înfocolită mâna cireada spre ferma care se zărea undeva pe partea stângă.

El era absolut convins că interesul ei pentru Mark era trecător. Cum putea s-o creadă atât de mică la suflet, atât de superficială și insensibilă? Claxonă. Își dorea să nu-l fi întâlnit nicodată pe Tom, gândi cu vehemență, pornind mașina ou prudență când vacile terminaseră de traversat.

Detesta modul în care el îi stăpânea toate gândurile, în care i se strecura în vise și în care îi controla acțiunile. Se cutremura la ideea că în ciuda protestelor sale, îi păsa într-adevăr ce părere avea el despre ea, că îi stătea în

putere s-o rănească. Voia ca lui să-i placă de ea, s-o respecte, voia să-i observe nuanța întunecată de plăcere a ochilor, în fiecare dimineață. Voia... Nu mai știa nici ea ce voia. Voia ca nodul acela chinuitor pe care îl simțea să dispară, să o elibereze, voia ca acel gol din interioara ei să nu mai existe. Voia să fie foarte veselă și fericită ca în urmă cu două săptămâni.

Și tocmai trecuse printr-o intersecție unde ar fi trebuit să se asigure, însă ea nici măcar nu încetinise... Răsuflă adânc, tremurând, simțindu-și mâinile dintr-o dată transpirate. Putea să fi întâlnit un camion în viteză, pe strada principală... Oprind pe marginea drumului, își ascunse fața în palme.

După ce încuie portiera de la mașină în urma ei, Jessie trase aerul rece al dimineții în piept și zâmbi spre cerul senin de deasupra. Era imposibil să fie indispusă într-o asemenea zi.

Zâmbi ca pentru sine, în timp ce se îndrepta spre ușa din spate a vilei. Nu știa ce o făcuse să se lanseze într-o stare așa de melodramatică în seara precedentă, să se panicheze din cauza unui mascul. Ridică din umeri nepăsătoare. Ei bine, nu era complet imună în privința lui Tom, după cum ar fi vrut, însă acceptase asta deja. Nu era ceva ce n-ar fi putut înfrunța, își spuse convinsă. Și nici n-avea să renunțe la Mark fără să fi încercat nimic.

Răsuflând adânc, împinse ușa și intră în bucătărie.

– Bună dimineața. Tom.

El stătea lângă sobă, mestecând într-o oală. Avea bărbia țepoasă, iar părul ciufulit, și părea să fi dormit în blugi și cămașa bleumarin peste noapte. Nu. Arăta de parcă n-ar fi dormit deloc, gândi ea, cercetându-i trăsăturile obosite.

– Cum se simte Mark? întrebă pe un ton neutru, ascunzându-și neliniștea în timp ce își scoase jacheta și o aruncase pe spătarul unui scaun.

– Abia s-a trezit.

Tom se îndreptă spre frigider, scoase o sticlă de suc de portocale, turnă într-o carafa și o puse pe o tavă. Jessie îi observă pentru prima oară firișoarele de transpirație de pe frunte, mărimea ochilor albaștri, moliciunea neobișnuită a mișcărilor de obicei repezi și agile.

– Nu vrei să-i duci tu micul dejun cât fac eu un duș? Budinca e aproape gata.

– Bineînțeles, răspunse ea repede.

Nu era momentul potrivit să se împăuneze și să-i amintească de cearta din ziua trecută.

– Ar trebui să te culci și tu, spuse ea încet. Arăți ca naiba.

Daca el o auzise, nu arătă, și plecă din bucătărie fără un cuvânt.

Câteva minute mai târziu, înarmată cu tava, Jessie urcă scările. Traversă coridorul și deschise ușa cu umăail stâng.

– Bună.

Mark își înălță capul de pe pernă și o întâmpină cu un zâmbet slab.

– Cum te simți?

Jessie așeză tava pe măsuta de lângă pat. În apropiere fuseseră trase două scaune, iar perna turtită a unuia dintre ele arăta prezența recentă a cuiva. Hm. Exact cum bănuise. Tom își veghease nepotul toată noaptea.

– Îți e foame?

– Nu prea, murmură Mark și întinzând mâna după pahar, bău suc de portocale. Unde-i unchiul Tom?

– Face un duș. Gustă niște budincă. Numai puțin. Mark clătină din cap încăpățânat și se ascunse sub pături.

– Tot mi-e sete. Și mi-e frig.

– O să mai aduc o pătură și niște suc, spuse Jessie cu blândețe.

Când se întoarse, Mark adormise între timp. Îl înveli cu atenție să nu se trezească, acoperindu-l cu pătura pufoasă pe care o găsisese în dulap, apoi așeză paharul cu suc pe noptieră. Luând tava, traversă camera în tăcere, până în coridor. Începu să meargă spre scări, apoi se opri în dreptul ușii lui Tom. Probabil că acesta își terminase deja dușul și se schimbase.

Rămase nemișcată, uitându-se fix la ușa închisă. Nu se auzea nici un zgomot venind din interior. Făcu o strâmbătură. Tom nu i-ar fi mulțumit pentru că-și făcea griji în privința lui, își spuse cu hotărâre. Vru să se îndepărteze, însă ezită. El arăta totuși atât de obosit... O, pentru numele cerului, se certă singură. Era evident că luase gripă care se agravase prin noaptea aceea nedormită, atîta tot, n-avea să se prăbușească în baie.

Lăsă ușurel tava pe podea și ciocăni încet în ușă. Aceasta fusese lăsată întredeschisă, încât atunci când o atinse se crăpă mai mult, lăsând să se vadă încăperea luminată de razele soarelui. Stând culcat pe burtă, Tom zăcea întins pe patul larg, cu ochii închiși. Jessie se întoarse, închizând ușa în urma sa, cu sprâncenele încruntate. Bărbatul ăsta n-avea în casă nici un halat, o pereche de pijamale, sau un nenorocit de prosop? Chiar trebuia să stea așa tolănit în pielea goală în pat? Poate că era dormitorul lui, în care nu intra nimeni de obicei, dar chiar și așa... Durftnezeule... Nu realizase niciodată până atunci cât de frumos putea să fie un corp de bărbat. II privise doar timp de o fracțiune de secundă, și totuși imaginea trăsăturilor puternice și masculine îi rămăseseră imprimare supărător de limpede în memorie.

Înghiți în sec, dorindu-și ca pulsul să-i revină la normal. Era mai bine să plece și să-l lase să doarmă? Avea să capete pneumonie, ca să nu mai vorbim de gripă, așa dezbrăcat cum era. Stînga împrejur. Ciocăni cu putere în ușa închisă și apoi neprimind nici un răspuns, o deschise.

– Tom?

Fu întâmpinată de o tăcere adâncă. Poate că el era într-adevăr bolnav și' abia reușise să se târască în pat. Deschise

ușa larg și traversă covorul de culoarea ciocolatei până ajunse în dreptul patului. Cu ochii fixați asupra capului brunet, îl scutură de umăr, simțind dintr-o dată pielea arzătoare care iradia căldură în palma ei. El mârâi și apoi deschise ochii încet. În primul moment păru dezorientat, nereușind să-și dea seama cine era ea, apoi se încruntă.

– Ce naiba cauți în dormitorul meu? tună el aspru. Ieși afară!

– Treci în pat, îi ordonă Jessie fără menajamente. Delicat până la capăt, dragul de profesor!

– Ești bolnav, îi zise ea direct.

Îndreptându-se spre fereastră, trase perdelele crem, blocând lumina soarelui.

– Și eu n-am obiceiul de a mă strecura în dormitorul șefilor mei. Da, știu că nu-ți plac femeile cu inițiativă.

Întorcându-se, observă surprinsă, însă mulțumită că el o ascultase și se înfocă în păturile maro.

– Să-ți aduc ceva? îl întrebă. Ceva de băut?

Nu primi nici un răspuns și apropiindu-se de pat, observă că ochii lui se închiseseră din nou. Somnul îi îndulcea trăsăturile aspre ale feței; arăta mai blând, mai tânăr, aproape vulnerabil. Îl privi în neștire, luptându-se cu tentația de a-i aranja o șuviță de păr care îi căzuse pe fruntea largă, și se întoarse repede, închizând ușurel ușa în urma sa.

El nici măcar nu întrebă de Mark, își dădu seama dintr-o dată, tresărind. Nu pentru că uitase de nepotul lui, ci pentru că știa că ea avea să se ocupe de acesta. Dacă n-ar fi avut încredere în ea, nu și-ar fi permis să doarmă. Surâse. În ciuda criticilor lui interminabile, a înțepăturilor, când era vorba de ceva important avea de fapt încredere în ea. s.

Gândul o învăluie ca într-un culcuș cald tot restul zilei, o zi pe care și-o petrecu urcând și coborând scările cu tăvi pentru cei doi bolnavi.

Mark era mofturos, capricios, agitat la gândul că n-avea să se însănătoșească la timp pentru serbarea de la școală. Tom, pe altă parte, medită ea în timp ce se pregătea de culcare, se dovedise a fi pacientul-model. Băuse și mâncase tot ce-i adusesese ea fără să protesteze, mulțumindu-i cu politețe de fiecare dată când se întorcea să ia tava, cu toate că ea simți că această atitudine era mai mult mecanică.

Își puse cămașa de noapte de mătase pe care o cumpărase în Auckland la întoarcerea din Noua Zeelandă. Se repezise până la Long Dream în timpul după amiezii să ia câteva lucruri necesare și să-i explice situația lui Dorothy.

Scufundându-se în pat, stinse lumina și prin întuneric pieoapele ei începură să se închidă, însă ea se strădui să le deschidă larg înapoi. Dând la o parte cearșafurile, se întinse spre întrerupătorul veiozei de lângă pat. Auzise ceva – Mark? Cerea să bea ceva?

Se îndreptă spre coridor și îngheță, simțind că i se face părul măciucă la auzul strigătului de disperare. Fără să se mai gândească, alergă și izbi ușa de la camera lui Tom de perete. Lumina lunii pătrundea prin perdele, căzând asupra siluetei care se zbătea în somn, mototolind cearșafurile și mormăind ceva de neînțeles.

Ii atinse fruntea cu degetele și ochii i se întunecară de neliniște. Avea febră. Grăbindu-se spre baie, înmuie o cârpă în apă rece și se întoarse, începând să-i șteargă fața transpirată. El rămase nemișcat pentru o clipă, apoi începu să se zbată.

– Nu! Pentru Dumnezeu... Rebecca... Nu!

Jessie încremeni, durerea și disperarea din vocea lui săgetând-o neașteptat. Ce coșmar se derula în mintea lui tulburată de febră? Moartea tragică a Rebeccăi. Sau, după atâția ani, rana pe care i-o provocase ea nu se vindecase și îi chinuia încă subconștientul?

Cu inima strânsă, se așează pe marginea patului, luându-i capul instinctiv între palme, mângâindu-i părul negru.

– Sșș, e în regulă, murmură liniștitor, și simți cum el se calma sub atingerea ei.

întinzându-se, îi acoperi pieptul bronzat și dezvelit cu marginea cuverturii, mai mult pentru propria ei conștiință, își spuse, dacă nu pentru altceva.

– Mi-e sete... murmură el.

Ea se ridică și umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră. Sprijinindu-i capul cu, brațul, îi duse paharul la gură. El bău cu poftă, apoi se prăbuși înapoi între perne.

Ea așează paharul gol pe masă și tresări când simți deodată mâna lui prinzându-i încheietura.

' – Nu pleca.

Degetele lui se strânseseră, trăgând-o spre pat.

– Doamne, ești așa frumoasă!

Pulsul ei o luă razna. El delira, nu-și dădea seama ce spunea... Ca prin vis, îi simți brațele cuprinzând-o și trăgând-o în pat lângă el.

– Te-am dorit din clipa în care te-am văzut. Mâna lui îi mângâie posesiv corpul. Nu era decât o explozie de plăcere senzuală în felul în care buzele lui îi atinseseră gâtul. îi putea simți fiecare mușchi, fiecare centimetru al corpului bărbătesc prin cearșaful subțire. Condușă nu de rațiune, ci de un instinct primitiv, se arcui sub el, mâinile ei începând să exploreze, atingând încet pieptul păros...

îngheță. Asta era nebunie curată! Ce naiba făcea? Tom nici măcar nu-și dădea seama cine era ea, nu știa pe cine îmbrățișa și mângâia. în starea de confuzie în care efa, ea nu reprezenta pentru el decât un corp de femeie. Orice femeie. Sau poate își imagina că o atinge pe Rebecca?

Retrăgându-se, reuși să se desprindă din îmbrățișarea lui și se strecură afară din pat. El nu făcu nici un efort s-o oprească și când îl privi, ea observă că închisese ochii și

adormise, iar pieptul i se ridica într-un ritm regulat. Cum putuse să fie atât de proastă încât să creadă pentru o clipă că, așa cuprins de febră cum era, Tom o dorea pe ea? Și numai ea era de vină pentru acel gol pe care-l simțea acum în interiorul ei.

Părăsi camera încet. Tot ce-și dorea era ca Tom să nu-și mai amintească nimic a doua zi dimineață.

CAPITOLUL 0

Așezând tava lângă patul lui Tom, Jessie traversă încăperea și dădu perdelele la o parte.

El lăsă jos cartea pe care ea i-o adusese din bibliotecă în acea dimineață, ocazie cu care descoperise surprinsă că și lui îi plăceau romanele psihologice.

- Pește?

Legănând tava pe genunchi, el cercetă mâncarea fără entuziasm.

- Iar?

- Peștele e hrănitor, îi spuse Jessie

Același lucru i se întâmplase și cu Mark. Privind dezgustat ceea ce i se oferise, acesta bombănise ceva despre hamburgeri, cartofi prăjiți și adormise imediat.

- Credeam că noi bolnavii trebuie să fim țâfnoși, nu sora medicală, murmură Tom încet.

Ea zâmbi, privindu-l dintr-o parte.

- Prefer ca pacienții mei să nu fie în stare de comă!

Cu o barbă de șase zile care îi acoperea fălcile, el arăta ca un pirat.

- Ce părere ai?

Lăsând jos furculița și cuțitul, el își mângâie bărbia.

- S-o păstrez? Să-mi las barbă?

Ea ridică din umeri, deaistată că el îi ghicise gândul atât de ușor. Îi plăcea maxilarul lui pătrat și puternic. Ar fi fost păcat să-l ascundă, însă se îndoia foarte tare că el s-ar fi lăsat influențat de părerea ei, în ciuda întrebării. Ca și Mark, își revenise binișor în ultimele două zile. Ochii lui își pierduseră opacitatea, iar fața paloarea nenaturală.

Rugăciunea ei fusese ascultată. El părea să nu-și mai amintească nimic din acea primă noapte, zăcuse în următoarele trei zile într-o lume a lui. Nu-și mai amintea nimic din orele în care ea stătuse pe marginea patului, ascultându-i delirul chinuit, răcorindu-i fruntea înfiebântată, dondu-și să-l poată ține în brațe din nou.

- Lucy a telefonat din nou în după-amiaza asta, în timp ce dormeai, ca să vadă cum te descurci. Era a treia oară în ultimele zile.

- Și ți-a transmis salutări.

Buzele ei se strânseseră. Nu era secretara lui în societate, se săturase să primească mesaje din partea unor voci necunoscute și răgușite de femei.

El zâmbi în sus spre ea.

- Lucy, medită el. O tipă inteligentă.

înghiți o bucată de pește.

– Profesoară de engleză, adăugă laconic.

– Chiar? murmură Jessie ascunzându-și enervarea. Știa ea că o femeie trebuie să fie în același timp atractivă ca să-l intereseze.

– Căsătorită cu un fizician.

Ochii albaștrii străluciră.

– Are patru băieți mari.

Ea luă tava goală. Nu era câtuși de puțin interesată... El nu se gândise nici o clipă...

– Și o femeie, nu i-am reținut numele, adăugă ea într-o doară. Trish? Terri? Ți-a adus niște struguri.

El îi duse mâinile la ceafă.

– Cu părul lung și blond? Subțire?

– Da, răspunse ea scurt îndreptându-se spre ușă.

Cu picioare lungi, o piele perfectă și un rând de dinți albi și strălucitori. Deci îi plăceau blondele, nu?

– Tracy Collins, murmură el. – Mama lui Brandon. Ridică o sprânceană.

– Prietenul cel mai bun al lui Mark.

De ce îi tot oferea aceste explicații? Ea nu era deloc interesată de viața lui personală.

– Deci, unde i-ai pus? întrebă el când ajunsese la ușă.

– Ce să fi pus?

Jessie se încruntă.

– Strugurii.

Ea zâmbi.

– I-am mâncat. Doar nu voiai să împrăștii sâmburii în pat, nu? adăugă ea ironică și dispăru pe ușă afară.

întinzându-se, Jessie puse ultimul glob în brad, apoi se trase înapoi să-și admire opera.

– Ce părere ai, Lisa? Destul de artistic, nu?

Pisica pufoasă se lungi pe covorașul din fața focului și o ignoră.

Reașezând beteala, Jessie se aplecă, puse în priză instalația electrică și o aprinse. închisese lumina din încăperea, deschise o veioză și se așeză turcește în fața focului, mângâind-o absentă pe Lisa pe după urechi, și observă bradul mulțumită. Oare Mark avea să fie încântat de surpriză? Se simțea atât de bine încât nu vedea nici un motiv pentru care nu s-ar fi dat jos din pat pentru o oră, două în ziua următoare. Adusese hârtie colorată și bradul, și plănuia să-i arate cum să facă lămpișoare din hârtie, sperând că activitatea va compensa într-un fel dezamăgirea pe care l-0 provocase faptul că pierduse serbarea de la școală. își întinse picioarele îmbrăcate în blugi. Ar fi trebuit să se gândească să meargă la culcare, însă în ciuda zilei obositoare, nu simțea nici o urmă de extenuare. Oftă mulțumită. Nu-și putea aminti când se mai simțise atât de calmă, atât de senină. îi plăcea să facă pe sora medicală, fu

nevoită să admită, cu toate că îi părea rău că pacienții ei își recăpătaseră pofta de mâncare.

Ii dăduse lui Mark o felie de tort de cireșe cu obișnuita cană de cacao cu lapte, ca să compenseze pentru pește, care, acceptase cu regret după ce gustase și ea, nu prea semăna a nimic comestibil. Și Tom se arătase recunoscător pentru dejunul adus la pat, după ce se asigurase mai întâi, gândi ea, că tortul fusese cumpărat de la o cofetărie și nu făcut de ea.

Ochii ei se întunecară. Era pentru prima oară în viață când simțea într-adevăr că altcineva avusese nevoie de ea, că fusese necesară. Făcu o figură batjocoritoare. Exagerase. Tom și Mark s-ar fi descurcat și fără ea. Fără îndoială că Lucy sau Tracy s-ar fi ocupat de ei, gândi ea cu amărăciune. Totuși, era bine să se simtă... o, recunoaște... era bine să se simtă, măcar pentru un timp scurt, o parte din viața lui Tom, să simtă că prezența ei în acea casă avea într-adevăr importanță. își îmbrățișă genunchii.

– Jessica!

La auzul sunetului neașteptat al vocii groase, ea se întoarse surprinsă și nu putu să-și ascundă plăcerea provocată de descoperirea imaginii lui Tom care apăruse în prag, înfășurat într-un halat, cu un pahar de suc de portocale în mână, chiar dacă nu trecuse decât o oră de când îl văzuse. Apoi, observând expresia serioasă de pe figura lui, simți că i se strânge inima. Plăcerea nu era, evident, de ambele părți. Tom arăta a orice, numai încântat să o vadă nu, își închipuise probabil că ea se culcase deja și se așteptase să găsească sufrageria goală.

– Tu nu trebuia să te fi întors la Long Dream? întrebă aspru.

– Ce ?

Ea îl privi fix. Cum putea acest străin ostil să fie același bărbat care o ironizase în privința talentelor sale culinare cu puțin timp în urmă?

– N-am știut că te culci atât de târziu. Nu era nevoie.

Jessie își dresе glasul.'

– Dar nu m-am întors... Stau...ăăă... în camera neocupată de nimeni.

Era imposibil ca el să nu-și fi dat seama de asta. Sau poate că nu. Până acum el se arătase complet zăpăcit.

– înțeleg.

Din ochii lui întunecați nu se putea ghici nimic, însă ea putea sesiza ostilitatea inexplicabilă și din ce în ce mai accentuată.

– Presupun că nu te-ai gândit nici o clipă să-mi ceri mai întâi permisiunea?

Jessie își reprimă pornirea de' furie, așteptând câteva secunde înainte de a răspunde.

– Nu, nu m-am gândit, zise calmă. Tu ai fost practic inexistent pentru societate de vineri încoace.

- Deci te-ai hotărât să-ți folosești spiritul de inițiativă, hm? Să te muți aici?

Buzele lui se strânseseră, în timp ce privirea îi rătăci prin încăpere.

- Și asta ce-i?

Ce naiba credea că putea să fie?

- Ce-ai zice de un pom de Crăciun?

Ea își pocni degetele,

- A, fir-ar să fie, am uitat să-ți cer mai întâi permisiunea.

Întorcându-se, părăsi camera în grabă și în clipa în care ieși din raza lui vizuală se repezi în sus pe scări, urcându-le câte două.

Ajungând în cameră, se aruncă în pat și lovi perna cu pumnul, plină de furie. Tentația de a face gestul măreț, să-și împacheteze lucrurile, inclusiv pomul de Crăciun, și să părăsească acea casă într-o vijelie era copleșitoare.

Se înșelase singură în ultimile zile, își dădu seama, întorcându-se pe spate și privind în tavan. Atitudinea lui Tom față de ea nu se schimbase câtuși de puțin. Pur și simplu îi tolerase prezența pentru că nu avusese încotro, avusese nevoie de cineva, oricine, care să aibă grijă de Mark cât timp el însuși era imobilizat la pat.

Era atât de nedrept! Alergase de colo-colo pentru el și pentru Mark zile în șir. Dumnezeu știe de câte ori urcase și coborâse scările acelea nenorocite. Nu voia și nu așteptase recunoștință veșnică din partea lui Tom, însă felul în care se purtase cu ea era mexcuzabil.

Sări din pat și începu să se învârtă prin cameră, uitându-se furioasă spre covor. Uf! „Deci te-ai hotărât să-ți folosești spiritul de inițiativă. Să te muți aici.” O făcu să arate ca o băgăreață. Nu. Ca o femeie ușoară care prinsese ocazia să se stabilească în căminul cuiva. Oare asta gândise viermele nenorocit? Ar fi trebuit să se uite mai întâi la propria persoană. Care ființă întreagă la minte ar fi ales să stea sub acoperișul lui Tom Bannister, să-i îndure prezența insuportabilă zi și noapte?

Se încordă, oprindu-se dintr-o dată când auzi un ciocănit ușor în ușa dormitorului în timp ce o voce o strigase pe nume. Ce mai voia acum? S-o oblige să plece? Deschise ușa cu violență.

- Poftim.

Tom ridică mâinile, ca și cum s-ar fi apărat.

- îmi pare rău.

Ea îl privi într-o tăcere adâncă pentru o secundă, apoi îi trânti ușa în nas, răsucind cu zgomot cheia în broască. Du-te naibii, domnule profesor. Credea că un nesincer „îmi pare rău” avea să repare totul? Probabil se simțise vinovat, își dăduse seama cât de nedrept se purtase. Însă ea ar fi preferat să fie tăiată în bucăți înainte de a-i accepta scuzele numai ca să-i liniștească conștiința. Și apoi, lui Tom

îi părea rău numai din cauză că își spusese gândurile cu voce tare. Faptul că-și ceruse scuze nu schimba nimic, nu schimba realitatea că nu-i suferea prezența acolo și că fusese nevoit să depindă de ea câtva timp.

Cu toate că era convinsă că avea să se întâmple contrariul, adormi buștean de cum puse capul pe pernă și se trezi devreme, înainte să sune ceasul.

Căscând, coborî din pat, se spală și se îmbracă mecanic, ssi pieptănă părul și se duse în bucătărie. Salutând-o pe Lola cu un mârâit monosilabic, aprinse aragazul și puse mâncarea pentru căței la fiert. Apoi sorbi din ceai, în timp ce gândurile începeau să i se limpezească.

Privi pe fereastră la cerul întunecat și sumbru. Așa se simțea și ea în acea dimineață. Cenușie, închisă -și mohorâtă. Și mai departe? Urma să-și joace rolul în continuare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic⁹

Începea să regrete că îi trântise ușa în nas lui Tom în seara trecută, oricât de mult o meritase. Își dorea să se fi purtat cu mai multă demnitate și maturitate. În schimb se coborâse la nivelul lui infantil.

S-ar fi disprețuit dacă ar fi plecat acum, trebuia să admită, ar fi simțit că-l dezamăgește pe Mark, că-l abandonează. Hotărârea fiind luată, bău ce mai rămăsese din ceai și începu să pregătească micul dejun.

Câtva timp mai târziu, după ce fusese până la Mark, ciocăni în ușa dormitorului lui Tom, trase aer în piept și intră înăuntru.

- Bună dimineața.

Lăsă tava la o parte și se uită la el, în timp ce el deschise un ochi albastru și strălucitor.

- Cum ne mai simțim azi? Întrebă într-o doară, trăgând perdelele.

- O, doamne!

El mârâi și se ridică în capul oaselor.

- Doamna cu lanterna.

- Hai, hai, tăcu Jessie dezaprobat. Să nu ne impacientăm așa.

Ceva 1111 era în regulă. Mirosea a săpun de, lux. Părul lui era puțin umed și purta halat de baie, ceea ce însemna că abia ieșise de sub duș. Deci se prefăcuse în mod special că dormea când intrase ea în cameră. Hm. Oare drăguțul și liniștitul profesor începea să se învețe să fie servit la pat, în ciuda resentimentelor pe care le avea pentru chelneriță?

- Poftă bună, spuse ea amabilă.

Pentru că e ultima pe care o mai guști, preparată de aceste mâini. Începu să pășească spre ușă.

- Nu pleca încă, Jessie. Stai și discută cu mine până termin de mâncat.

Ea se încruntă, răsuflând ușurată că stătea cu spatele la el. Ce naiba pățise omul ăsta Cu câteva ore în urmă abia aștepta să scape de ea, iar acum...

Se întoarse încet, inima topindu-i-se sub privirea ochilor albaștri și strălucitori și a zâmbetului leneș.

– Despre ce vrei să discuți⁹

Vocea ei sună neutră, oarecum plictisită, însă nelăsând să se distingă nimic din acea nesiguranță interioară. N-avea să-l înțeleagă niciodată pe acest bărbat. Poate că el nu era de fapt așa de complex. Poate aerul puternic, sigur pe sine, era total înșelător. Poate că el era complet nesigur, pradă a unor stări de nehotărâre.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în ultimele zile.

– Ți-am păstrat toate ziarele. Poți să le citești mai târziu, îi zise ea pe un ton sec. După ce te îmbraci și vii jos, adăugă cu subînțeles.

– Vrei să spui că ne putem da jos din pat astăzi? întrebă el grav, ridicând privirea din farfurie.

– După cum în mod evident ne simțim mai bine, da, acceptă Jessie, care nu mai fu în stare să-și păstreze expresia serioasă și zâmbi.

Admițând înfrângerea, trase un scaun mai aproape și se servi cu o felie de pâine prăjită. Se simțea atât de slabă, o trădătoare a speciei femeiești.

– Ce mai face Dorothy? Ea și William au stabilit o dată?

– La începutul lui mai.

Jessie mușcă din pâine.

– Probabil Dorothy o să se mute la William. Iar tu ce-o să faci? O să rămâi singură la Long Dream?

Jessie strâmbă din nas.

– Încă nu m-am gândit la asta. Mai e până atunci.

Ridică din umeri.

– Nu știi ce-o să fac...

– Sau unde o să fii? murmură Tom încet.

Ea își privi felia mâncată pe jumătate, simțind dintr-o dată că-și pierde pofta de mâncare.

– Depinde.

Știa că el se uită la ea și își dădea seama că atmosfera devine încordată.

– De ce, Jessie?

Vocea lui era atât de scăzută, încât ea abia dacă îi înțelese cuvintele. Se juca, gândi ea intrând în panică. Era ca și cum ar fi vrut s-o facă să recunoască...

Ridică privirea și zâmbi.

– Depinde dacă o să fiu acceptată la cursul acela de artă culinară la care m-am înscris.

Găsește pe altcineva să-ți gâdile orgoliul, gândi. Se ridică și înghesui restul feliei de pâine în buzunarul blugilor, fără să-și dea seama.

– O să-ți fie foame mai târziu, hm?

– Mm⁹

Zăpăcită de expresia amuzată de pe figura lui, ea luă tava și se îndreptă spre ușă.

Când ajunse în hol se încruntă. Să zicem că ar fi prins vocile aripi și s-ar fi întâmplat ca Tom să-i ofere o slujbă permanentă ca secretară. Cum avea să reacționeze? Oare la asta făcuse aluzie? Nu-i venea să creadă că el putea să fie atât de arogant încât să sugereze că îi putea influența planurile, ca și cum să lucreze pentru el era scopul vieții ei. Și, în orice caz, doar nu urma să aibă nevoie de o secretară când începea anul universitar?

– Poți să pui tu piesa asta, murmură Mark cu generozitate, întinzându-i un cub.

– Mulțumesc, făcu ea pe un ton grav, conștientă de onoarea care i se făcea, și schimbă un zâmbet fugar, cu Tom.

Ochii acestuia se întoarseră spre cartea pe care o ținea pe brațe. Stătea într-un fotoliu în fața focului, cu picioarele întinse înainte. Jessie medită absentă că era mai bine că se hotărâse să nu-și lase barbă, până la urmă. Ii observă conturul bărbiei și obrazului proaspăt bărbierit. Avea o înfățișare obosită; prima zi pe care n-o petrecea în pat îi luase probabil mai multă energie decât crezuse.

– Atunci dă-i drumul, o îndemnă Mark nerăbdător.

– Mm, a, da.

Jessie așeză cubul și Mark oftă satisfăcut.

– Bine.

El cercetă construcția pentru o clipă, după care se hotărî s-o dărâme.

– Mai facem una?

– Nu în seara asta, Mark.

Tom închise cartea cu un pocnet și se ridică în picioare.

– E timpul să mergem la culcare, bătrâne.

– Dar am tot stat în pat zile în șir, unchiule Tom, protestă Mark imediat, însă fără prea multă convingere în timp ce se ridica ascultător.

– Noapte bună, Jessie.

O îmbrățișă, apoi o cercetă atent.

– Îmi pare bine că stai cu noi, e mai vesel.

Întoarse capul.

-- Nu-i așa, unchiule Tom?

Jessie se concentrează să adune cuburile și să le pună în cutie. Te așteaptă un viitor strălucit în diplomatie, Mark. Apelează la mine oricând ai nevoie de o recomandare.

– Da, așa e.

Poftim? Nu cumva o înșelaseră urechile? Ochii lui Jessie se ațintiră asupra lui Tom, însă acesta stătea cu spatele la ea, conducându-și nepotul afară din încăpere. Să nu începi să analizezi întreaga situație, să despici firul în patru din cauza câtorva vorbe lipsite de importanță. Tom fusese încolțit și n-avusese încotro, trebuise să fie de acord cu Mark.

Puse capacul la cutie și se îndepărtă de masă. Se ridică puțin pe vârfuri și aruncă o privire peste umăr, în oglinda de deasupra căminului. O pereche de ochi cenușii, strălucitori, o

cercetară gânditori. Doamne, părul ei era ciufulit într-un hal de nedescris. Dacă se gândea bine, nu-l mai pieptănase de dimineață. își trecu o mână prin buclele roșcate, însă acestea refuzară să se ordoneze și rămaseră la fel ca înainte.

Ridicând din umeri, se îndreptă spre bucătărie, aprinse aragazul și puse două oale pe foc. întinse brațele deasupra capului și căscă. Ziua care trecuse fusese o performanță. In' afara scurtei plimbări până în oraș ca să cumpere pâine, își petrecuse aproape tot timpul în compania lui Tom, iar el nu îi reproșase nimic, nici măcar o dată.

Petrecuseră câteva ore în acea dimineață în biroul lui, deschizând corespondența, însă majoritatea timpului discutând. Strâmbă din nas. Cel puțin ea, care de obicei nu era prea vorbăreață,- încurajată de întrebările lui Tom, își povestise aproape întreaga viață. Dintr-un motiv inexplicabil, își aminti ea cu o tresărire de nemulțumire, îi spusese chiar despre acea zi, în urmă cu atâția ani, când își ascultase nadele cum îi puneau la cale viitorul. Era un secret pe care nu-l mai mărturisise nimănui. Nici măcar lui Dorothy.

Mark coborâse jos după prânz și fusese foarte încântat de pomul de Crăciun și se entuziasmase la sugestia ei de a face lăntișoare din hârtie, entuziasm pe care îl împărtășise și Tom, spre bucuria ei ascunsă.

Se tolăniră toți trei pe covor, în jurul hârtiei colorate, ironizându-se reciproc cu privire la efortul creator al fiecăruia... își petrecuseră întreaga după-amiază râzând, deși nu-și mai amintea în ruptul capului din ce cauză.

Oftând mulțumită, Jessie duse oalele în sufragerie.

Tom stătea pe canapea, cufundat în gânduri. Privirea lui Jessie rătăci pe figura acestuia, li plăcea felul în care ochii lui se întunecau, devenind bleumarin atunci când se gândea profund, când se concentra, și felul în care străluceau plini de lumină când era amuzat. Buzele ei se arcuiră într-un surâs. Nu se dădea în vânt prea tare însă după felul în care ochii lui luau culoarea granitului când era furios. Nu s-ar fi plictisit niciodată să-l privească, gândi ea simțind un gol în stomac.

- Mulțumesc.

El îi aruncă un zâmbet leneș în timp ce ea îi întindea castronul. După ce ezită o clipă, se așeză lângă el.

- Ai vrea să bei niște coniac? o întrebă el.

- Mai bine nu, vreau să ies cu mașina.

Stătea la îndoială și știa de ce. Nu mai era nevoie ca ea să mai petreacă o noapte aici. Tom și Mark se puteau descurca singuri acum, de bine, de rău. Cu toate că, bineînțeles, dacă el i-ar fi cerut să stea... își ținu respirația.

- Probabil ai dreptate, murmură el nepăsător, iar ea își ascunse dezamăgirea.

Ridicându-se în picioare, el traversă încăperea spre dulapul cu băutură și își turnă un deget de coniac, după care se reazează lângă ea pe canapea.

Bău o gură.

– Am fost cam plecat, de pe lumea asta în primele zile, nu-i așa? o întrebă el pe neașteptate, întorcându-se s-o privească atent.

– Da.

El tăcu o clipă, însă fără s-o slăbească din privire.

– Am delirat mult?

Jessie îi înfruntă ochii atenți.

– Da.

Știa cât de mult avea să-l supere ideea, însă în același timp n-ar fi putut să-l mintă.

– Ai vorbit despre Rebecca, zise încet.

– înțeleg.

El dădu coniacul pe gât, fără să se arate în nici un fel impresionat de ce afluase. Jessie răsuflă adânc.

– Tom, începu ea într-o doară, ce a fost atunci?

Tresări când îl văzu încruntându-se și strângând din fălci, și se pregăti să pareze un atac. Apoi se blestemă când observă durerea din ochii lui, rușinată că îl obligase să se întoarcă la agonia trecutului numai pentru a-și satisface curiozitatea.

– îmi pare rău... N-ar fi trebuit...

– Nu.

Vocea lui era atât de scăzută încât abia o putea auzi.

– Aș vrea să-ți povestesc.

Urmă o tăcere prelungită, apoi el se rezemă de canapea, privind înainte.

– Predam la o universitate din nord. Era prima mea slujbă.

Făcu o pauză.

– Una dintre studentele mele a picat la examene.

Vocea lui deveni nesigură.

– A venit la mine și mi-a oferit niște favoruri în schimbul notei de trecere. El se ridică pe neașteptate și își mai turnă coniac.

– I-am refuzat oferta.

Ochii lui Jessie se îndreptară spre figura lui. Deci de-asta fusese atât de iritat de Michelle...

– Câteva zile mai târziu, Rebecca a primit o scrisoare anonimă care o informa că eu am o aventură cu una dintre studentele mele.

Buzele lui se strânsură.

– Am fost prea mândru, prea încăpățânat ca să-i contrazic acuzațiile. Mi-am zis că dacă n-avea încredere-n mine, dacă-și imagina că aș fi atât de prost încât să mă încurc cu o studentă, la ce bun? Degetele lui strânsură sticla paharului, albindu-se.

– Nu.

Vocea îi coborâse din nou, încât lui Jessie îi era greu s-o audă și trebuia să ciulească urechile.

- N-a avut de fapt nici o legătură cu mândria. Știam de câțva timp că n-aveam chef să-mi petrec restul vieții cu Rebecca, că luasem atracția fizică drept iubire. Buzele lui se strâmbară disprețuitor.

- Am folosit întreaga situație în avantajul meu. Când a rupt logodna m-am simțit ușurat. Se ridică în picioare și începu să se învârtă agitat prin cameră.

- Apoi imediat mi-a scris că se mărită cu Lewis. Căsătoria lor n-avea nici o șansă. Știam foarte bine că ea îl lua pe Lewis numai din răzbunare, în timp ce el era îndrăgostit de Dorothy. Dar Dorothy fusese cea care întreapăsese relația cu Lewis. Jessie se gândi la cele aflate, cu neîncredere. Atâta vinovăție pe degeaba...

- De Crăciunul trecut ne-am adunat cu toții, ca de obicei, la părinții mei acasă.

Se opri în fața focului.

- Rebecca s-a hotărât să-mi facă o vizită la două noaptea. Ca să nu mai lungesc lucrurile, i-am spus să se ducă dracului. Gura lui se strâmbă.

- N-a fost cel mai subtil refuz, însă nu era prima dată... Se trânti pe canapea.

- Câteva zile mai târziu, Lewis a apărut în ușa mea și m-a acuzat că am relații cu Rebecca de șase ani. Amărăciunea din vocea lui o tacu pe Jessie să se cutremure.

- Aparent îl informase că eu eram tatăl lui Mark.

- O, Doamne!

- Rebecca a apăait câțva timp mai târziu. A încercat să-l liniștească pe Lewis, a recunoscut că îl păcălise în mod special, însă răul fusese făcut. S-a repezit afară din casă, cu Rebecca în urma lui.

Figura lui se întunecă.

- Lewis a dat cu mașina într-un copac și au murit amândoi pe loc.

- îmi pare foarte rău.

Vocea lui Jessie tremura de compasiune.

El nici măcar n-o auzise, își continua gândurile chinuite.

- Ar fi trebuit să-l opresc... să-i iau cheile de la mașină... Știam că nu este bine să se urce la volan, în starea în care era... dar eram atât de furios...

Tristețea de pe fața lui o copleși pe Jessie.

- N-a fost vina ta...

Fără să se mai gândească, vrând să-l mângâie, îl luă de mână.

- N-a fost? întrebă el răgușit.

- Nu! zise ea convinsă. Dacă cineva e vinovat, acela e...

- Rebecca? făcu el aspru. Doamne, uneori am urât-o la fel de mult cât m-am urât pe mine...

Pentru o clipă el rămase nemișcat ca o statuie de piatră, apoi mâna lui i-o strânse pe a ei și în clipa următoare o

trase pe Jessie spre el, îmbrățișând-o cu atâta putere încât aproape o sufocă.

Când strânsoarea se mai slăbi, ea îl privi cu ochii mari, pierzându-se în adâncimile albastre ale ochilor lui. Și în acel moment atmosfera se schimbă, devenind electricizantă. Aplecându-și capul, el îi atinse fruntea cu buzele, apoi coborî încet pe obraji. Închizând ochii, Jessie îi înlănțui gâtul cu brațele, lăsându-se în voia plăcerii seducătoare provocată de buzele lui care îi atinseră urechea, apoi o luară în jos pe pielea gâtului. Pierdută în valul de senzații, ea se întinse spre el simțând un tremur de ușurare când buzele lui îi găsiră gura. Mâna lui i se strecurase pe sub haine, mângâindu-i corpul, apoi degetele urcară încet spre piept, cuprinzându-i sânii și atingându-le sfârcurile întărite.

Jessie se arcui, dorința devenind insuportabilă. Sărutul lui deveni insistent, mai pasionant.

– O, doamne... vreau... am nevoie să fac dragoste cu tine.

Vocea lui era răgușită când o luă în brațe și o întinse pe covor. Ca prin vis, ea nu se opuse deloc și își desfăcu sutienul, suspinând de plăcere când simți gura lui atingându-i sânul și jucându-se cu vârful roz al acestuia.

Măinile ei îi descheiară nasturii de la cămașă, trăgând-o jos, apoi se înfioră când simți atingerea pieptului său. Gura lui coborî mai jos, spre pielea fină a stomacului până la marginea blugilor. Auzi sunetul fermoarului, în timp ce el îi trăgea blugii de pe ea, și suspină când mâna lui se strecură pe sub dantela lenjeriei și începu să mângâie, până în momentul în care ea ajunse la capătul răbdării.

– Tom, murmură, dorința facând-o aproape să explodeze, iar ochii exprimând acea fierbințeală care o cuprinsese.

Auzi foșnetul hainelor și privirea ei se îndreptă spre pieptul păros, apoi coborî spre mijloc și simți că l se taie respirația când observă mărturia fizică a dorinței lui.

Ezitănd, însă cu din ce în ce mai multă siguranță, mâinile ei atinseră corpul puternic și masculin și îi auzi geamătul înăbușit când îi atinse pielea caldă cu buzele.

Genunchiul lui îi depărtă picioarele, iar răsuflarea deveni inegală și repezită când se coborî deasupra ei; între coapsele umede. Corpul ei începu să se miște instinctiv...

– Jessie, vorbi el răgușit în urechea ei, eu nu sunt pregătit în ce privește protecția. Tu iei pilule... ?

– Nu, șopti ea, dar...

Cu un oftat adânc și chinuit, Tom se îndepărtă.

– Nu vreau să fiu răspunzător pentru un copil redorit.

Răsuflarea lui devenise greoaie..

– N-are importanță...

Copilul lui Tom, gândi Jessie ca prin ceață, și se întinse spre el. Cel mai prețios lucru din lume.

–N-ar fi...

Se încordă și deschise ochii în momentul în care se simți respinsă. Neînțelegând, îl urmări cum își îmbracă blugii și se

ridicase în picioare. Ce se întâmplase? Cu ce greșise⁷ se întreabă disperată când văzu expresia înghețată de pe figura lui.

– Ce prostie din partea mea să nu-mi fi dat seama.

În timp ce o privea, ea se întinse după tricou, după orice care s-o ferească de ochii albaștri și disprețuitori.

– Bine înțeles că „n-ar fi” se răsti el. N-ar fi nici un copil, nu? Uitasem posibilitățile...

Ce? înțelesul cuvintelor lui îi ajunsese într-un târziu la creier. Se referea la avort.

– Nu!

Cu ochii mari de oroare, ea își duse instinctiv mâna la abdomen, ca și cum s-ar fi protejat.

– Ei hai, Jessie, făcu el sarcastic. Gândește-te cât te-ar încurca o sarcină, ca să nu mai vorbim de un copil.

Nu-i venea să creadă ce l se întâmpla. Nu-i venea să creadă că se certau din cauza unei presupuse situații care n-avea să apară niciodată; că acest străin îndepărtat cu ochii albaștri și acuzatori era același cu bărbatul care în urmă cu câteva minute o adusese în pragul extazului- cu buzele și mâinile sale experte. Acum arăta de parcă ar fi detestat-o.

– îmbracă-te, îi spuse el scurt, îndreptându-se spre ușă. O să chem un taxi. O să ajungă aici până îți împachetezi tu lucrurile.

Făcu o pauză.

– A, și spune-i lui Dorothy că o să iau legătura cu ea după Revelation dacă voi avea nevoie de o nouă secretară.

Paralizată de uimire, Jessie se holbă la ușa închisă. Deci asta era tot. Afară din casa lui Tom. Afară din viața lui. Aproape că-i veni să țipe de durere.

CAPITOLUL 9

Cinci zile mari și late. Era Ajunul de Crăciun și pierduse cinci zile. Cu mâinile în buzunarele jachetei, cu gulerul ridicat împotriva vântului, Jessie mergea pe cărarea paralelă cu râul. Fusese destul de evident după prima zi că Tom n-avea de gând s-o caute, însă ea continuase să spera, tresărind de fiecare dată când se auzea telefonul sau soneria de la ușă. Că venise vorba de optimistul etern! Sau de fraierul fraierilor.

Se aplecă, ridică o pietrică și o aruncă în râu, urmărind cum cercurile care apărură la suprafață se făceau din ce în ce mai mari. Se transformase într-un posibil prizonier la Long Dream. Până în această dimineață, cu excepția unei plimbări pe care o făcuse pentru a cumpăra cadouri, abia dacă scosese nasul afară din casă. Era destul de neplăcut să-și piardă somnul din cauza unui bărbat, dar să-și piardă și zilele!...

Grăbi pasul, legănându-și brațele pentru a se încălzi, și se opri după ce trecu de cotitură. Un bărbat înalt și brun, împreună cu o siluetă mică și înfocolită aruncau pâine la rațe.

Ăsta era locul ei, el n-avea nici un drept să vină aici... Bărbatul întoarse capul și îi spuse ceva copilului, apoi ea îi

zări mustața neagră și ochelarii. Ușurarea și dezamăgirea o copleșiră în același timp. Jessie se întoarse brusc și o porni înapoi.

Era oricum timpul să plece. Dorothy se ducea la William la birou unde avea loc o petrecere, Suzy își luase liber, și Jessie promisese să aibă grijă de casă. însă Dorothy nu aștepta prea mulți vizitatori în preajma sărbătorilor.

Ajungând la Long Dream, își schimbă blugii și puloverul punându-și o bluză roz și o fustă veche bleumarin pe care o găsisese în fundul dulapului. Se așeză pe marginea patului pentru a se încălța, și ochii îi căzură asupra pachetelor de pe scaun. Ce avea să facă în privința cadoului lui Mark?

Privirea ei se întunecă. De ce nu-l rugase pur și simplu pe William să lase pachetul acasă la Tom, când trecea pe acolo?

Cel mai normal ar fi fost să-l ducă singură, însă alungase ideea, temându-se ca Tom să nu-i interpreteze greșit intenția. își mușcă buzele. Ar fi avut dreptate? Oare se agățase în subconștientul ei de cadoul pentru Mark ca de un pretext pentru a merge acolo... și a-l vedea pe Tom? Nu facea nici ea mai multe parale ca Michelle, studenta care își folosisese lucrarea drept scuză pentru a ajunge la el, gândi dezgustată.

Ciocăni în ușa de la biroul lui Dorothy și păși înăuntru.

– M-am gândit să vin mai devreme, să-ți las timp să te schimbi, murmură când mătușa ei ridică privirea de la birou.

– Mulțumesc, Jessr

Dorothy închise dosarul de pe masă și se ridică în picioare.

– Sper să nu te plictisești prea tare. O să fie cam liniște aici în după-amiaza* asta.

– M-am pregătit eu, zâmbi Jessie, arătând hârtia albă și plicurile pe care le ținea în mână.

Se așeză la biroul lui Suzy și luă stiloul în mână. Scrise la patru universități cerând prospecte pentru anul care începea, apoi mâzgăli câteva rânduri unei agenții de angajări din Londra, cerându-le serviciu temporar oriunde în Europa, începând cu luna ianuarie.

Așezându-se în scaunul său, cercetă cele cinci plicuri satisfăcută. Cel puțin făcuse ceva constructiv pentru viitorul ei, cu toate că nu aștepta un răspuns imediat la ultima scrisoare. În această perioadă a anului aproape toate angajările aveau să fie în stațiuni de munte, iar ea se hotărâse prea târziu ca să mai prindă un post liber.

– Bună ziua, Jessica.

Ea simți că i se face părul măciucă. Era ultima voce din lume pe care se aștepta sau ar fi vrut s-o audă. Probabil că deschisese ușa și pășise pe covor fără să facă zgomot, încât nu avusese timp să-și dea seama.

Luându-și o expresie de indiferență absolută, ridică încet privirea.

– Bună, Tom.

Ce ironie a soartei îl adusese în birou în acea după-amiază, în mod special din toate după-amiezile posibile⁹

- Voiai s-o vezi pe Dorothy? Mă tem că nu e aici astăzi.
Se miră singură cât de bine își păstra stăpânirea de sine.
Vocea ei se menținea la un nivel de neutralitate politicoasă.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Am primit o copie a chitanței cu ceea ce îți datorez.

Căutând în buzunarul jachetei, el scoase la iveală o foaie de hârtie pe care i-o puse pe birou.

- E incorectă.

Jessie simți că i se face pielea de găină la auzul tonului său rece și decisiv și se lăsă bucuroasă în voia valului de indignare care acoperea orice alt fel de sentimente în acea clipă. Sugera el oare că agenția îi încărcase nota de plată, că ea calculase intenționat în mod greșit numărul de ore cât lucrase pentru el?

Întinse foia în fața sa, apoi încercă să-și ascundă tremurii mâinilor sub masă.

- Mie mi se pare că e cum trebuie, spuse ea calmă, cercetând atentă nota de plată.

- Uită-te la data finală, îi ordonă el scurt și întorcând spatele biroului se îndreptă spre fereastră, traversând covorul din câțiva pași. Ultimele șapte zile n-au fost puse la socoteală, urmă el cu spatele la ea.

, Privirea lui Jessie se aținti asupra umerilor largi. Doar nu șc așteptase să îi ceară bani pentru ultima săptămână pe care o petrecuse la cabană? Avusese grijă de el și Mark cât fuseseră bolnavi de gripă pentru că ținea la ei, și nu cerea să fie plătită. Timpul ei fusese destinat lor de bunăvoie, din pură prietenie...

Tendoanele gâtului i se încordară. Nu. Nu din pură prietenie. Din dragoste. Ochii ei cercetară gânditori silueta înaltă. Cred că te-am iubit din primul moment în care te-am văzut... numai că asta nu poate fi adevărat pentru că eu nu cred în dragostea la prima vedere.

Adunându-și întreaga rațiune, încercă să supprime valul sălbatic de emoție care o cuprinsese. Înghiți cu greu.

- în săptămâna aceea n-am fost de fapt angajată de agenție, murmură într-un târziu pe un ton evaziv.

Tom se întoarse să se uite la ea.

- A, înțeleg.

Cu ochii întunecați de nedumerire, Jessie își privi mâinile strânse în poală. Ce voia să spună cu asta? într-un fel el dăduse acelor cuvinte un înțeles ascuns, le făcuse să sune înjositor.

Îl urmări pe furiș pe sub gene în timp ce el se așeza într-unul din scaunele aliniate lângă perete și își scotea carnetul de cecuri dintr-un buzunar, împreună cu un pix. Prezența lui era atât de chinuitor de aproape, și în același timp departe. Ochii ei îi cercetară flămânzi conturul feței, trăsăturile, întipărindu-și fiecare centimetru în memorie de parcă ar fi fost pentru ultima oară când el vedea.

- Mulțumesc.

Ea se forță să pronunțe silabele în timp ce el se ridicase în picioare și îi întinse cecul.

-- O să-ți dau o chitanță, începu ea, apoi se întrerupse când observă al doilea cec.

Acesta nu era pe numele agenției, ci pe al său. își aținti ochii asupra lui.

- Dar..

- Asta pentru timpul tău. Evident, am exclus o parte din sumă pentru cazare și masă, însă cred că o să fii de acord că m-am arătat mai mult decât corect.

Pentru o clipă, Jessie se simți paralizată. De mai bine de zece ani nu mai trăise așa o suferință. Se simțea din nou la vârsta de nouă ani, amorțită de durere și șoc. Pumnii i se strânseseră sub tăblia mesei. Nu-i păsa de Tom. Nu-i păsa de nimeni în lume în afară de Dorothy.

Cu degetele tremurând, scrise o chitanță și i-o întinse lui Tom, urmărindu-l apoi cu ochi inexpresivi cum se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

În momentul în care auzi zgomotul ușii trântite, luă cecul scris pe numele ei și-l rupse în bucăți.

După câțiva timp se îmbolnăvi de gripă, o formă ușoară care o ținu la pat doar două zile, însă îi oferii și o scuză pentru a nu se duce la petrecerea lui William de Revelion. O petrecere la care, aflase ea de la Dorothy, Tom fusese invitat inevitabil.

Pur și simplu nu voia să-l mai vadă, să-i mai audă vocea cât va trăi. Iar el era un bărbat inteligent și perspicace, știa că o rănise premeditat și cu sânge rece și fără motiv.

Probabil regreta că relația lor devenise, chiar pentru foarte puțin timp, mai mult decât platonice, dar putea s-o fi lăsat pe ea să înțeleagă singură treaba asta. Nu fusese nevoie să l-0 arate cu atâta cruzime. Însă Tom era expert în tratamente de șoc, nu-i așa? gândi ea cu dispreț amintindu-și de mascarada pe care o pusese el la cale în fața lui Michelle. Mirosind a săpun fin, îmbrăcată în rochia verde de mătase pe care i-o făcuse Dorothy cadou de Crăciun, Jessie se ghemui pe canapea, mângâind pisica adormită în poala ei. În vremea asta, probabil Tom ajunsese deja la William acasă. Singur? Scrâșni din dinți. Nu voia să și-l imagineze dansând cu vreo femeie necunoscută, îmbrățișând-o, sărutând-o la miezul nopții când se schimba anul. Simți durerea ca un cuțit și în ciuda hotărârii, imaginile i se conturară în minte.

Înjură în gând când auzi soneria de la ușă. Cine naiba putea să fie la ora asta? N-avea de gând să deschidă. Probabil vreun musafir care greșise adresa și care urma să plece imediat ce și dădea seama de încurcătura făcută.

Soneria țârâi din nou, asurzitor și insistent. Poate Dorothy se întorsese să ia ceva, presupuse ea, și își uitase cheia. Greu de crezut, însă...

întinzându-și picioarele goale, se ridică și traversează coridorul până la ușa din spate. Scoase lanțul și deschise. O, doamne! Nu tu! Ochii ei se căscaseră îngroziți spre silueta înaltă și ascunsă în umbră.

– Ce vrei? întrebă brutal.

Pleacă. Nu vreau să te văd. Pleacă!

– Pot intra, Jessie? Aș vrea să stăm de vorbă.

Jessie scutură din cap. N-avea de gând să asculte vocea convingătoare.

– Sunt foarte ocupată. Trebuie să mă spăl pe cap, adăugă sarcastică.

– Te rog, Jessie.

Ea ezită, apoi îl lăasă să intre, întorcându-i spatele.

– închide ușa în urma ta, îi aruncă peste umăr și începu să urce scările, îndreptându-și rochia din mers.

Ajunsa în sufragerie, se trânti pe canapea și îl privi distantă pe Tom.

– Ei bine? întrebă.

– Pot să mă așez? ceru el pe un ton sec.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

Arcuindu-și o sprânceană, el își scoase jacheta de sub care apăru o cămașă de mătase albastră, și se așeză în fotoliul din fața ei, punându-și picior peste picior.

– Tocmai veneam de la William. Dorothy mi-a spus că ai gripă.

Făcu o pauză.

– Eram îngrijorat.

– Chiar? făcu ea cu o ironie necruțătoare. Erai îngrijorat pentru o angajată. M-ai dat gata!

Ochii ei aruncau fulgere.

– De ce ai venit aici de fapt, Tom?

– Pentru că am vrut să te văd.

Tom sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră.

– Lui Mark i-a fost dor de tine, spuse el întorcându-se s-o privească, încrunțat. Și mie la fel.

Ea făcu ochii mari de uimire când îl văzu cum se așeză pe canapea în dreptul ei și îi ia mâna. încercă să privească în altă parte, însă ochii albaștri începeau să-și exercite farmecul prinzând-o ca pe un iepure orbit de lumina farurilor unei mașini în noapte. începu să tremure, simțind degetele puternice însă blânde care îi mângâiau spatele, alunecând pe sub mătasea rochiei și atingându-i pielea umărului.

– Nu mai e nimic la fel de când ai plecat, murmură el răgușit. Cred că m-am obișnuit cu prezența ta.

– Ți-a fost dor de mine? Te-ai obișnuit cu prezența mea?

Jessie își smulse mâna dintr-a lui, blestemându-se pentru momentul de slăbiciune și sări în picioare.

– Ce-ți închipui că sunt eu? O pisică de casă? Un câine?

își auzea vocea ridicându-și tonalitatea, însă nu-i mai păsa.

– Vii aici și aștepti să... lasă-mă în pace!

Deschise ușa larg.

– Ieși afară. Afară din casa și din viața mea! Ți-am spus să ieși!

El se ridică în picioare fără să se grăbească și se opri în prag.

– La mulți ani, Jessie, îi zise cu o figură inexpresivă.

Ea îl privi neîncrezătoare. Glasul lui suna atât de stăpân pe sine, atât de neutru, de parcă ar fi plecat acasă după o cină plăcută.

– O să te sun mâine, murmură el nepăsător.

– Ce? spuse ea însă el plecase deja.

Tom îi telefona trei zile la rând, invitând-o să ia cina împreună, însă ea îl refuză hotărâtă de fiecare dată. Gândul, de a sta la masă cu el într-o atmosferă de intimitate era o capcană în care n-avea de gând să calce nici o secundă.

De-a ce naiba credea el că se joacă? Oare faptul că se arătase indiferentă în noaptea de Anul Nou îi stârnise gustul pentru a o cuceri?. Buzele ei se strânseseră. N-avea de gând să cedeze, n-avea chef să se mai lase rănită încă o dată.

Când urma el să accepte înfrângerea? se întrebă ridicând receptorul în cea de-a patra zi și auzind glasul gros la celălalt capăt al firului.

– Jessie? Azi e ultima zi din vacanța lui Mark, începu el. Și am reușit să obțin bilete la spectacolul umoristic din după-amiaza asta. La Peter Pan.

Urmă o mică pauză.

– Am luat trei bilete.

Jessie surâse fără să vrea. De ani de zile nu mai văzuse spectacolul Peter Pan, care era absolut cel care-i plăcea mai mult.

– Nu, mulțumesc, Tom, spuse scurt.

– Mark o să fie foarte dezamăgit. I-am spus că o să te invit.

Jessie simți că i se taie respirația.

– Ticălosule! Asta-i...

– Șantaj? întrebă Tom vesel. Știu. Sunt detestabil, mm? Așa-i. Vin să te iau la unu.

Înainte să aibă timp să-i răspundă, el închisese. Fără grabă, Jessie puse receptorul în furcă. La urma urmei ce rău putea să fie în a merge la acel spectacol? Oricum ar fi vrut să-l vadă pe Mark. Ochii ei se întunecară și inima începu să-i bată mai tare. Aproape la fel de mult cât ar fi vrut să-l vadă pe Tom, recunoscuse ea tristă.

Tom fu punctual. Când auzi soneria, Jessie își aranjă rochia verde, își luă din fugă jacheta și geanta și coborî scările.

Tom nu făcu nici un comentariu cu privire la înfățișarea ei când îi deschise ușa, însă ea observă o expresie apreciativă, specific bărbătească și nemascată de ochii lui, și se enervă

simțind că se înroșise. Nu-și pusese rochia pentru el, pur și simplu fusese singura alternativă în afară de vechea fustă bleumarin sau blugii.

Mark păru mai puțin reținut decât unchiul său.

– Ți-ai pus o rochie, exclamă neîncrezător după ce o întâmpinase cu entuziasm. Nu contează, adăugă misterios.

O luă de mână trăgând-o spre automobilul roșu.

– Stai cu mine în spate.

– E mai mult loc în față, murmură Tom cu un zâmbet inocent deschizându-i portiera.

– Jessie n-are nevoie de prea mult loc, protestă Mark, încăpățânat.

Ea își ascunse zâmbetul și îi ciufuli părul în glumă.

– Șmecherule!

– Dăm cu banul, Mark.

Tom scoase nepăsător o monedă din buzunar și o aruncă în aer, în timp ce Mark facea alegerea.

– E cap, bătrâne. îmi pare rău.

Se uită la figura amuzată a lui Jessie.

– Eu am câștigat.

Jessie simți un fior în șira spinării întâlnind ochii întunecați și albaștri. El nu făcea decât să joace teatrul de dragul lui Mark. Ea era o caraghioasă dacă interpreta declarația lui ca având alte semnificații. Strecurându-se pe scaunul de lângă șofer, își puse centura de siguranță cu mâini neîndemânate.

Începu să se simtă mai relaxată abia când mașina o porni de-a lungul străzii. Era imposibil să nu se molipsească de entuziasmul lui Mark, sporăvoiala lui neîntreruptă o scutea de orice încercare de a lega o conversație cu Tom.

Acesta părea un șofer priceput, recunoscuse ea, în timp ce se apropiau de cartierele mărginașe ale orașului Silvercrown, iar ochii ei priveau degetele puternice care țineau volanul lejer. Și, de asemenea, un șofer prudent, adăugă ea în gând. Alesese o mașină în primul rând pentru calitățile ei care confereau siguranță, și nu pentru performanțele pe care le-ar fi putut atinge motorul, sau pentru aspectul ei exterior. Această alegere spunea multe despre un om, medită ea absentă. Tom nu trebuia să dovedească nimic nimănui.

El găsi un loc liber în parcare de lângă teatru și se instală apoi în locurile lor din sală cu mult înainte de începerea spectacolului.

Când se stinseră luminile, cortina se ridică și povestea lui J.M. Barrie despre băiatul care a rămas copil pentru totdeauna, începu să se desfășoare pe scenă; Jessie se lăsă atrasă de acea lume a imaginației.

Din când în când privea spre Mark, cu încântare sporită la vederea expresiei absorbite de pe figura lui, o expresie, observă ea amuzată, care se reflecta și pe fața unchiului acestuia.

Mark era captivat de scenele mai tensionate, se agita furios când îl vedea pe căpitanul Cîrlig apărând pe scenă, și aproape că strigă de spaimă când Tinkerbelle bău otrava destinată lui Peter. Când personajul principal întrebă publicul dacă credea în zâne, Mark aplaudă din toate puterile, ca și cum viața lui Tinkerbelle depindea numai de el. Iar Jessie, stând lângă el, se lansă în aceeași acțiune cu un entuziasm și o uitare de sine similare.

– Cred că ție ți-a plăcut mai mult decât lui Mark, murmură Tom spre ea cu un zâmbet ironic în timp ce își conducea nepotul, neobișnuit de ascultător, în aerul rece al serii.

– În mod sigur mi-a plăcut la fel de mult, acceptă Jessie încheindu-și nasturii la haină și trăgându-și mânușile în timp ce se îndreptau spre parcare.

Și tu te-ai agitat și ai aplaudat destul, profesore Bannister! '

– Ți-e foame? întrebă Tom în timp ce descuria portiera mașinii. De ce nu vii să iei cina cu noi? Doamna Craven a lăsat niște ghiveci în cuptor.

Jessie ezită, apoi, convinsă de entuziasmul manifestat de Mark la ideea invitației, cedă.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Ax fi fost grosolan din partea ei să refuze și pe de altă parte, recunosc ea, s-ar fi simțit neplăcut dacă Tom ar fi lăsat-o pur și simplu la Long Dream la întoarcere, să se descurce de una singură cu o seară plictisitoare și insipidă care ar fi așteptat-o.

– Cred că doamna Craven mă întrece în prepararea fripturilor, murmură Jessie cu părere de rău în timp ce așeza furculița și cuțitul în farfuria goală.

Ghiveciul fusese delicios,

– Nu contează, o consolă Mark.

Stătea în fața ei, deja îmbăiat și îmbrăcat în pijamale.

– Tu ești mult mai frumoasă ca ea.

– Mulțumesc, dragă domnule.

Jessie înclină capul grațios în direcția lui. Paharul de vin pe care-l băuse părea să i se fi urcat direct la cap.

– Vino, Mark. E timpul să mergem la culcare. Măine ai școală.

Tom se ridică în picioare.

Mark mârâi în semn de protest, îi spuse lui Jessie noapte bună și părăsi bucătăria, urmându-și unchiul.

Ar fi păcat să rămână nebăute ultimele degete de vin, medită Jessie și își turnă restul în pahar. Bău o gură și se rezemă de spătarul scaunului. Se simțea prea bine ca să se mai miște, se lăsase învăluită de un norișor roz și confortabil, complet împăcată cu lumea întreagă. Golindu-și paharul, se ridică în picioare fără să se grăbească și începu să strângă vasele cu gesturi absente, punându-le în chiuvetă.

Când se întoarse Tom, ea spălase deja totul.

- Hei, nu trebuia să faci asta. Doamna Craven o să se îngrijească mâine dimineată de bucătărie, murmură el.

- Presupun că e obișnuința la mijloc.

Ea zâmbi când el îi luă șervetul de pânză din mână, conștientă de apropierea dintre ei.

- Obiceiurile astea, medită el privind-o. Ușor de căpătat și greu de scăpat de ele.

Ii atinse obrazul.

- Cred, domnișoară Jessie Ronwood, că ai putea foarte ușor să devii un obicei pentru mine.

- Aș putea?

N-ar fi trebuit să bea vinul, n-ar fi trebuit să se uite la el cu ochii mari și intenționat provocatori.

- Mă tem că da. Un obicei chiar obsesiv.

Buzele ei se arcuiră. Mm. îi plăcea ideea. Aproape la fel de mult cum îi plăcea să-i simtă buzele atingându-i-le pe ale ei. Se lăsă trasă în brațele lui și i se agăță de gât, murmurând mulțumită. N-ar fi trebuit să accepte să i se întâmple așa ceva, gândi visătoare, însă cui îi păsa? Tot ceea ce conta în acel moment era prezența lui Tom.

Cu ochii închiși, simți cum starea de mulțumire i se transforma treptat într-o dorință adâncă, pe măsură ce sărutul devenea mai pasionat.

- Jessie.

Tom ridică bărbia.

- Cred că ar fi bine să bem o cafea, zise nesigur și eliberând-o încet.

8*

Ea aprobă din cap, în timp ce pulsul i-o luase razna.

- O să... o să pun ibricul... .

Cuvintele ei se pierdură aiurea când el o îmbrățișă din nou.

- Am vrut să fac asta toată ziua.

Așa cum stătea lipită de corpul lui, ea simți cum îl străbate un tremur și îl auzi cum oftează adânc.

- Te-am dorit din momentul în care te-am văzut.

- Poftim⁹

Jessie ridică brusc privirea, cercetându-i figura și trecând de la surpriză la neîncredere când observă expresia ochilor albaștri.

- Știi prin ce-am trecut...? Să lucrez cu tine în fiecare zi... când singurul lucru pe care-l voiam era să te ating... să te țin în brațe..., murmură el răgușit, acoperindu-i fața cu sărutări înfierbântate.

- Dar ai avut un mod cam ciudat de a te manifesta, murmură Jessie cuprinsă de un val de fericire. Să nu fie doar un vis, să nu fie imaginație pură. Îndreptându-se spre un scaun, el o obligă să i se așeze pe genunchi.

- Eram infuriat. Pe tine. Pe mine. De câte ori n-am regretat că am luat legătura cu agenția lui Dorothy! îi aranjă o șuviță roșcată pe după ureche.

- Erai o complicație pentru viața mea, de care n-aveam nevoie și n-aveam chef.

- O complicație? întrebă ea, prefacându-se indignată, și mângâindu-i obrazul cu un gest tandru.

El înclină din cap.

- Mai mult decât orice, și în ciuda faptului că te doream, trebuia să mă gândesc și la Mark. Ține foarte mult la tine și se atașează din ce în ce mai mult.

Jessie se încruntă, doar faptul că legătura ei cu Mark mergea bine ușura lucrurile, nu le îngreuna.

- Dacă n-ar fi fost el, nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci. Te-aș fi convins într-un fel să rămâi. Ți-aș fi propus să te muți la mine.

- Să mă mut la tine? repetă Jessie încet.

Starea de euforie începea să i se risipească, în timp ce un nor negru și amenințător îi lua locul.

- Adică să trăiești cu mine, spuse Tom aproape în șoaptă. Fără obligații. Fără nici o promisiune. Doar pentru atâta timp cât am fi avut amândoi chef. În timp ce îmbrățișarea lui deveni mai sigură, Jessie se încordă, simțind înțepături de teamă în șira spinării. Fără obligații. Fără nici o promisiune. Probabil glumea, o ironiza... nu putea să fi vorbit serios...

- Dar asta n-ar fi fost corect față de Mark. Un copil are nevoie de ceva stabil, permanent.

Jessie se întrebă dacă nu cumva își pierduse răsuflarea. Nu se mai simțea în stare nici să se miște, nici să gândească. Se simțea rău, o cuprinsese un îngheț de moarte.

- Eu... ăă... cred că o să fac cafeaua, pronunță cu greutate și se strecură din brațele lui.

Ca prin vis, traversă bucătăria și umplu ibricul la chiuvetă. Tom nu spusese nici un cuvânt de iubire, nu lăsase să se înțeleagă prin nimic că ar fi ținut la ea. O dorea, asta era tot. O voia doar ca să-și satisfacă o dorință fizică temporară.

Strânse din dinți, luptându-se cu valul de amețeală. Chiar credea că dacă o invită să stea cu el pe un ton serios, ea n-avea să se gândească despre ce fel de relație era vorba, cu atât mai puțin s-o accepte? Credea că o să se mute în casa și în patul lui până când se sătura de ea? De-asta nu se căsătorise niciodată? Până la apariția lui Mark în viața lui își petrecuse vremea cu o serie de iubite întâmplătoare?

N-o invitase să trăiască cu el pentru că n-ar fi fost corect față de Mark! Dar față de ea? ar fi vrut să-i strige. Ironia situației o lovise cumplit. Ea își petrecuse întreaga viață evitând angajamentele pe termen lung, fânându-se chiar de ideea de a fi legată de cineva sau de ceva. Și acum toată această filosofie se întorcea împotriva ei, ca o răzbunare.

Singura consolare în toată zăpăceala creată era că cel puțin mândria ei rămăsese intactă. Nu făcuse sau nu spusese nimic

care să arate că sentimentele ei erau mai adânci decât cele superficiale pe care le avea el pentru ea.

Adunându-și toate puterile, se întoarse și-l privi.

– Am primit azi dimineață o scrisoare de la agenția din Londra, zise pe un ton neutru. S-a eliberat un post într-un hotel din Montvillage.

Ca o coincidență, mai lucrase în acea stațiune de munte elevațiană cu două veri în urmă. Ridică din umeri.

– E o proprietate aparținând unei familii și una dintre fiice a fost internată în spital pentru operație de apendicită, deci au nevoie urgent de o persoană care s-o înlocuiască. E cel mai aglomerat sezon al anului, și...

Se întrerupse, dându-și seama că începuse să bată câmpii.

– înțeleg.

Ochii lui albaștri deveniseră nepăsători.

– Și vrei să te duci⁹

Vocea lui era lipsită de orice emoție.

– Da.

Nu fusese niciodată mai sigură decât acum.

– Și când pleci?

Într-adevăr, nu-i pasă nici cât negru sub unghie, gândi ea ca prin ceață, n-o să încerce deloc s-o facă să se răzgândească.

– Imediat ce îmi iau un bilet de avion.

În seara asta, în clipa asta dacă aș putea. Înghiți în sec.

– Cred că n-o să mai beau cafeaua, Tom.

– Cum vrei.

El-se ridică în picioare pe neașteptate.

SANDRA BROWN

– O să chem un taxi.

II urmări cum părăsea bucătăria, întrebându-se cum era posibil să iubești și să urăști o persoană cu aceeași intensitate, în același timp.

Capitolul 10

Jessie îmbracă un pulover și traversă dormitorul până la ușa de sticlă ce dădea în micul balcon. Răsuci cheia în broască și pași afară. Aerul rece și aspru al dimineții îi șfichiui obrazii, iar ea își cuprinse umerii în palme pentru a se încălzi. Camera sa de la mansarda hotelului era mică, mobilată simplu și era neplăcut pentru ea să coboare mereu un etaj pentru a folosi baia. Însă peisajul care se vedea de la balcon compensa restul.

Câmpuri acoperite cu zăpadă se întindeau pe o distanță de un kilometru dincolo de capătul din sud al satului și se terminau abrupt într-un zid de culmi muntoase care formau lanțul. Mischobel. Pe măsură ce-și întorcea privirea pe deasupra vârfurilor care includeau și cel mai înalt munte din Elveția, Jessie le recita numele în minte, ca un omagiu adus măreției acestora.

Începu să tremure. O lume tăcută, albă și străină. Iama, Montvillage era un loc complet diferit de cel în care își

petrecuse vara în urmă cu doi ani. Atunci pajiștile erau acoperite de o pătură de flori în loc de zăpadă. Se puteau face excursii pe distanțe nelimitate, pe cărările munților, și nu trebuia să te limitezi la cărările din preajma hotelurilor, îi era dor de vacile care pășteau, îi părea rău că nu putea să urce până la Sarburg în unele după-amiezi libere pentru a petrece câteva ore stând pe o piatră la soare, urmărind jocul caraghios al marmotelor care își aveau cuibul în apropierea stației de autobuz.

Se întoarse înapoi în căldura încăperii, încuind ușa în urma ei. Începea, gândi ea, să se cam sature de zăpadă. Bineînțeles că dacă i-ar fi plăcut să schieze ar fi văzut lucrurile altfel, însă acest sport nu o atrăsese niciodată. Aranjă cuvertura pe pat și agăță prosopul lângă radiator pentru a se usca. Și apoi, gândi ea în continuare, începea să se sature și de slăbiciunea ei, de șirul nesfârșit de paturi și de camere pe care le avea de aranjat, treabă care o lăsa extenuată la sfârșitul zilei, însă nu-i dădea nici un semn că realizase ceva.

Se simțea singură, trebuia să admită. Proprietarul hotelului și familia lui erau prietenoși și primitivi, însă nu vorbeau engleza foarte bine, iar ea nu se putea descurca în germană mai mult de o conversație simplă. Și din cauză că treaba ei ținea de interioarele camerelor, nu prea intra în contact cu musafirii hotelului.

Se așeză pe marginea patului și scoase din buzunar scrisoarea pe care o primise de la Dorothy în dimineața aceea. Pe măsură ce începu să citească o cuprinsese un dor copleșitor de casă. Își dori din toată inima să se găsească la Long Dream în acel moment, să stea în bucătărie și să pălăvrăgească verzi și uscate cu Dorothy. Sprijinindu-și bărbia în pumn, se uită absentă la peretele alb din fața sa. Oare viața ei nomadă se apropia de sfârșit⁷

Buzele îi schițară un surâs batjocoritor. Se compătinea singură și tocmai în ziua ei liberă. Oftă posomorâtă. Aceasta era cauza depresiei ei. Nu ținea să aibă o zi liberă, avea la dispoziție prea multe ore în care trebuia să pretindă că se simte bine, prea multe ore de singurătate în care să se gândească. Și, în mod inevitabil, gândurile ei se întorceau spre Tom. Faptul că fugise de el nu ajutase cu nimic. Durerea din interiorul ei nu dispăruse, ba chiar părea că se intensificase, însă la ce putea să se aștepte, la o vindecare miraculoasă în doar două luni? Se ridică dintr-o dată în picioare. Bun. Deci cum urma să-și petreacă ziua⁹ Putea face o plimbare până în Griniinland, un orașel situat în valea de dincolo de Montvillage, spre Schonbaden sau Poteca Vârfurilor, presupuse. Era un drum pe care îl străbătuse deja de câteva ori, însă lanțul de cincisprezece capele presărate de-a lungul lui o fascina la fel de mult ca ta început. Sau poate ar fi bine să facă o plimbare mai jos, în vale, să ia un

autobuz și să se ducă în Brechtesmund, un oraș mult mai mare pe care nu-l cercetase încă.

Gândindu-se la variante, Jessie își mai puse o pereche de șosete, încălță ghetele și își luă hanoracul călduros și colorat în diferite nuanțe. Punându-și portmoneul în buzunarul blugilor, se privi în treacăt în oglindă și ieși în hol încuind ușa. Coborî trei rânduri de trepte până la pai tei', trecu de sala de mese și de recepție. Schimbând un zâmbet cu fata de dincolo de tejghea, se îndreptă spre ieșirea din hotel și se opri pe neașteptate, simțind cum îi vine sângele în obraji când observă silueta înaltă care se tolănise în scaunul din dreptul ușii.

– Bună, Jessica.

Tom ridică privirea din ziar aruncându-i un zâmbet leneș și se ridică în picioare fără să se grăbească.

– Ce cauți aici? izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Simțea că i se mulaseră picioarele.

– Chiar și profesorii își iau din când în când vacanță, murmură el nepăsător împăturind ziarul și aaincându-l pe scaun.

Și bineînțeles, era o pură coincidență că se întâmplase să aleagă una din cele mai puțin cunoscute stațiuni din Elveția ca să-și petreacă vacanța! Nu reușea să-și ia ochii de la el, savurând trăsăturile familiare, masculine, cu o plăcere devastatoare care înlocuise surpriza din primul moment.

– Nu știam că schiezi.

Vocea ei era prea nesigură, prea tensionată.

– Nu schiez, răspunse el.

– Deci ai venit aici numai pentru aerul curat de munte?

Zâmbi, așteptarea replicii provocându-i fiori în șira spinării.

– Am ținut niște cursuri în Lausanne în ultimele zile.

El își luă jacheta de pe spătarul scaunului și o îmbrăcă peste puloverul bleumarin și pufos.

– Am întâlnit-o pe Dorothy săptămâna trecută și i-am zis că o să trec să te văd, dacă tot eram prin apropiere. Să văd cum o mai duci.

Privirea lui Jessie se îndepărtă din zona figurii lui spre un tablou agățat pe perete, în timp ce valul de căldură se spulberase odată cu iluzia. Deci, până la urmă, tot fusese o coincidență vizita lui Tom în Elveția, venise s-o vadă numai pentru a-i face o favoare lui Dorothy. Probabil îi descrisese în culori prea euforice viața ei acolo, în scrisorile pe care i le trimisese, încât Dorothy devenise suspicioasă că ceva nu era în regulă.

– Ei, atunci îi poți transmite că o duc bine. Mă distrez de minune, adăugă ea cu entuziasm.

– Chiar așa?

Ochii albaștri o priviră cercetător.

– Bineînțeles, minți ea senină.

Apoi se uită la ceas și scoase o exclamație de mirare.

- Doamne, cum trece timpul! Trebuie să mă grăbesc.
își trase fermoarul la hanorac și își puse mânușile.
- Cât vrei să stai în Montvillage?

Nil știa nici măcar dacă el se cazase la un hotel sau abia venise de la Lausanne în acea zi.

- Poate ne întâlnim la o cafea mai târziu? adăugă ea politicoasă.

m

Foarte bine. Era exact tonul potrivit, de nepăsare nonșalantă. Prietenoasă, dar indiferentă.

- Am închiriat o mașină pentru câteva zile, și cum tu ai liber azi, zâmbi el aruncând o privire recepționerei, pentru că am verificat... mă întrebam dacă nu ai prefera o plimbare până la Zermatt.

Deschise ușa hotelului, apoi o urmă în stradă.

- Să vedem Matterhorn.

- Zermatt? repetă Jessie, trăgând de timp, conștientă că începea din nou să se apropie de o stare de euforie.

- Bineînțeles, dacă nu ți-ai făcut deja alte planuri pentru astăzi...

Tom își potrivi pasul după al ei.

- Presupun că le-aș putea schimba, murmură ea gânditoare, ca și cum și-ar fi verificat programul în minte, însă știa că se hotărâse deja.

Dacă ar fi știut că Tom urma să vină, s-ar fi pregătit, însă o luase prin surprindere, găsind-o într-o stare vulnerabilă de slăbiciune, încât nu avu tăria să-l refuze. Atâta timp cât nu interpreta invitația, atât timp cât o lua așa cum era, avea să fie în siguranță, nu⁹ în plus, ar fi fost nebună să scape ocazia de a vedea Matterhornul, adăugă în sinea ei, ignorând clopoței de alarmă ai rațiunii.

- Mulțumesc, Tom. Mi-ar face plăcere să merg la Zermatt.

O fericire pură, limpede, o copleși când înălță privirea spre el, lăsând la o parte reținerile. Nimic nu mai avea importanță în lume în afară de această clipă și de bărbatul cu ochi albaștri, strălucitori, care îi zâmbea. Ziua de mâine putea să aștepte.

- Nu știu cum poți să mănânci atâta.

Cu o mirare batjocoritoare, Tom o privi ^e Jessie pe deasupra ceștii de cafea, în timp ce ea își termina plăcinta cu mere oftând satisfăcută.

- E din cauza aerului de munte, îl informă cu un zâmbet. În plus, la micul dejun am mâncat doar un sanvici și nu o farfurie plină cu cartofi și oua, îi aminti.

El zâmbi la rândul lui și își goli ceașca.

- Cred că va trebui s-o pornim înapoi în curând. O să se întunece peste o oră.

Jessie aprobă înclinând din cap. Drumul spre Dort, localitatea dinaintea orașului Zermatt era bine bătătorit, însă ar fi fost ușor de alunecat alături, iar ea n-avea chef să sfârșească seara într-un nămete.

Tom întoarse capul atrăgând atenția chelneriței și îi ceai într-o germană fluentă, nota de plată.

Ziua trecuse prea repede, inedită Jessie melancolică, uitându-se pe fereastra restaurantului de munte la culmea de est a Matterhornului. O zi perfectă, cu un însoțitor perfect.

Ochii ei se întoarseră din nou spre Tom. Fusese tot timpul amuzat, atent și glumeț. Când se plimbaseră prin Zermatt cu câteva ore în urmă, cercetând străzile mai înguste presărate cu hoteluri de lux, magazine de bijuterii sau dughene cu vitrine atrăgătoare, ea începuse să se simtă relaxată, iar rezerva care o învăluisese cât timp stătuse în mașină se evaporase. Începuse să răspundă tachinărilor lui Tom, vorbelor lui nonșalante, din ce în ce mai stăpână pe * sine. Cu excepția unei întrebări răzlețe despre Mark, nici unul din ei nu se referise la lucrurile care se întâmplaseră în State. Era ca și cum acea zi ar fi existat în afara timpului, o zi fără început și fără continuare. Jessie clătină din cap. Nu. N-avea să înceapă să-și imagineze viitorul și să strice această zi minunată. Orice s-ar fi întâmplat, orele petrecute cu Tom erau ale ei și urma să le păstreze pentai totdeauna în memorie ca pe o comoară. Nimic n-ar fi putut să i le ia.

– Ești gata? zâmbi Tom, iar ea înclină din cap, ridicându-se în picioare.

El o ajută să-și pună haina, un gest de politețe pe care-l făcea la fel de instinctiv ca deschisul ușii. Jessie ieși afară, într-un univers alb, protejându-și ochii de strălucirea zăpezii cu niște ochelari de soare, și rămase nemișcată, privind creasta muntelui. Îl simți pe Tom venind lângă ea, însă știu că n-avea să împrăstie vraja atmosferei prin câteva cuvinte banale și, în acel moment de pace și liniște profundă pe care îl împărtășeau, se simți la fel de aproape de el de parcă l-ar fi atins. Întoarse capul în direcția lui și surâse. Apoi începură să meargă împreună.

– Ai grijă, aici poți aluneca, o avertiză Tom la un moment dat, întrerupând liniștea.

Din reflex, Jessie se agăță de brațul lui pentru a se echilibra și o senzație de fericire o învălui când el nu numai că nu refuză să o sprijine, ci o strânse cu hotărâre, în timp ce continuau să coboare.

Deodată i se păru cel mai normal lucru din lume să pășească de mână cu Tom prin zăpadă, în lumina serii. Se simțea împlinită. Era ca și cum o parte din ea, care îi lipsise, era din nou la loc.

Când se apropiară de capătul fostului sat, care ajunsese de dimensiunile unui orașel, Tom îi zâmbi.

– Presupun că ți s-a făcut foame din nou? murrflură el cu o severitate batjocoritoare, ironia reflectându-i-se în ochi.

- Ei bine..., zâmbi Jessie și privindu-l simți că era atât de îndrăgostită de el încât emoția era dureroasă. Poate doar un sandwich? întrebă cu speranță.

Orice, numai să poată să prelungească ziua petrecută cu el.

Străzile înguste erau pline de turiști care se întorceau de la schi, însă statura impunătoare a lui Tom își făcu loc imediat printre ei în timp ce o conducea pe Jessie spre centrul orașului. Amuzată, ea observă câteva femei care întorseseră capetele spre bărbatul care pășea lângă ea, cu invidia zugrăvită în ochi. Incapabilă să reziste, îl privi pe Tom cu coada ochiului, însă chiar dacă acesta sesizase atenția feminină îndreptată asupra lui, nu lăsa să se vadă nimic. Și culmea, tocmai aerul acela de indiferență totală și siguranța de sine îl făceau mai atrăgător, îl distingea dintre mulțimea de bărbați puternici și bronzăți care umpleau strada.

Intrară într-un bar și Tom o conduse pe Jessie spre o masă aflată în apropierea căminului.

- „Raclette”? sugeră Tom în timp ce se așezau în scaunele din lemn sculptat, iar ea aprobă din cap.

Pe furiș, ochii ei îi cercetară profilul în timp ce el se întoarse să comande cartofi cu brânză și o sticlă de vin. Ascultându-i vocea groasă și stăpânită, o cuprinse un val de mândrie posesivă. Nimeni nu era ca Tom. Acum știa că urma să-și petreacă restul vieții căutând un bărbat care să-l egaleze și că n-avea să-l găsească niciodată.

Zâmbi absentă când chelnerița îi așeză o farfurie și un pahar în față, punând sticla în mijlocul mesei.

- Te-ai simțit bine azi⁹ murmură Tom, turnând vinul în pahare.

- Da, răspunse ea simplu și fia neobișnuit de mulțumită să observe scânteia de satisfacție din ochii lui.

- Presupun că mâine lucrezi, nu?

Ea înclină din cap, întrebându-se dacă nuanța de regret din vocea lui nu fusese o iluzie.

- E sâmbătă. Ziua de plată.

Cea mai aglomerată zi a săptămânii. Ochii ei coborâră asupra paharului de vin pe care îl ținea între palme. Nu voia să se gândească la ziua de mâine... Nu voia să se gândească la singurătatea care urma s-o cuprindă în momentul în care s-ar fi trezit dimineața, o singurătate despre care știa că numai Tom putea s-o alunge.

- Deci, când vii înapoi în State?

- Peste aproximativ o lună. O să ajung la timp ca s-o pot ajuta pe Dorothy la ultimele ei pregătiri pentru nuntă.

- Și apoi? nu se lăsă Tom.

Jessie ridică din umeri. N-avea chef să discute despre viitor. Voia doar să se bucure de restul zilei care îi mai rămăsese de petrecut împreună cu Tom, să se mai amăgească puțin că el făcea parte din viața ei.

- Am fost întrebată dacă n-aș vrea să mă întorc și să lucrez aici pe timpul verii, ^puse ea într-o doară.

- Și ai vrea? întrebă Tom, umplându-i paharul la loc. Sau plănuiești să te duci în altă parte?

Jessie își privi paharul.

- Mă gândeam că poate o să-mi pun rucsacul în cui pentru o vreme.

Umbra din ochii ei însoți tremurii vocii. Oriunde s-ar fi dus acum, și-ar fi dorit mereu ca Tom să fie lângă ea, și nu s-ar fi putut bucura de nimic fără el. Se revoltă dându-și seama că avea atâta putere asupra ei, că îi putea influența cursul vieții fără ca măcar să știe. Deodată realizează că se hotărâse exact ce voia să facă, și asta o îngrozi. Urma să se întoarcă la Long Dream, să lucreze permanent pentru Dorothy și să-și petreacă seară de seară în fața telefonului așteptând ca Tom s-o sune, ținându-și răsuflarea de fiecare dată când ar fi ieșit în oraș, la gândul că l-ar fi putut întâlni. O, doamne, ce perspectivă, gândi ea mohorâtă.

- îmi pare bine.

Ea ridică încet ochii spre el, inima începând să-i bată mai tare la vederea expresiei de pe fața lui.

- Ți-am dus dorul în ultimele opt săptămâni, spuse el cu o voce scăzută. Am fost așa nefericit...

Jessie îngheță. Nu. Nu voia să creadă nimic din toate astea. Nu voia să mai sufere când speranțele urmau să-i fie împrăștiate din nou. N-ar fi putut să mai îndure.

- Nu mai face asta, Tom! Nu-i... nu-i drept.

Abia pe jumătate conștientă de ceea ce făcea, lăsându-se în voia impulsului de a scăpa, își împinse scaunul și se ridică în picioare. Trecu de chelnerița nedumerită care se apropia cu mâncarea și se repezi spre ușă.

Ajunsesese în mijlocul străzii când Tom apăru lângă ea. Neluându-i în seamă protestele, o apucă de mână, strângând-o, și o trase spre gară. Se urcară în trenul care ducea la Briesburg, satul în care-și lăsaseră mașina, într-o tăcere adâncă.

Jessie se așeză la fereastră, ațintindu-și privirea spre întunericul de afară, simțindu-se mizerabil. Așa urma să se sfârșească acea zi perfectă? într-o tăcere înghețată și furioasă? Putea să nu se fi repezit afară din cafenea, oricare ar fi fost provocarea, gândi cu părere de rău, dorindu-și din toată inima să poată da timpul înapoi. Ar fi trebuit să nu ia în seamă cuvintele lui Tom, să răspundă la întâmplare, să schimbe subiectul. La naiba, de ce să dea vina pe ea? El era singurul vinovat, pentru că pretinsese că ținea la ea, pentru că se jucase cu sentimentele ei...

Îi aruncă o privire și tresări când îi observă expresia de pe figură. Nu-l văzuse niciodată atât de înverșunat, aproape că simțea încordarea supremă cu care se abținea să nu izbucnească într-un torent de cuvinte mânioase. Apoi înțelese. El aștepta momentul când urmau să fie singuri, la adăpost de

eventuali spectatori, pentru a se lăsa în voia sentimentelor...

într-un târziu explodează, când ajunseră lângă mașina închiriată parcată în apropierea gării de la Briesburg.

– Ce naiba te-a apucat? tună el, fulgerând-o cu privirea de parcă ar fi vrut s-o ucidă.

Ea îi înfruntă furia fără măcar să tresară, păstrându-și expresia calmă.

– N-ar fi trebuit să-ți întorc spatele în felul în care am făcut-o... îmi cer scuze. Însă știam ce aveai să-mi spui, continuă ea pe un ton neutru, și n-am vrut să ascult.

' – N-ai vrut să mă asculți mărturisindu-ți că te iubesc!

Vocea lui biciui aerul.

– La naiba, știu că și tu ții la mine. Am văzut-o în ochii tăi, în expresia ta.

Ochii lui o priveau fix.

– Așa vrei să-ți petreci tot restul vieții? Fugind de complicații sentimentale, de legături stabile, îngrozită să iubești sau să fii iubită din cauza a ceva ce s-a întâmplat în urmă cu treisprezece ani?

– Poftim?

Jessie fu prea șocată pentru a răspunde în primul moment, dar apoi furia izbucni în ea.

– Cum poți să vorbești despre iubire, despre legături stabile? îi spuse. Nici măcar nu știa ce înseamnă cuvintele astea nenorocite.

Cum îndrăznește el să sugereze că ea suferea un blocaj din cauza unei întâmplări din copilărie? Nu avea dreptate.

– Te îndoiești de mine? Te îndoiești că te iubesc?

El părea neîncrezător.

– La naiba, Jessie. Ai idee prin ce-am trecut în ultimele două luni? Ai idee de câte ori mi-am luat bilet de avion, amânând de tot atâtea ori plecarea? Am fost invitat să țin cursuri la Laussane, și aș fi putut veni oricând... după mine, aș fi ales să vin în timpul verii... Pentru Dumnezeu, uită-te la mine...

Ea ridică încet privirea spre el, apoi imediat întoarse capul în altă parte.

– Ultima oară am crezut... începu ea cu vocea bâlbâită, și...

Vocea ei se pierdu.

– Și ce? întrebă el cu brutalitate.

– Și tot ceea ce voiai era o aventură trecătoare...

– Nu e nimic temporar în sentimentele mele pentru tine, explodează el.

– Dar mi-ai spus că dacă n-ar fi fost Mark, mi-ai fi cerut să mă mut cu tine...

– Am regretat-o din clipa în care am zis-o, o întrerupse el. N-ar fi trebuit să grăbesc lucrurile, ar fi trebuit să iau totul mai încet, însă eram nerăbdător, voiam să-ți văd reacția, urmă el și buzele i se arcuiră într-un surâs amar, pe

care în mod evident am văzut-o. Numai gândul unui angajament imaginar te-a îngrozit și ai fugit în Elveția.

- Eu, m-am îngrozit? spuse Jessie. Tu ai sugerat că singurul lucru pe care îl voiai era...

- Numai din cauză că păreai înspăimântată chiar la , simpla idee de a trăi cu mine.

- Nu ideea de a trăi cu tine m-a înspăimântat... ci ideea de a trăi fără tine...

• \ -

Era prea târziu acum să-și retragă cuvintele sau să se mai gândească la mândria ei.

- Perspectiva de a mă trezi într-o zi și a descoperi că te-ai săturat de mine... pur și simplu n-am suportat gândul.

- Să mă satur de tine? murmură Tom răgușit. Dar eu vreau să-mi petrec restul vieții cu tine... să mă căsătoresc cu tine.

- Ce?

Jessie simți că-i fuge pământul de sub picioare în timp ce Tom o lua în brațe. De n-ar fi o altă strategie a lui, gândi ea cu teamă.

- Vrei să fii soția mea? întrebă el serios și Jessie îl privi cercetătoare, descoperind o expresie de vulnerabilitate în ochii lui, iar inima i se strânse, orice îndoială dispărând, întinse mâna, atingându-i obrazul.

- Da, te rog, murmură.

- Bine.

Ochii lui străluciră.

- N-aș vrea să-mi dezamăgesc studenții.

- Studenții?

Ea îl privi suspicioasă în timp ce el îi săruta vârful degetelor. Mmm, nu-și dăduse seama niciodată până acum cât de senzuale îi erau vârfulurile degetelor. El zâmbi.

- Se pare că le-a intrat în cap că pot să-mi pun verigheta în orice clipă și au făcut aluzii cu privire la cadourile de nuntă...

- Michelle?

Jessie ridică o sprânceană, întâmplarea aceea părea să se fi petrecut cu secole în urmă.

- Cred că atunci a fost prima dată când am înțeles că voiam să mă căsătoresc cu tine, deși n-am recunoscut-o decât după câțva timp.

Ea surâse.

- îmi plăcea mai degrabă perspectiva de a alerga tu după mine toată viața...

Ignorând remarca ei ironică, el se aplecă și o sărută.

- Dar de ce nu m-ai întrebat mai devreme? vru ea să știe, gândindu-se la toate zilele și săptămânile de suferință care ar fi putut să nu existe. El zâmbi.

- Rucsacul, călătoriile tale... îi aminti. Căsătoria nu prea părea să facă parte din planul tău.

Făcu o pauză.

- Am continuat să-mi spun că-l protejam pe Mark, mă temeam să nu se atașeze de tine prea mult... și în tot acest timp mă protejam de fapt pe mine. Ii atinse ușor obrazul cu degetele.

- Hai, intră în mașină înainte să îngheți.

Jessie se așează pe scaunul de lângă șofer, apoi se uită la Tom, care izbucnise deodată în râs, dându-și capul pe spate.

- Suntem în Alpi, printre cele mai romantice peisaje din lume, și unde ajung eu să te cer în căsătorie? Intr-o ' parcare!

Jessie îi aruncă un zâmbet fugar. În acel moment parcare era pentru ea cel mai minunat loc din lume.

- William se poartă ca o cloșcă, murmură Dorothy ducându-și automat mâna în dreptul abdomenului. Cred că dacă ar fi după el m-ar obliga să stau în pat toate cele nouă luni.

Jessie zâmbi, gândindu-se că nu o văzuse niciodată pe mătușa ei mai frumoasă.

- Mai vrei limonadă? o întrebă.

Stăteau în șezlonguri, la umbra unui măr bătrân, urmărindu-l pe Mark cum se juca într-un bazin. Când se întinse să toarne în pahare, Lisa, care i se tolănise în poală, ciuli deodată urechile și privi spre casă.

- Cred că s-a întors soțul meu.

Jessie zâmbi prosteste. „Soțul meu”, n-avea să se dezobișnuiască niciodată de aceste cuvinte.

- Vin într-o clipă înapoi, Dorothy.

Picioarele ei bronzate străbătură grădina într-un timp record, ajungând la ușa din spate exact când Tom apărea în prag.

- Ce înseamnă asta, domnule profesor? întrebă ea severă în timp ce intrau amândoi în bucătărie. Ai zi scurtă?

El ținea cursuri de vară.

- Am avut o întâlnire urgentă, explică el și îi demonstrează printr-un sărut prompt la ce fel de întâlnire se referea.

- Hm, Tom, murmură Jessie când reuși să respire din nou. Va trebui să renunț din nou la universitate.

Fusese acceptată la departamentul de limbi străine și separarea profesională de Tom ar fi evitat unele probleme.

- Cel puțin pentru cinci sau șase ani.

Intenționat, Jessie privi pe geam la Dorothy care se împlinise în ultima vreme.

Tom se încruntă, apoi ochii îi străluciră de încântare când înțelese.

- Doar nu ești...

- Ba sunt.

- Repede... un scaun...

- N-am nevoie să stau jos, îl asigură ea cu un zâmbet amuzat, nu sunt invalidă.

- Poate tu nu ai nevoie să stai jos, dar eu da, o informă el și se trânti pe un scaun obligând-o să i se așeze

pe genunchi. Nu află omul în fiecare zi că urmează să fie tată! De fapt... ochii albaștri îi cercetară figura cu o încântare ascunsă: cred că e pentru prima oară în viața mea!

— Și eu cred același lucru, spuse Jessie, apoi înlănțuindu-i gâtul cu brațele, începu să-l sărute într-un fel mai puțin cuminte.

Sfârșit